

PREDLOG ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM ZAKONA

V Republiki Sloveniji je bil sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost uveden s 1. julijem 1999. Zakon o davku na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: ZDDV) je bil večkrat spremenjen, in sicer v aprilu 2001, ko so bile uvedene spremembe glede določitve davčnih obdobj in načina uveljavljanja pravice do vračila presežka vstopnega DDV. V juliju 2002 (uveljavitev s 1. oktobrom 2002) so bile odpravljene vse tiste neusklajenosti z evropsko zakonodajo, ki jih je bilo smotno uveljaviti še pred članstvom Slovenije v Evropski uniji. V okviru te spremembe zakona so bile v zakonsko besedilo uvrščene tudi vse izjeme in prehodna obdobja, ki jih je Slovenija uveljavila v pogajanjih o pristopu k Evropski uniji. Nadalje je bil zakon spremenjen in dopolnjen oktobra 2003 (z začetkom uporabe 1. maja 2004) z novimi pravili, s katerimi je urejeno področje obdavčevanja blaga v prometu med državami članicami Evropske unije in temelji na rešitvah, ki jih za države članice Evropske unije enotno predpisuje Šesta direktiva Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih - Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS), z vsemi spremembami in dopolnitvami (v nadaljevanju: Šesta direktiva). Aprila 2004 (uporaba s 1. januarjem 2005) je bil sistem DDV dopolnjen s pravili obdavčevanja dobav plina preko distribucijskega sistema in dobav električne energije, oktobra 2004 (uporaba s 1. novembrom 2004) pa so bile v zakon vključene opredelitve glede določitve davčnega obdobja pri novo registriranih davčnih zavezancih ter uveljavljanje odbitka vstopnega DDV v davčnem obdobju v katerem davčni zavezanec prejme račun za njemu dobavljeno blago in storitve. Zadnja sprememba zakona je bila sprejeta decembra 2005 (uporaba s 1. januarjem 2006), kjer je bila uvedena posebna ureditev po plačani realizaciji.

Glede na ukrepe Vlade, ki so bili sprejeti v zvezi s predvideno reformo davčne zakonodaje v skladu s sprejetimi Okviri gospodarskih in socialnih reform v Republiki Sloveniji, katerih glavni namen na področju obdavčevanja z DDV je predvsem poenostavitev (administrativnih) obveznosti davčnih zavezancev v zvezi z izvajanjem veljavnega sistema DDV, je predlagatelj pripravil predlog novega ZDDV, s katerim želi doseči večjo preglednost in medsebojno skladnost določb ZDDV ter zlasti poenostavitev besedila le-tega z vidika zahtevnosti za davčne zavezance.

2. CILJI IN NAČELA ZAKONA

Predlog zakona ne odstopa od temeljnih načel obračunavanja davka na dodano vrednost, na katerih temelji obstoječi zakon, ki je bil uveljavljen v letu 1999 in leta 2003 dopolnjen s pravili obdavčevanja med državami članicami Evropske unije. ZDDV temelji na potrošni obliki davka na dodano vrednost, na podlagi katere je dejansko obdavčena končna potrošnja blaga in storitev, saj so blago in storitve, dokler so v prometu med davčnimi zavezanci, zaradi kreditne metode obračunavanja DDV, neobdavčene.

Obstoječe rešitve pomenijo še natančnejšo prilagoditev zavezujočih pravil, ki so uveljavljene v Šesti direktivi.

Z davkom na dodano vrednost se obdavčuje dodana vrednost. Načeloma se davek na dodano vrednost obračunava in plačuje od vsake dobave blaga ali storitev oziroma od transakcij, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev v vseh fazah proizvodnje in distribucije.

V zakonu je opredeljeno, da je davčni zavezanec vsaka oseba, ki neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost na ozemlju Republike Slovenije, ne glede na namen opravljanja dejavnosti, torej ne glede na to ali s svojo dejavnostjo ustvarja dobiček ali ne. DDV mora obračunavati vsak davčni zavezanec, ki v obdobju zadnjih 12 mesecev opravi obdavčljiv promet blaga in storitev, ki presega mejo 25.000 evrov. Davčnim zavezancem, ki dosegajo manjši promet, je omogočeno, da se prostovoljno odločijo za obračunavanje DDV. Davčni zavezanci so tudi državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava, kadar opravljajo obdavčljive dobave blaga in storitev, in bi njihovo neobravnavanje kot davčnih zavezancev izkrivljalo konkurenco.

Davek na dodano vrednost temelji na ozemeljski uporabi, kar pomeni, da se uporablja za dobave blaga in storitev na ozemlju Republike Slovenije. Po načelu destinacije obdavčene transakcije znotraj Skupnosti, ki jih opravi davčni zavezanec, ki ni oproščen obračunavanja in plačevanja DDV, kar pomeni, da so te transakcije obdavčene v državi članici destinacije, v skladu s stopnjami in pogoji, ki jih določi namembna država članica. V namembni državi članici so obdavčene tudi pridobitve blaga znotraj Skupnosti nad določenim zneskom, ki so opravljene končnim potrošnikom (prodaje na daljavo) in dobave novih prevoznih sredstev. Pri uvozu blaga se davek načeloma plača v državi članici uvoznici ob vsakem uvozu blaga, in sicer se zaračunava in plačuje tako, kot da bi bil carinska dajatev, torej v skladu s carinskimi predpisi. Oprostitev plačila davka pri uvozu blaga pa je predpisana v primeru, ko je blago, ki je sicer uvoženo v državo članico uvoznico, namenjeno nadaljnji dobavi blaga v drugo državo članico.

Pri kraju opravljenih storitev splošno pravilo določa, da se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki opravi storitev svoj sedež ali stalno poslovno enoto oziroma stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva. Za določene storitve so predpisane izjeme od splošnega pravila, po katerem so storitve obdavčene po kraju, kjer se dejansko opravijo oziroma glede na sedež ali stalno poslovno enoto oziroma stalno prebivališče ali dejansko prebivanje prejemnika teh storitev.

V zakonu sta predpisani dve stopnji DDV, splošna (20%) in nižja (8,5%).

V zakonu so predvidene določene oprostitve plačevanja davka na dodano vrednost, ki so usklajene s Šesto direktivo. Zakon razlikuje med t.im. nepravimi in pravimi oprostitvami. Neprave oprostitve v sistemu DDV pomenijo, da davčni zavezanci, ki opravljajo oproščene dejavnosti od svojih dobav ne obračunavajo davka, pa tudi

nimajo pravice do odbitka vstopnega davka, ki jim ga zaračunajo dobavitelji. Prava oprostitvev pa pomeni, da davčni zavezanec davka na dodano vrednost ne obračuna in plača, hkrati pa ima pravico do odbitka vstopnega davka. Tako so popolnoma brez obremenitve z davkom na dodano vrednost izvoz blaga, dobave blaga v druge države članice, dobave blaga, ki so izenačene z izvozom blaga ali dobavami blaga v druge države članice, in storitve, ki so opravljene ali porabljene v tretjih državah oziroma v drugih državah članicah, v kolikor je prejemnik davčni zavezanec, identificiran za namene DDV.

Davčni zavezanec ima pravico odbiti ves vstopni DDV, ki mu je bil v davčnem obdobju zaračunan s strani drugih davčnih zavezancev, ali ga je plačal pri uvozu blaga ali od pridobitev blaga znotraj Skupnosti pod pogojem, da je blago uporabil za svojo obdavčeno dejavnost oziroma tisto oproščeno dejavnost v zvezi s katero mu je z zakonom priznana pravica do odbitka vstopnega DDV.

Znesek davka, ki ga mora davčni zavezanec plačati v davčnem obdobju je celotna ugotovljena obveznost za davčno obdobje, ki jo ugotovi na podlagi izdanih in prejetih računov v davčnem obdobju. Davčno obdobje je načeloma koledarski mesec, glede na določene vrednostne limite, pa tudi koledarsko trimesečje ali koledarsko polletje. Za davčne zavezance, ki opravljajo transakcije znotraj Skupnosti, je davčno obdobje največ koledarsko trimesečje.

Davčni zavezanci, ki v obračunu DDV izkazujejo presežek DDV, kar pomeni, da znesek vstopnega DDV presega znesek izstopnega DDV, lahko le tega prenesejo v naslednje davčno obdobje ali pa zahtevajo vračilo presežka DDV. Do vračila presežka DDV efektivno prihaja pri tistih davčnih zavezancih, ki pretežno opravljajo izvoz blaga oziroma dobave blaga v drugo državo članico, ali opravljajo storitve, ki so obdavčene izven območja Slovenije.

Obstoječi sistem se dopolnjuje z uvedbo instituta davčnih skladišč, ki bodo delovala podobno kot carinska skladišča. Od carinskih skladišč se bodo razlikovala po tem, da se bo v davčnih skladiščih lahko hranilo blago, pridobljeno iz drugih držav članic EU oziroma blago, ki je namenjeno dobavi v druge države članice. Z vnosom blaga v davčno skladišče se bo odložil nastanek obveznosti za obračun DDV do trenutka iznosa blaga iz davčnega skladišča.

3. POGLAVITNE REŠITVE ZAKONA

Predlagatelj zakona, zaradi večje preglednosti in jasnosti zakona, v določenem delu spreminja sistematiko dosedanjega zakona o davku na dodano vrednost. Predlog zakona je načrtovan tako, da vsebuje temeljne določbe o vsebini in obsegu zakona; predmetu obdavčitve, davčnih zavezancih, obdavčljivih transakcijah, kraju obdavčljivih transakcij, nastanku obveznosti obračuna DDV, davčni osnovi, davčnih stopnjah, davčnih oprostitvah, odbitku DDV, obveznostih davčnih zavezancev in drugih oseb v zvezi s plačevanjem DDV, identifikacijo, izdajanjem računov, knjigovodstvom, obračunom DDV, rekapitulacijskim poročilom in obveznostih glede nekaterih transakcij pri uvozu in izvozu, posebnih ureditvah, nadzoru nad obračunavanjem in plačevanjem DDV, kazenskih sankcijah ter prehodnih in končnih določbah. Podrobnejše izvajanje, vključno s kriteriji za uveljavljanje davčnih oprostitvev, zakon prepušča izvedbenim predpisom. Glede pravnih sredstev in podrobnejše ureditev postopkov pa zakon napotuje na zakon, ki ureja davčni postopek, zakon, ki ureja davčno službo in zakon, ki ureja carinsko službo.

V prvem poglavju (vsebina in obseg zakona) zakon določa vsebino zakona, uvaja obveznost plačevanja DDV na ozemlju Republike Slovenije ter določa ozemeljsko uporabo zakona ter primere transakcij, ki so izvzete iz obdavčitve z DDV.

Zakon temelji na sistemu davka na dodano vrednost, ki je prepisan s Šesto direktivo Sveta 77/388/EGS, s spremembami, zato je poudarjen sklic na navedeno direktivo. Natančneje so podane temeljne definicije območij oziroma ozemelj, za katera veljajo posamezna pravila o obdavčevanju blaga in storitev z davkom na dodano vrednost in se s predlogom zakona ne spreminjajo.

Prihodki iz naslova DDV pripadajo proračunu Republike Slovenije.

DDV se v načelu obračunava od dobav blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec v okviru svoje ekonomske dejavnosti dobavi oz. opravi na ozemlju Slovenije za plačilo, vključno s pridobitvami blaga od davčnega zavezanca, s sedežem znotraj Skupnosti in uvozom blaga. Predmet DDV so tudi pridobitve novih prevoznih sredstev, ki jih v Skupnosti pridobi katerakoli oseba in pridobitve trošarinskih izdelkov, za katere nastane obveznost obračuna trošarine v Sloveniji.

Posebej so opredeljeni primeri transakcij, ki niso predmet obdavčitve z DDV (gre za pridobitev blaga znotraj Skupnosti, ki bi bil sicer oproščen plačila DDV po 53. in 54. členu predloga zakona, ali za pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin znotraj Skupnosti, če je to blago obdavčeno po posebni ureditvi; izvzeta je tudi pridobitev blaga, ki ga pridobi davčni zavezanec, ki obračunava DDV po pavšalni ureditvi ali pa opravlja le dobave blaga in storitev brez pravice do odbitka DDV ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec pod pogojem, da vrednost pridobitve ne preseže 10.000 evrov).

V drugem poglavju (Davčni zavezanci) je opredeljeno, da je zavezanec za davek na dodano vrednost vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. Državni organi so vključeni v sistem DDV v zvezi z opravljanjem dejavnosti ali transakcij, ki se sicer opravljajo na trgu. Definicija davčnih zavezancev se s predlogom zakona ne spreminja.

Na novo je dodana določba glede pogoja neodvisne dejavnosti, ki iz definicije davčnih zavezancev izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca, kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

V tretjem poglavju (Obdavčljive transakcije), v zvezi z opredelitvijo obdavčljivih transakcij, predlagatelj transakcije deli v tri kategorije – blago, ki se dobavi, blago, ki se pridobi iz druge države članice ter storitve, ki se opravijo.

V tem poglavju je opredeljena dobava blaga in transakcije, ki se za namene DDV štejejo kot dobava blaga. Spremenjena je definicija izraza »dobava blaga«, ki povzema določbo člena 5(1) Šeste direktive po kateri dobava blaga pomeni prenos pravice do razpolaganja s premoženjem v stvareh kot lastnik in ni nujno, da je bil že opravljen prenos lastninske pravice na blagu.

Poleg redakcijskih popravkov besedila, je izključenih nekaj nepotrebnih določb, in sicer 5. in 9. točka drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, ki pojasnjujeta, da

je dobava blaga tudi razpolaganje s poslovnimi sredstvi davčnega zavezanca s strani druge osebe, vključno z likvidacijskim in stečajnim upraviteljem ter skrbnikom ter zamenjava blaga.

Bistvena pa je izključitev 4. točke drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, ki določa, da za dobavo blaga šteje tudi prenos stvarnih pravic in deležev na nepremičninah, ki dajejo imetniku lastninsko pravico oziroma pravico posesti na nepremičnini ali delu nepremičnine. S to spremembo se bodo tovrstne transakcije obravnavale kot dobava storitev in ne več kot dobava blaga. Nadalje sta izključeni tudi 7. in 8. točka drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, saj sta posebej opredeljeni v 7. in 8. členu predloga zakona (uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca in uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, sprememba namembnosti ter zadržanje blaga ob prenehanju opravljanja dejavnosti).

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca. Davčni zavezanec od blaga, ki ga pridobi v okviru opravljanja dejavnosti, uporabi pa za namene opravljanja njegove dejavnosti (za lastno rabo), ali ga brezplačno odtuji ali pa ga uporabi za druge namene kot za namene njegove dejavnosti, obračuna DDV pod pogojem, da je za to blago dana pravica do odbitka DDV.

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, pa se ne šteje brezplačno dajanje poslovnih vzorcev pod določenimi pogoji ter dajanje daril manjših vrednosti, pri čemer je vrednost darila, ki se šteje za darilo manjše vrednosti iz pribl. 9,5 evrov povečana na 20 evrov.

Prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico se prav tako šteje za dobavo blaga, opravljeno za plačilo. Določeni pa so primeri prenosa blaga, ki ne predstavljajo obdavčljive transakcije.

Pri prenosu podjetja ali dela podjetja na drugega davčnega zavezanca se šteje, da dobava blaga ni bila opravljena pod pogojem, da se prevzemnik šteje za pravnega naslednika prenosnika.

Definicija pridobitve blaga znotraj Skupnosti je popravljena podobno, kot pri definiciji dobave blaga, pri čemer gre za pridobitev pravice do razpolaganja z blagom in ne za pridobitev lastninske pravice.

V tem poglavju so opredeljen še transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti, vključno s pridobitvami blaga za potrebe Nato sil, ki pa vsebinsko ne pomenijo spremembe od trenutno veljavnih rešitev.

V okviru opravljanja storitev je podana definicija opravljanja storitev in transakcije, ki se za namene DDV štejejo za opravljanje storitev, vendar pa ne pomenijo vsebinskih sprememb. Črtana je le določba glede zamenjave storitev, ki ni potrebna. V posebnem členu pa je opredeljena uporaba storitev za neposlovne namene. Iz sedanje ureditve je povzeta tudi določba glede dobave storitev v svojem imenu in za račun druge osebe.

V četrtem poglavju (Kraj obdavčljivih transakcij) so določena pravila, ki se uporabljajo v zvezi z določitvijo kraja za opravljene dobave blaga, pridobitve blaga znotraj Skupnosti, opravljene storitve in za uvoz blaga.

Kraj dobave blaga je določen glede na to, ali gre za dobavo blaga brez prevoza, s prevozom, na krovu plovil, zrakoplovov ali na vlakih ali pa za dobavo blaga preko distribucijskih sistemov. Pravila za določitev kraja dobave blaga so povzeta po trenutni ureditvi.

Pri dobavi blaga brez prevoza je kraj opravljene dobave kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava, v primeru dobave blaga s prevozom pa kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga. Izjeme so določene v primerih, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi ter v primerih instalacije oziroma montaže blaga. Posebna pravila so določena v primerih t.im. prodaj na daljavo, ki se opravijo končnim potrošnikom.

Za kraj dobave blaga na krovu plovila, zrakoplovov ali na vlakih se med prevozom potnikov znotraj Skupnosti šteje kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

Pri dobavi blaga preko distribucijskih sistemov se za kraj dobave plina ali električne energije za nadaljnjo prodajo šteje kraj, kjer ima sedež preprodajalec, pri končni potrošnji pa kraj, kjer se plin ali elektrika dejansko porabita.

Po splošnem pravilu se za kraj opravljene pridobitve blaga znotraj Skupnosti šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se konča odpošiljanje ali prevoz osebi, ki je nabavila blago. Prenos kraja obdavčitve na pridobitelja v drugo državo članico je možen le v primeru, če je pridobitelj identificiran za namene DDV v drugi državi članici, razen v primeru, ko dokaže, da je pridobljeno blago uporabil za kasnejše dobave in je izpolnil obveznosti za predložitev rekapitulacijskega poročila in je kot plačnik DDV določen prejemnik blaga.

Kraj opravljanja storitev se po splošnem pravilu določa glede na sedež davčnega zavezanca, ki storitev opravi. Posebna pravila so določena za določitev kraja opravljanja storitev posrednikov, storitev, ki so povezane z nepremičninami, storitev povezane s prevozom blaga, storitev s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, športa, zabavnih prireditev, pomožnih prevoznih storitev in storitev cenitve premičnin in dela na nepremičninah. Posebej so navedene storitve, pri katerih se lahko uporabi načelo obrnjene davčne obveznosti. Pravila za določitev kraja opravljenih storitve so enaka pravilom, ki so že v veljavi, prav tako je v zakon vključena sedanja rešitev glede določitve kraja uvoza blaga.

V petem poglavju (Obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna DDV) je uveljavljeno temeljno izhodišče, po katerem obveznost obračuna DDV nastane, ko nastane obdavčljiv dogodek, t.j, ko je blago dobavljeno oz. so storitve opravljene, ko je opravljena pridobitev blaga znotraj Skupnosti oz., ko je blago uvoženo. Določbe tega poglavja povzemajo rešitve trenutno veljavnega zakona.

Nastanek obdavčljivega dogodka je natančneje določen v primerih, ko se izdajajo zaporedni obračuni, v primerih avansnih plačil, primerih, ko račun ni izdan in drugih primerih.

Pri dobavah blaga v drugo državo članico oziroma pri pridobitvah blaga znotraj Skupnosti je nastanek obveznosti obračuna DDV vezana na 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek. V primerih, ko je račun izdan pred potekom navedenega roka, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa.

V primeru uvoza blaga nastane obveznost obračuna DDV, ko je blago uvoženo. Če je blago zavezano carini, kmetijskim prelevmanom ali dajatvam z enakim učinkom, obveznost obračuna DDV nastane takrat, ko nastane obdavčljivi dogodek za te dajatve in s tem obveznost obračuna teh dajatev. Rešitve za nastanek obveznosti obračuna DDV od uvoza blaga ne odstopajo od že uveljavljenih v trenutnem zakonu.

Šesto poglavje (Davčna osnova) povzema rešitve za določitev davčne osnove iz trenutno veljavnega zakona, torej je osnova za obračun DDV vedno celotno plačilo, ki je bilo zaračunano za dobavo blaga ali storitev.

Osnova za obračun DDV je plačilo dobavitelja za opravljeno dobavo blaga ali storitev, prejeta od kupca, naročnika ali tretje osebe. Davčno osnovo povečujejo trošarine, drugi davki, takse in druge dajatve ter postranski stroški (provizije, stroški pakiranja, prevoza idr., ki jih dobavitelj zaračuna), razen DDV. Iz davčne osnove so izključeni določeni popusti in rabati ter zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika.

Določeni so tudi posebni primeri za določitev davčne osnove, vključno z določitvijo davčne osnove pri uvozu blaga, kjer se tudi za namene DDV upošteva carinska vrednost, kot je določena s carinskimi predpisi Skupnosti.

Pri pridobivanju blaga znotraj Skupnosti se davčna osnova določa na enak način kot za dobavo blaga in storitev na ozemlju Slovenije.

V posebnem členu so opredeljene določbe glede spremembe in popravka davčne osnove zaradi vračila, preklica naročila, neplačila in znižanja cene po opravljeni dobavi ter pri uvozu blaga. Za izračun davčne osnove, ki je določena v tuji valuti, je predpisan menjalni tečaj za preračun vrednosti tuje valute v domačo valuto. Določeno je tudi, da se stroški vračljive embalaže ne všttevajo v davčno osnovo.

Z zakonom je v sedmem poglavju (Stopnja DDV) predlagana splošna stopnja v višini 20 %, ki je določena v odstotku od davčne osnove in je enaka za dobave blaga in storitev. Po tej stopnji se DDV obračunava in plačuje od vsake dobave blaga in storitev, pridobitev blaga znotraj Skupnosti in uvoza blaga, razen od dobav, za katere se predlaga nižja stopnja oz. oprostitev plačila DDV.

Predlagana je tudi ohranitev že sedaj uveljavljene znižane stopnje DDV v višini 8,5 %, pri čemer je predlagatelj izhajal iz obsega kategorij blaga in storitev, ki so že po veljavnem zakonu o davku na dodano vrednost obdavčene z nižjo stopnjo DDV in sicer: hrana, žive živali, semena, rastline in primesi, ki so namenjene za pripravo hrane; dobava vode; zdravila, vključno z izdelki za nadzorovanje rojstev in z izdelki za higiensko zaščito; medicinska oprema, pripomočki in druga sredstva, ki so namenjena za lajšanje ali zdravljenje okvare ali invalidnosti in so namenjena izključno za osebno uporabo; prevoz oseb in njihove osebne prtljage; knjige, časopisi in periodične publikacije (vključno s knjižnično izposajo teh gradiv); vstopnine za razstave, gledališča, muzeje, za ogled naravnih znamenitosti, kinematografske in glasbene prireditve, cirkuse, sejme, zabaviščne parke, živalske vrtove in podobne kulturne prireditve ter športne prireditve; avtorske pravice književnikov in skladateljev ter storitve izvajalskih umetnikov; dobava določenih umetniških predmetov, zbirk in starin; stanovanja, stanovanjski in drugi objekti, namenjeni za trajno bivanje, ter deli teh objektov, če so del socialne politike, vključno z gradnjo, obnovo in popravili; živali za pitanje, semena, sadike, gnojila, fitofarmacevtska sredstva ter storitve, ki so namenjene izključno uporabi v

kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu; dajanje nastanitvenih zmogljivosti v najem v hotelih in podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvenimi zmogljivostmi v domovih in drugih nastanitvenih obratih ter oddajanjem prostorov za šotore, prikolice in podobne premične objekte; uporaba športnih objektov; storitve pokopa in upepelitve, skupaj s prometom blaga, ki je z njimi neposredno povezan in ga opravi izvajalec pogrebnih storitev; storitve javne higiene.

V osmem poglavju (Oprostitev DDV) so predlagane naslednje kategorije oprostitev, in sicer:

- oprostitev za določene dejavnosti v javnem interesu (zdravstvo, socialno varstvo, izobraževanje, verske skupnosti, šport in športna vzgoja, kultura,....);
- oprostitev za določene druge dejavnosti (zavarovalne in pozavarovalne transakcije; najem oz. zakup nepremičnin, razen kratkotrajnega najema, najema parkirišč, najema osnovnih sredstev in najema strojev; finančne storitve, dobava znamk, igre na srečo; dobava objektov ali delov objektov in zemljišč, razen novogradenj oz. novovseljenih; dobava zemljišč, dobava zlata banki Slovenije), ohranja se pravica do izbire obdavčitve transakcij v zvezi z nepremičninami;
- oprostitev za transakcije znotraj Skupnosti, kjer so predpisane:
 - oprostitev v zvezi z dobavami blaga znotraj Skupnosti (dobave blaga v drugi državi delujočim kategorijam prejemnikov, dobave novih prevoznih sredstev in trošarinskih izdelkov ter dobava v obliki prenosa blaga v drugo državo članico so pod zakonsko določenimi pogoji oproščene plačila DDV);
 - dobave blaga, za katere ne velja oprostitev (dobave blaga, ki jih opravijo mali davčni zavezanci, ki so oproščeni obračunavanja DDV v skladu s 94. členom predloga zakona, dobave blaga, ki se opravijo za davčne zavezance ali pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV, dobave blaga, ki so obdavčene po posebni ureditvi za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine ali posebno ureditvijo za prodaje na javni dražbi);
 - oprostitev v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Skupnosti (ob zakonsko natančneje določenih pogojih velja v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Skupnosti oprostitev plačila DDV, kadar bi za dobavo oziroma uvoz takega blaga veljala oprostitev oziroma bi bil pridobitelj upravičen do vračila celotnega DDV ter v primerih, ko pridobitev opravi v drugi državi identificiran zavezanec brez sedeža v Sloveniji);
 - oprostitev za določene prevozne storitve (na ali z otokov, ki so del avtonomnega področja Azorov in Madeire in med temi otoki ter mednarodni prevoz potnikov);
- oprostitev pri uvozu (ob zakonsko natančneje določenih pogojih je plačila DDV oproščena sprostitev blaga v prost promet, katerega dobava bi bila sicer oproščena plačila DDV ter z določenimi izjemami in ob določenih pogojih uvoz pošiljk neznatnih vrednosti, poslanih neposredno iz tujine; rabljenega osebne premoženja; predmetov pripadajočih osebi, ki se seli v Slovenijo zaradi sklenitve zakonske zveze; predmetov pridobljenih z dedovanjem; učnih pripomočkov; blaga v osebni prtljagi potnika; nekomercialnega blaga v brezplačno poslanih pošiljkah; častnih odlikovanj in nagrad; izdelkov namenjenih nekomercialnim medicinskim ali znanstvenim namenom; blaga za brezplačno razdelitev osebam, potrebnim pomoči oz. žrtvam naravnih in drugih nesreč ter vojn; predmetov za potrebe gibalno ali senzorno oviranih oseb ter oseb z motnjo v duševnem razvoju; določene opreme, ki jo uvozi oseba, ki opravlja dejavnost; določenih proizvodov izvirajočih iz poljedelstva oziroma živinoreje iz obmejnega območja sosednje države; vzorcev blaga neznatne vrednosti; tiskovin in reklamnega materiala; blaga, namenjenega uporabi na sejmu, razstavi ali podobni prireditvi oziroma preizkušanju, preiskovanju ali testiranju; predmetov in dokumentov, povezanih s pridobitvijo ali varstvom pravic intelektualne

lastnine; turistično informativne dokumentacije; dokumentov, ki se pošiljajo državnim organom; materiala potrebnega za natovarjanje ter zavarovanje blaga med transportom; goriva in maziva v rezervoarjih; materiala za postavitve, vzdrževanje ali okrasitev spominskih obeležij, grobov ali pokopališč vojnih žrtev iz drugih držav ter krst, žar in spremljajočih artiklov; uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Skupnosti; uvoz v državo članico, ki ni namembna država članica; ponovno uvoženo blago; uvoz določenih kategorij blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, s strani mednarodnih organizacij, pogodbenic Severnoatlantske zveze, izvajalcev morskega ribolova, Banke Slovenije, zemeljskega plin, električne energije; storitve v zvezi z uvozom blaga

- oprostitev pri izvozu (ob zakonsko natančneje določenih pogojih je oproščen izvoz blaga, ki ga opravijo prodajalec oziroma oseba za njegov račun ter kupec brez sedeža v Sloveniji; izvoz pooblaščenim organizacijam za namene človekoljubnih, dobrodelnih dejavnosti ali dejavnosti poučevanja; izvoz storitev, opravljenih na premočninah, pridobljenih ali uvoženih zaradi opravljanja teh storitev v Skupnosti; opravljanje nekaterih storitev neposredno povezanih z izvozom ali uvozom blaga v smislu carinskih postopkov in davčnih skladišč)
- oprostitev v zvezi z mednarodnim prevozom (ob zakonsko natančneje določenih pogojih velja oprostitvev plačila DDV za transakcije povezane z dobavo, najemom in popravilom določenih kategorij plovil in zrakoplovov ter za oskrbovanje in opravljanje storitev za neposredne potrebe zadevnih plovil in zrakoplovov)
- oprostitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, Nato, dobava zlata centralnim bankam (dobave blaga in storitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, mednarodnim organizacijam, za potrebe pogodbenic Severnoatlantske zveze ter dobava zlata centralnim bankam so pod zakonsko določenimi pogoji oproščene plačila DDV)
- oprostitev za storitve posrednikov (plačila DDV so pod zakonsko natančneje določenimi pogoji oproščene tudi storitve, ki so del transakcij iz sklopa oprostitvev pri izvozu, oprostitvev v zvezi z mednarodnim prevozom, oprostitvev v zvezi z nekaterimi transakcijami, ki se obravnavajo kot izvoz in del transakcij, opravljenih izven Skupnosti, v primeru, ko jih opravljajo posredniki - z izjemo potovalnih agentov za storitve, opravljene v drugih državah članicah - delujoči v imenu in za račun drugih oseb.
- Oprostitev za transakcije, povezane z mednarodnim trgovanjem, kjer se ohranjajo oprostitve za dobave blaga in storitev v carinskih skladiščih, nov pa je predlog za uvedbo sistema davčnih skladišč, ki bodo delovala podobno kot carinska skladišča, z razliko, da se bo v davčnih skladiščih lahko hranilo blago, pridobljeno iz drugih držav članic EU oziroma blago, ki je namenjeno dobavi v druge države članice. Z vnosom blaga v davčno skladišče se bo odložil nastanek obveznosti za obračun DDV do trenutka iznosa blaga iz davčnega skladišča.

V devetem poglavju (Odbitek DDV) je opredeljen trenutek nastanka pravice do odbitka vstopnega DDV, ki je vezan na trenutek nastanka obveznosti obračuna DDV. Davčni zavezanec si lahko odbije DDV v tistem davčnem obdobju, ko je prejel blago oziroma mu je opravljena storitev, če razpolaga z računom oziroma carinsko deklaracijo.

Obstoječa ureditev uveljavljanja odbitka DDV se s predlogom zakona ne spreminja. obseg pravice do odbitka DDV je vezan na primere, ko davčni zavezanec uporabi blago in storitev za namene svojih obdavčenih transakcij in določenih oproščenih transakcij ter v primeru občasne dobave novega prevoznega sredstva v drugo državo članico.

Davčni zavezanec, ki opravlja hkrati obdavčeno in oproščeno dejavnost, določi znesek DDV, ki si ga sme odbiti, z odbitnim deležem, ki se lahko določi za vse transakcije ali pa ločeno za vsako področje dejavnosti ob zagotavljanju ustreznega knjigovodstva.

Predlog zakona ohranja že uveljavljene omejitve pravice do odbitka DDV z izjemo taksistov, ki bodo imeli po novem pravico do odbitka vstopnega DDV od vozil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevozov s taksiji. Predlog zakona določa še pogoje, ki jih morajo davčni zavezanci izpolnjevati za uveljavljanje pravice do odbitka DDV.

V primeru, ko je znesek odbitka vstopnega DDV višji ali nižji od tistega, do katerega je davčni zavezanec upravičen in če se spremenijo dejavniki, ki se merodajni za odbitek vstopnega DDV (odpoved nakupov in znižanje cene), je potrebno prvotni odbitek popraviti. V 68. členu predloga zakona pa je vključena nova določba, po kateri ni potrebno popraviti odbitka vstopnega DDV v primeru uradno dokazanega uničenja ali izgube ter dajanje daril manjše vrednosti ali vzorcev.

Pri popravku odbitka DDV pri osnovnih sredstvih je na novo določeno, da se popravek razporedi na obdobje 5 let za osnovna sredstva, razen nepremičnin, za katere se obdobje popravka odbitka DDV razporedi na 20 let. Letni popravek se določi v višini 1/5 oz. 1/20 zneska DDV, zaračunanega na osnovna sredstva. Pri prodaji osnovnih sredstev v obdobju popravka se šteje kot da se osnovno sredstvo uporablja za ekonomsko dejavnost davčnega zavezanca do konca obdobja popravka.

Popravek odbitka se mora opraviti tudi na podlagi odločitve carinskega organa, na novo pa je v 72. členu predloga zakona vključen tudi popravek na podlagi odločitve davčnega organa, če prejemnik blaga ali storitev plača naknadno obračunani DDV svojemu dobavitelju.

Pri vračilu DDV je posebej opredeljeno vračilo DDV na podlagi obračuna DDV, vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji in vračilo DDV v potniškem prometu.

Pri vračilu DDV na podlagi obračuna DDV je na novo določeno, da se presežek DDV na podlagi obračuna DDV davčnemu zavezancu (ki ni pretežni izvoznik oz. pretežno ne dobavlja blago znotraj Skupnosti) na njegovo zahtevo vrne v 60 dneh po predložitvi obračuna DDV neodvisno od višine zneska presežka DDV. Po sedanjih ureditvi je vračilo oziroma pravica do vračila odvisna od minimalnega zneska zahtevka za vračilo, ki je predpisano za posamezno davčno obdobje. Za pretežne izvoznike se ohranja rok za vračilo 30 dni.

Pogoji za vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji se s predlogom zakona ne spreminjajo. Prav tako se ohranja pogoj vzajemnosti, po katerem je pravica do vračila priznana samo davčnim zavezancem s sedežem v tistih državah zunaj Skupnosti, v katerih imajo davčni zavezanci s sedežem v Sloveniji pravico do vračila DDV.

Enaki ostajajo tudi pogoji za uveljavljanje vračila DDV v potniškem prometu, po katerih lahko tuja fizična oseba, ki kupi blago v Sloveniji in ga iznese v osebni prtljagi na območje izven Skupnosti, uveljavi vračilo plačanega davka na dodano vrednost.

V desetem poglavju (Obveznosti davčnih zavezancev in določenih oseb, ki niso davčni zavezanci) so obveznosti davčnih zavezancev razdeljene v sedem kategorij – obveznost plačila, identifikacija, izdajanje računov, knjigovodstvo, obračun DDV, rekapitulacijsko poročilo in obveznosti glede nekaterih transakcij pri uvozu in izvozu.

DDV je dolžan plačati vsak davčni zavezanec, ki opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, lahko pa je DDV dolžna plačati tudi druga oseba, kot to določa že trenutni zakon. DDV je potrebno plačati najkasneje na zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Izjeme so predpisane za pridobitev novega prevoznega sredstva, ki ga pridobi oseba, ki ni identificirana za namene DDV, ki mora plačati DDV na podlagi odločbe davčnega organa ter v primeru uvoza, ko se DDV plača kot, da bi bil uvozna dajatev oziroma se plača preko obračuna DDV, če ima dovoljenje davčnega organa.

Vsaka oseba mora davčnemu organu sama prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, ter tudi vsakršno spremembo in prenehanje opravljanja dejavnosti. Ob prijavi davčni zavezanec predloži tudi zahtevek za izdajo identifikacijske številke, razen davčnega zavezanca, ki je oproščen obračunavanja DDV po posebni ureditvi za male davčne zavezance. Davčni organ mora z identifikacijsko številko za DDV identificirati vsakega davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali storitve na ozemlju Slovenije in ima pravico do odbitka vstopnega DDV oziroma vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga znotraj skupnosti, ki je predmet obdavčitve v Sloveniji. Identifikacija za namene DDV davčnemu zavezancu preneha s predložitvijo zahtevka davčnega zavezanca ali pa po uradni dolžnosti.

Vsak davčni zavezanec mora izdati račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev, račun pa lahko v imenu in za račun davčnega zavezanca izda tudi kupec blaga ali naročnik storitev ali tretja oseba ob predpisanih pogojih. Pri obveznih podatkih na računu v primeru oprostitve ali če mora plačati DDV kupec ali naročnik, kot tudi v primerih uporabe posebne ureditve za potovalne agencije ali uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, je dodano sklicevanje na veljavno določbo Šeste direktive, kar pomeni, da se davčnim zavezancem po novem ni več potrebno sklicevati izključno na določbo našega zakona.

Pri poenostavljenih računih, ki jih davčni zavezanec izdaja na ozemlju Slovenije drugim osebam kot so davčni zavezanci in pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, je dodan podatek o količini in vrsti blaga oziroma obsegu in vrsti storitev. Dodatni podatek ne pomeni dodatne obveznosti za davčne zavezance, saj se ti podatki na računu navajajo že z vidika varstva potrošnikov, da je potrošnikom omogočeno preverjanje pravilnosti zaračunanega zneska glede na kakovost in količino kupljenega blaga oziroma storitev.

V okviru posebnih določb glede izdaje računov (valuta zneska DDV in elektronski računi) je v zvezi s pošiljanjem elektronskih računov je po novem omogočeno tudi pošiljanje elektronskih računov preko elektronsko izmenjavo podatkov (EDI). Takšen način pošiljanja računov je po Šesti direktivi obvezujoč.

Davčni zavezanci bodo po novem lahko vse informacije za izračun davčne obveznosti zagotavljati v svojem knjigovodstvu. Tako jim po novem ne bo več potrebno voditi knjige izdanih računov, knjige izdanih računov za dobave blaga znotraj Skupnosti in za promet blaga v drugih državah članicah, knjige prejetih računov, knjige prejetih računov za pridobitve blaga znotraj Skupnosti in posebne

evidence o vstopnem DDV pri uvozu blaga. Posebej pa bodo še naprej morali voditi evidenco o določenih prenosih blaga v drugo državo članico ter evidenco prejetega blaga od davčnega zavezanca iz druge države članice v zvezi s katerim je bila opravljena cenitev ali delo na tem blagu.

Rok hrambe za izdane in prejete račune ostaja 10 let, za račune v zvezi z nepremičninami pa 20 let. Za kraj hrambe je predpisano ozemlje Slovenije, v primeru elektronskih računov z on-line dostopom pa je kraj hrambe lahko tudi zunaj ozemlja Slovenije. S predlogom zakona se tako ohranjajo že uveljavljena pravila glede rokov in kraja hrambe računov.

V zvezi z obračunom DDV so predpisani primeri kdaj je potrebno predložiti obračun DDV ter rok za predložitev obračuna DDV, ki je usklajen z rokom za plačilo DDV. Ureditev predložitve obračuna DDV ne odstopa od že uveljavljene ureditve v trenutnem zakonu.

Za davčno obdobje je v splošnem določen koledarski mesec. Glede na višino doseženega obdavčljivega prometa blaga in storitev je davčno obdobje lahko tudi koledarsko trimesečje. Odpravljeno je polletno davčno obdobje, kar pomeni, da bodo davčni zavezanci, ki po trenutni ureditvi izpolnjujejo obveznosti iz naslova DDV za koledarsko polletje, postali trimesečni davčni zavezanci. Zaradi predlaganega povišanja zgornjega vrednostnega limita iz 20.000.000 na cca. 50.000.000 tolarjev (210.000 evrov) pa bodo nekateri davčni zavezanci, ki po trenutni ureditvi obračunavajo DDV za koledarski mesec, po novem obračune DDV sestavljali za trimesečno obdobje. Zaradi navedenih razlogov se bo povečalo število trimesečnih davčnih zavezancev.

Davčni zavezanci, ki dobavljajo blago osebam, identificiranim za namene DDV, v drugo državo članico, morajo davčnemu organu predložiti še rekapitulacijsko poročilo, ki se v trenutnem zakonu imenuje kvartalno poročilo in se ne spreminja. Sestavi se za vsako koledarsko trimesečje, predloži pa do 10. dne drugega meseca, ki sledi koledarskemu trimesečju.

V tem poglavju je urejena tudi obdavčitev za blago, ki se v Slovenijo uvaža iz tretjih ozemelj oziroma izvaža iz Slovenije na eno od tretjih ozemelj. Davčni zavezanec v teh primerih vse formalnosti opravi pri pristojnem carinskem organu.

V enajstem poglavju (Posebne ureditve) so zaradi specifičnosti posameznih področij predpisane posebne ureditve (oprostitve izpolnjevanja določenih obveznosti, drugačna določitev davčne osnove, posebnosti pri odbitku vstopnega DDV in izračunu davčne obveznosti in druge posebnosti), in sicer:

- posebna ureditev za male davčne zavezance
- posebna ureditev za kmete
- posebna ureditev za potovalne agencije
- posebna ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine
- posebna ureditev za investicijsko zlato
- posebna ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Skupnosti, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Po posebni ureditvi za male davčne zavezance je predpisana oprostitve obračunavanja DDV za male davčne zavezance do predlaganega praga obdavčljivega prometa v višini 25.000 evrov, kar predstavlja povišanje trenutno veljavnega praga iz zakona o davku na dodano vrednost, ki znaša približno 20.800 evrov. Na novo je določena definicija obdavčljivega prometa, ki se mora upoštevati

pri presoji o tem, ali gre za malega davčnega zavezanca, ki je lahko oproščen obračunavanja DDV in izpolnjevanja drugih obveznosti iz naslova DDV. Definicija iz pojma obdavčljivega prometa, za razliko od veljavnega zakona o davku na dodano vrednost, izključuje vrednost oproščenega prometa, za katerega davčni zavezanec nima pravice do odbitka vstopnega DDV.

Sprememba definicije prometa bo vplivala na zmanjšanje števila davčnih zavezancev, predvsem pa predlagana sprememba pomeni poenostavitev poslovanja tistim davčnim zavezancem, ki opravljajo pretežno oproščeno dejavnost, v zvezi s katero davčni zavezanec nima pravice do odbitka vstopnega DDV (na primer. šole, vrtci, zdravstveni domovi, društva, nepridobitne organizacije).

Načelna oprostitev obračunavanja DDV je določena tudi za mete, ki dobavljajo blago in storitve v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini do višine 7.500 evrov skupnega dohodka te dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto.

S posebno ureditvijo za kmete se ureja posebna shema uveljavljanja vračila DDV za kmete, ki se uveljavlja kot pravica do pavšalnega nadomestila v višini 4%, pod pogojem, da predstavnik kmečkega gospodinjstva dobavlja blago in storitve davčnim zavezancem, ki morajo plačevati DDV po zakonu o davku na dodano vrednost. Ti davčni zavezanci morajo upravičencem do pavšalnega nadomestila dodatno priznati pavšalno nadomestilo po predpisani stopnji, ki pa si ga lahko priznajo kot odbitek DDV. Takšna ureditev velja tudi v primeru dobave blaga in storitev davčnim zavezancem v drugo državo članico z razliko, da kupec odbitek DDV uveljavlja na način vračila DDV.

Ureditev obračunavanja in plačevanja DDV za potovalne agencije je urejena v posebni ureditvi za potovalne agencije, ki delujejo v svojem imenu, pri tem pa uporabljajo blago in storitve drugih davčnih zavezancev. Vse transakcije, ki jih potovalna agencija opravi potniku, se šteje za enotno storitev potniku. Potovalne agencije DDV plačujejo od razlike v ceni, nimajo pa pravice do odbitka vstopnega DDV, niti pravice do vračila DDV.

Posebna ureditev je predvidena tudi za obdavčevanje rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin in sicer za primere, ko dobave tega blaga opravi obdavčljivi preprodajalec oziroma se to blago prodaja na javni dražbi. Preprodajalec lahko obračunava DDV od razlike v ceni, če blago kupi od točno določenih oseb, vendar pa pri nabavi nima pravice do odbitka vstopnega DDV, na izdanih računih pa ne sme posebej izkazovati DDV. Pri prodaji blaga na javni dražbi organizator prodaje obračuna DDV od razlike med ceno blago, doseženo na javni dražbi in zneskom provizije, ki jo ali jo bo pridobil organizator prodaje na javni dražbi od svojega principala. Na novo pa je za organizatorja prodaje določeno, da mora v svojem knjigovodstvu na prehodnih postavkah izkazovati zneske, ki jih je ali jih bo prejel od kupcev blaga in zneske, ki jih je ali jih bo vrnil prodajalcem blaga.

S posebno ureditvijo za obdavčitev investicijskega zlata je pod določenimi pogoji predpisana oprostitev plačila DDV za takšno zlato, vendar imajo davčni zavezanci pravico, da se odločijo, da bodo svoje dobave obravnavali kot obdavčene dobave. V tem primeru lahko uveljavljajo tudi pravico do odbitka.

Posebna ureditev za elektronsko opravljene storitve se uporablja za vse elektronsko opravljene storitve, ki jih davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Skupnosti in tudi drugače ni zavezan identifikaciji za namene DDV v Skupnosti, opravi končnim

potrošnikom. Obveznost za plačilo DDV nastane v državi članici potrošnje, davek pa plača davčni zavezanec, ki nima sedeža, ob predložitvi posebnega obračuna DDV na poseben račun davčnega organa, ki nato nakaže državam članicam potrošnje pripadajoče zneske DDV.

Po posebni ureditvi obračunavanja DDV po plačani realizaciji se DDV obračunava in plačuje na podlagi prejetih plačil za opravljaje dobav blaga in storitev. Uporabljajo jo lahko tisti davčni zavezanci, katerih vrednost obdavčenega prometa ne preseže 208.000 evrov (brez DDV). Iz posebne ureditve po plačani realizaciji so izvzeti uvoz in izvoz blaga ter pridobitve in dobave blaga znotraj Skupnosti in nekatere druge dobave ter računi, ki so bili izdani, preden je bila opravljena dobava blaga oziroma storitev. Pravica do odbitka vstopnega DDV je vezana na trenutek izvršitve plačila.

Uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji je prostovoljna, prenehanje posebne ureditve pa je prostovoljno ali obvezno v posebej navedenih primerih. Pri prenehanju posebne ureditve po plačani realizaciji mora davčni zavezanec izkazati in plačati ves DDV od dobav blaga in storitev, za katere je DDV obračunaval po tej ureditvi, vendar plačila za te dobave še ni prejel, z upoštevanjem odbitka DDV.

Z vidika administrativnih obveznosti je za davčne zavezance, ki uporabljajo posebno ureditev po plačani realizaciji določena obveznost poročanja o izdanih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta.

V dvanaistem poglavju (Nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV) je določena pristojnost davčnega oziroma v nekaterih primerih carinskega organa za nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV, v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek in zakonom, ki ureja davčno službo.

V trinajstem poglavju (Kazenske določbe) so določene sankcije za kršitev določb iz zakona. Zneski globe se, zaradi prehoda nacionalne tolarske valute na evro, navajajo v evrih. Določajo se tudi primere sankcioniranja za t.im. hude prekrške, glede na višino povzročene škode oziroma višino pridobljene protipravne premoženjske koristi ali storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti. Zakon določa, da se sme storilca kaznovati strožje, s trikratnikom splošno zagrožene višine globe.

Za prekrške, ki so glede na višino povzročene škode storjeni v kvalificirani, hujši obliki, zakon določa rok, ki je daljši od splošnega zastaralnega roka za prekrške .

4. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN UPOŠTEVANJE PRAVA EU

S sprejetjem predloga zakona se v naš pravni red nekoliko natančneje prenašajo ureditve iz Direktive Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih - Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS), z vsemi spremembami in dopolnitvami, Direktive Sveta z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih – postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države (79/1072/EGS) in Trinajste direktive Sveta o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti.

A. Avstrija

Republika Avstrija je prometni davek z značilnostmi davka na dodano vrednost sprejela junija 1972, uveljavljen pa je bil s 1. januarjem 1973. Obdavčljivi dogodek so bile dobave blaga in/ali storitev, samodobave in uvoz blaga. S priključitvijo Avstrije k Evropski Uniji je v Avstriji 1. januarjem 1995 pričel veljati nov zakon o davku na dodano vrednost (v nadaljevanju avstrijski ZDDV), ki je bil prilagojen določbam Šeste direktive.

Po avstrijskem ZDDV se davčna obveznost navezuje na opredelitev določenih obdavčljivih transakcij. Za namene pripisa davčne obveznosti posameznikom je z avstrijskim ZDDV opredeljen pojem »podjetnik (entrepreneur)« in pojem »podjetje (enterprise)«, ki označuje ekonomsko dejavnost podjetnika, ki je relevantna za namene avstrijskega ZDDV. DDV so v splošnem dolžni plačevati podjetniki, od uvoza blaga v Avstrijo, ob določenih pridobitvah blaga v Skupnosti, neupravičeni izdaji računa za namene DDV pa tudi druga oseba. Pravico do odbitka vstopnega DDV ima samo podjetnik oziroma podjetje.

Za obdavčljive transakcije se štejejo:

- dobave blaga ali storitev, ki jih opravi podjetnik, ko se šteje, da je kraj dobave na ozemlju Avstrije, za plačilo, v okviru svojega podjetja;
- samodobave;
- uvoz blaga in
- intrakomunitarne pridobitve blaga.

Dobava blaga in storitev kot tudi samodobave so obdavčene z avstrijskim DDV le, če so opravljene na ozemlju Avstrije. V splošnem se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko pravica razpolaganja preide na prejemnika. Kot kraj opravljanja storitev se v splošnem šteje kraj, kjer ima podjetnik svoj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravil storitev, oziroma če ju nima, kraj, kjer ima stalno prebivališče, oziroma običajno prebiva.

Davčna obveznost v splošnem nastane ob koncu koledarskega meseca, v katerem so bile dobave opravljene. Izjema velja za predplačila, ko davčna obveznost nastane ob koncu davčnega obdobja, v katerem je plačilo prejet. Izjema od splošnega pravila, po katerem se DDV obračunava na podlagi prejetih plačil je obvezno za svobodne poklice, aktivnosti profesionalno priznanih korporacij ter pravno priznanih združenj, ki opravljajo storitve, tipične za svobodne poklice.

Davčno osnovo predstavlja plačilo za dobavo blaga ali storitev. Kot plačilo se šteje vse, kar mora podjetnik plačati za prejeta dobavo. V primeru dvoma pri določitvi zneska plačila, se DDV obračuna na osnovi ocenjenega plačila.

Obdavčljive transakcije so lahko obdavčene ali oproščene. Splošna davčna stopnja je 20%, nižja 10% ter 12% t.im. »parking« stopnja DDV. Uporaba nižje stopnje DDV je usklajena s Prilogo H Šeste direktive, z omenjeno direktivo pa je usklajena tudi uporaba oprostitev DDV. 12 %, »parking« stopnja DDV se uporablja za dobave vina, pridelanega v okviru dejavnosti kmetijske pridelave s strani kmetov – pridelovalcev.

V avstrijskem ZDDV so opredeljena carinska skladišča. V zakonu so predpisana tudi davčna skladišča, ki pa se v praksi niso nikoli implementirala. Prav tako avstrijski ZDDV ne določa posebnih pravil za trošarinska skladišča.

V splošnem se pravica do odbitka vstopnega DDV prizna za dobave blaga in/ali storitev, ki so bile opravljene, oziroma bodo opravljene za namene podjetja podjetnika – prejemnika dobav ter za katere je podjetnik, ki je omenjene dobave opravil, izdal račun, in od uvoza blaga, ki je bil opravljen za namene podjetja podjetnika – prejemnika dobav. Vstopni DDV se lahko odbije takoj, ko je dobava opravljena podjetniku – prejemniku dobav in je račun izdan, ne glede na to, kdaj je račun plačan.

Podjetnik, ki opravlja dobave brez pravice do odbitka in tiste s pravico do odbitka vstopnega DDV, mora vstopni DDV razdeliti na odbiten in neodbiten del. Za razdelitev vstopnega DDV so določene tri metode:

- razdelitev glede na ekonomsko povezavo z zadevnimi dobavami;
- razdelitev glede na odstotek dobav, opravljenih brez pravice do odbitka v povezavi z drugimi dobavami, ki jih opravi podjetnik (razdelitev glede na promet);
- kombinirana metoda: presoja na podlagi ekonomske povezave do obsega, ki je možen, in razdelitev glede na promet.

Poleg splošne ureditve obdavčitve avstrijski ZDDV pozna posebne ureditve za obdavčitev:

- kmetov, ki imajo pravico do pavšalnega nadomestila,
- rabljenega blaga, umetniških predmetov, starin in zbirk, ki je obdavčeno po maržni ureditvi;
- majhnih podjetnikov, ki so oproščene plačevanja DDV, če letni promet ne presega 22.000 evrov;
- potovalnih agentov;
- investicijskega zlata;
- podjetnikov, rezidentov tretjih držav, ki opravljajo dobave elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci.

Vsaka oseba, ki v Avstriji začneja z gospodarsko dejavnostjo, se mora registrirati pri davčnem organu v regiji, kjer je center njene dejavnosti. Davčni zavezanci, ki opravljajo intrakomunitarne transakcije morajo zaprositi za posebno DDV številko, ki je vnesena tudi v sistem VIES.

Podjetnik mora voditi knjigovodstvo v predpisani obliki in v skladu s pravnimi zahtevami. Izdajati mora račune s predpisano vsebino, ki so podlaga in eden od pogojev za odbitek vstopnega DDV. Podjetnik mora račune hraniti 7 let.

Podjetnik mora izpolnjevati periodične obračune DDV, ki so mesečni, pod določenimi pogoji pa trimesečni. Konec leta pa mora dodatno oddati še letni obračun DDV. V zvezi z intrakomunitarnimi dobavami blaga mora podjetnik izpolniti še prodajni seznam za vsako trimesečje.

B. Nemčija

V Nemčiji je bil sistem obdavčevanja prometa blaga in storitev z davkom na dodano vrednost uveljavljen s 1. januarjem 1969. Zakon o davku na dodano vrednost (v nadaljevanju: nemški ZDDV) je bil leta 1980 usklajen z določbami Šeste direktive Sveta. V letu 1992 pa dopolnjen z določbami v zvezi z uveljavitvijo novih pravil delovanja sistema DDV, vezanih na odpravo davčnih meja med državami članicami EU.

DDV se obračunava in plačuje od dobav blaga in storitev, ki so opravljene na ozemlju Nemčije za plačilo v okviru opravljanja katerekoli gospodarske dejavnosti. DDV se plačuje tudi od pridobitev blaga v Skupnosti, od uvoza blaga, od novih prevoznih sredstev, ki so proti plačilu pridobljene v Skupnosti ter od brezplačnih dobav blaga in storitev s strani pravnih oseb in združenj.

Davčni zavezanec je vsaka oseba, ki neodvisno opravlja obdavčene dobave blaga ali storitev v Nemčiji v okviru opravljanja dejavnosti. Neodvisno od tega ali je rezident ali nerezident, je davčni zavezanec lahko posameznik, združenje posameznikov, pravna oseba, ali katerakoli druga ekonomska enota. Iz definicije davčnih zavezancev so izvzete zaposlene osebe. Državni organi kot je zvezna država, dežele in občine se ne štejejo za davčne zavezance v okviru transakcij, ki jih opravljajo kot javna oblast. Privatne osebe oziroma osebe, ki izpolnjujejo vladne funkcije se štejejo za davčne zavezance za DDV namene.

Za kraj dobave blaga se šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga, če dobava vključuje tudi prevoz. V ostalih primerih je kraj obdavčitve tam, kjer se nahaja blago v času dobave blaga. V primeru uvoza blaga je kraj opravljenega prometa kraj, kjer je blago iz tretjih držav (ne EU) in iz posebnih območij (kjer se ne izvaja sistem DDV in so pod suverenostjo Francije, Nemčije, Španije in Grčije) vneseno v Nemčijo. Pri intrakomunitarnih pridobitvah blaga se za kraj opravljenega prometa šteje kraj, kjer se nahaja blago, ko se prevoz konča. V splošnem se kot kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec sedež oz. stalno bivališče. Izjeme so določene za opravljanje storitev, povezanih z nepremičninami, transportom, storitvami s področja kulture, umetnosti..., posredniškimi ter telekomunikacijskimi storitvami.

Davčna obveznost nastane ob koncu davčnega obdobja, v katerem so bile dobave opravljene. Obveznost pa v splošnem dospe v plačilo v 10 dneh po preteku davčnega obdobja, ne glede na to, ali je davčni zavezanec prejel plačilo ali ne. Izjeme so predpisane v primeru obrnjene davčne obveznosti, delnih plačil, obračunavanja DDV na podlagi prejetih plačil, samodobav (lastna raba), fiktivnih intrakomunitarnih pridobitev, intrakomunitarnih pridobitev novih prevoznih sredstev, uvoza blaga in v primerih, ko oseba na računu ne sme izkazati DDV.

Davčno osnovo predstavlja celotno plačilo, ki ga je prejemnik dolžan plačati za dobavljeno blago oz. storitev, razen DDV. V primeru iznosa blaga iz davčnega skladišča, so davčni osnovi dodani še stroški nastali do trenutka iznosa in morebitne trošarine, ki jih je dolžan plačati imetnik davčnega skladišča. Po zakonu pa se v davčno osnovo ne všttevajo odobreni popusti in znižanja.

Splošna davčna stopnja je 16 %, nižja davčna stopnja, ki je določena v višini 7 % pa se uporablja za blago in storitve iz Priloge H Šeste direktive. Nemški zakon sicer nima ničelne stopnje, ki ustreza oproščenim dobavam s pravico do odbitka, se pa takšne dobave obravnavajo kot obdavčene dobave.

Oprostitve, s pravico do odbitka vstopnega DDV so predvidene v primerih pridobitev blaga v Skupnosti, izvoza blaga, storitev dodelave premočnin, ki so pridobljene oz. uvožene z namenom dodelave, storitev posrednikov, ki so vezane na izvoz, storitev v zvezi z oskrbo plovil in letal, določenih čezmejnih špediterskih storitev, povezanih z izvozom blaga, dobav zlata centralnim bankam, določenih storitev nacionalne železnice, gostinskih storitev, nujenih v mednarodnem morskem prometu, oskrbe (pod točno določenimi pogoji) tujih NATO sil, ki se nahajajo na ozemlju Nemčije ter v

primerih bančnih, finančnih in zavarovalnih poslov, pri katerih ima naročnik sedež izven Skupnosti.

Nemški ZDDV vsebuje tudi posebne oprostitve povezane s carinskimi in DDV skladišči in prosto carinskimi conami. DDV skladišča so bila uvedena s 1. januarjem 2004. Dobava določenih nedokončanih izdelkov oz. surovin (n.pr. blago, ki potrebuje nadaljnjo predelavo z namenom, da se proda za končno potrošnjo), ki je vneseno v DDV skladišče, je oproščena DDV. Gre za blago, kot na primer: kava, čaj, sladkor, različne kovine kot je aluminij, železo in podobno. Dobave pod režimom DDV skladišč so lahko oproščene DDV, če so opravljene drugemu davčnemu zavezancu in je blago dano v skladišče, ali pa se v času dobave nahaja v skladišču. V trenutku, ko je blago sproščeno iz skladišča je na zadnjo dobavo potrebno obračunati DDV razen, če je blago preneseno v drugo DDV skladišče v Nemčiji. Oproščene so tudi določene storitve na blagu, ki je v DDV skladišču (n.pr. hramba, varovanje, izboljšanje kakovosti, priprava na prodajo, itd) dokler se te storitve ne morejo šteti kot predelava blaga z namenom prodaje blaga za končno potrošnjo.

Oprostitve, brez pravice do vračila vstopnega DDV so predvidene za določene dobave blaga in storitev, ki so v javnem interesu ter za finančne storitve; zavarovalne posle, ter leasing ali zakup nepremičnin.

Davčni zavezanci se lahko odločijo, da svoje finančne storitve obravnavajo kot obdavčen promet, čeprav so to sicer oproščene storitve, brez pravice do odbitka vstopnega DDV. Možnost obdavčitve dopuščajo tudi pri prometu z nepremičninami, vendar le, če je tudi najemnik oziroma kupec nepremičnine davčni zavezanec.

Davčni zavezanec ima možnost odbitka vstopnega DDV za dobave blaga oz. storitev, od nabav v Skupnost in od uvoza blaga, če je blago oz. storitve uporabil za namene njegovih obdavčenih dobav. Za priznavanje odbitka vstopnega DDV je pomembno tudi, da je DDV posebej izkazan na računu, DDV pa mora biti obračunan od pravilne davčne osnove, sicer davčni organ odbitka ne sprejme. DDV ni mogoče odbiti, če se blago in storitve uporabljajo za oproščene oziroma neposlovne dejavnosti. Če davčni zavezanec opravlja obdavčene in oproščene transakcije, mora vstopni DDV razdeliti med obdavčene in vse druge dobave. Razdelitev se opravi na podlagi razporeditvenih kriterijev (n.pr. za stavbe kvadratni metri), lahko pa tudi na podlagi drugih kriterijev kot je vrednost dobička. Če razdelitev po kriterijih ni možna, se odbitek opravi na podlagi ocene uporabe za obdavčene namene.

Poleg splošne ureditve obdavčitve nemški ZDDV predvideva tudi posebne ureditve obdavčevanja za:

- kmetijsko - vključno ribiško in gozdarsko dejavnost – imajo pravico do pavšalnega nadomestila;
- rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke oz. starine;
- potovalne agencije;
- investicijsko zlato;
- mala podjetja, katerih letni obdavčljivi promet (obdavčen in DDV oproščen promet) ne presega 17,500 EUR in katerih v tekočem letu najverjetneje ne bo presegel 50,000 EUR (velja le za davčne zavezance s sedežem v Nemčiji);
- dobavitelje, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Vsak davčni zavezanec mora prijaviti začetek, spremembo in prenehanje obdavčljive dejavnosti za DDV namene v Nemčiji. Davčni zavezanci prejmejo davčno

registracijsko številko. Davčni zavezanci, ki opravljajo intrakomunitarne dejavnosti morajo zahtevati DDV identifikacijsko številko, ki se začne s kodo države DE.

Splošne obveznosti glede vodenja knjigovodstva so predpisane v davčnem zakoniku, v nemškem ZDDV pa so predpisane posebne določbe glede vodenja knjigovodstva na področju DDV. V knjigovodstvu morajo izkazovati dogovorjeno plačilo za dobave blaga in storitev, ločeno na obdavčene in oproščene dobave ter ločeno po nižji in splošni stopnji kot tudi odbitni vstopni DDV. Rok hrambe knjig, evidenc, računov in drugih dokumentov je 10 let.

Davčnim zavezancem je dovoljeno, če je kupec ali naročnik davčni zavezanec, pa zavezani da izdajo račune za dobave blaga in storitev znotraj 6 mesečnega obdobja po opravljeni dobavi. Ni pa določenega posebnega roka za izdajo računa.

V splošnem so davčni zavezanci dolžni izpolnjevati periodične obračune DDV kvartalno, mesečne pa izpolnjujejo le, če plačilo DDV za zadnje leto presega 6,136 evrov oziroma pri začetku opravljanja dejavnosti (prvi dve leti). V vsakem primeru pa je potrebno predložiti letni obračun DDV najkasneje do 31. maja leta po zaključku koledarskega leta. V zvezi z intrakomunitarnimi dobavami mora davčni zavezanec predložiti še prodajni seznam za koledarsko trimesečje.

C. Nizozemska

Nizozemska je 28. junija 1968 sprejela zakon o davku na dodano vrednost, ki je stopil v veljavo s 1. januarjem 1969. Omenjeni zakon je bil dopolnjen leta 1978 in 1992, ko so bile sprejete določbe, s katerimi je urejeno obdavčevanje prometa blaga in storitev med državami članicami.

Nizozemski DDV se zaračunava, obračunava in plačuje od dobav blaga in storitev znotraj Kraljevine Nizozemske, ki jih opravi »podjetnik«, ki opravlja oziroma izvaja svojo gospodarsko aktivnost ter od intrakomunitarnih pridobitev blaga. Pri tem je »podjetnik« opredeljen kot vsaka oseba, ki izvršuje dobave obdavčljivega blaga ali storitev na območju Kraljevine Nizozemske. Pri tem so tudi nerezidenti zavezani k obračunavanju in plačevanju DDV, z izjemo, ko gre za uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti. Občasne oziroma posamične transakcije so v splošnem izven sistema obdavčevanja z DDV.

Da je posamezna dobava predmet obdavčevanja z DDV morajo biti kumulativno izpolnjeni vsi naslednji pogoji: (1) opraviti jo mora davčni zavezanec; (2) v okviru svoje ekonomske dejavnosti; (3) opravljena mora biti za plačilo in (4) opravljena mora biti znotraj ozemlja Kraljevine Nizozemske. Pri tem se kot kraj dobave blaga šteje tisti kraj, kjer se blago nahaja v času dobave, v primerih, ko dobava blaga vključuje prevoz, pa tam kjer se prevoz začne. Kraj opravljenih storitev je v splošnem kraj, kjer ima izvajalec sedež oziroma stalno prebiva.

V splošnem obveznost za obračun nastane in se DDV plača ob izdaji računa, če je davčni zavezanec dobavil blago oziroma storitev. Če je kupec davčni zavezanec, nastane obveznost za obračun davka najpozneje 15 dan v mesecu, ki sledi mesecu, ko je bila opravljena dobava. Če pa kupec ni davčni zavezanec nastane obveznost na dan dobave. Obveznost plačila DDV nastane najpozneje konec meseca, ki sledi koncu davčnega obdobja, znotraj katerega je nastala davčna obveznost. Izjema od splošnega pravila, po katerem se DDV obračunava na podlagi prejetih plačil je

predvidena le za določene skupine oseb (določeni poklici, dobave 80% končnim potrošnikom).

Davčno osnovo za DDV predstavlja vse kar zavezanec prejme za plačilo, pri čemer nizozemski zakon o DDV določa splošno davčno stopnjo v višini 19 %. Nižja davčna stopnja v višini 6 % se uporablja za blago in storitve iz Priloge H Šeste direktive. Prav tako nizozemski sistem DDV pozna pavšalna nadomestila za kmete in tudi ničelno stopnjo, ki se uporablja za intrakomunitarne dobave blaga, izvoz blaga in storitve povezane z izvozom blaga.

Oprostitve DDV se delijo na tiste s pravico do odbitka vstopnega DDV (ničelna stopnja) in tiste brez pravice do odbitka vstopnega DDV (oprostitve v javnem interesu in druge oprostitve – finančne storitve, zavarovalne storitve, poštno in telekomunikacijske storitve itd.).

Posebne oprostitve so predpisane tudi v zvezi s carinskimi skladišči, DDV skladišči, trošarinskimi skladišči in prosto carinskimi conami. V DDV skladiščih se tako za določene nedokončane proizvode oz. surovine (n-pr. kakavova zrna, mineralni izdelki, določeni kemični izdelki, nepredelan sladkor, tapioka, itd.) uporablja ničelna stopnja. Nizozemska pozna dva tipa DDV skladišč: administrativno skladišče in lokacijsko omejeno DDV skladišče. Administrativno skladišče se ne nanaša na fizično lokacijo, blago pa se lahko nahaja kjerkoli na Nizozemskem, pri čemer kupec pri pridobitvi blaga brez plačila DDV potrebuje licenco; prodajalec in kupec pa morata izpolnjevati stroge administrativne obveznosti glede računov, vodenja zalog in DDV obračunov. Pri lokacijsko omejenem DDV skladišču mora imetnik skladišča razpolagati z licenco. V obeh primerih ob sprostitvi blaga iz skladišča nastane obveznost DDV.

V splošnem se pravica do odbitka in povračil vstopnega DDV prizna za dobave blaga in/ali storitev, ki so bile opravljene s strani davčnega zavezanca, za blago in/ali storitve, ki je bilo dobavljeno davčnemu zavezancu in ga uporablja za namene obdavčljivih transakcij, ter od uvoza. Vstopni DDV se lahko odbije takoj, ko je dobava opravljena davčnemu zavezancu in je bil izdan račun. Če davčni zavezanec opravlja tako obdavčene kot oproščene transakcije, razdelitev vstopnega DDV opravi z odbitnim deležem na podlagi celotnega prometa. Če pa bi bil takšen način razdelitev nepravičen oz. neprimerna, se kot ključ za razdelitev uporabi dejanska raba blaga.

V nizozemskem sistemu se obdavčujejo po t.im. posebni shemi:

- kmetijski in ribiški proizvodi, v zvezi s katerimi zavezanci lahko uveljavljajo pravico do pavšalnega nadomestila;
- rabljeno blago, umetniški in zbirateljski predmeti ter starine;
- mali zavezanci (podjetja);
- turistične agencije;
- investicijsko zlato;
- dobavitelji, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Vsak podjetnik/davčni zavezanec mora prijaviti začetek, spremembo in prenehanje obdavčljive dejavnosti za DDV namene na Nizozemskem. Davčni zavezanci prejmejo DDV identifikacijsko številko, ki se začne s kodo države NL in je pomembna za nadzor plačila DDV znotraj Skupnosti.

Splošna obveznost davčnega zavezanca je, da vodi ustrezno knjigovodstvo predvsem glede dobav blaga in storitev, opravljenih in prejetih, intrakomunitarnih

pridobitev blaga, uvoza in izvoza blaga, kot tudi drugih podatkov, ki so relevantni za odmero DDV na Nizozemskem in drugih držav članic. Rok hrambe je 7 let, za nepremičnine pa 10 let.

Davčni zavezanec mora izdati datiran in oštevilčen račun za opravljene dobave blaga in storitev drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, pri izdaji računa zasebnim osebam pa na računu ni potrebno ločeno izkazati zneska DDV.

V splošnem se obračun DDV izpolnjuje trimesečno, izjemoma pa tudi mesečno (npr. za izvoznike) in včasih tudi letno (npr. za podjetnike, katerih plačilo DDV ne presega 450 EUR).

5. OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN ZA DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Temeljno izhodišče, ki je bilo upoštevano pri pripravi predloga zakona, je bilo zastavljeno v smeri, da se veljavni zakon čim natančneje prilagodi zavezujočim pravilom, uveljavljenim v Šesti direktivi, hkrati pa se pripravi zakon, ki bo pregleden in nedvoumen za davčne zavezance.

V predlogu zakona se tako v primerjavi z veljavnim sistemom, spreminja definicija prometa, ki se upošteva pri presoji o tem, ali gre za malega davčnega zavezanca ali ne (upošteva se le obdavčen promet in le točno določen oproščen promet, ne pa celoten obdavčen in oproščen promet zavezanca). Prav tako se, glede na veljavni sistem, nekoliko dvigne prag obdavčljivega prometa, in sicer iz trenutnih 20.800 evrov na 25.000 evrov. Navedene spremembe pomenijo bistveno poenostavitev za davčne zavezance, ki jim v primerjavi z veljavnim sistemom, ne bo potrebno več izpolnjevati obveznosti iz naslova DDV. Na podlagi razpoložljivih podatkov iz obračunov DDV za leto 2005 je ocenjeno, da bi bilo zaradi dviga praga obdavčljivega prometa in spremembe definicije obdavčljivega prometa 6.633 davčnih zavezancev oproščenih obračunavanja DDV od tistega dela, ki je bil do sedaj obdavčljiv (vseh zavezancev je cca 90.000). Iz razpoložljivih podatkov o obračunanem in vstopnem DDV obravnavanih zavezancev se ocenjuje, da ne bo prišlo do znatnih finančnih posledic za državni proračun, vsekakor pa je to dobrodošla administrativna poenostavitev za davčne zavezance.

V predlogu zakona je predvidena uvedba davčnih skladišč, kar bo imelo za posledico odlog nastanka obveznosti za obračun DDV do trenutka iznosa blaga iz davčnega skladišča. Predlagana uvedba navedenega instituta bo imela za posledico določene likvidnostne učinke na javnofinančne prihodke iz DDV, vendar se ocenjuje, da bodo vsaj v kratkoročnem obdobju minimalni.

Za izvajanje zakona ni potrebno zagotoviti dodatnih sredstev v državnem proračunu. Zakon ne bo imel posledic na druga javnofinančna sredstva.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

Predlog zakona, poleg že naštetih sprememb glede spremembe definicije obdavčljivega prometa blaga in storitev, zvišanja praga obdavčljivega prometa in uvedbe davčnih skladišč, prinaša naslednje pomembnejše poenostavitve in spremembe sistema DDV za davčne zavezance:

Vračilo presežka ni več omejeno glede na vrednostne limite in se davčnemu zavezancu na njegovo zahtevo vrne v 60 dneh po predložitvi obračuna DDV neodvisno od višine zneska presežka DDV.

Večja poenostavitev je predvidena na področju vodenja davčnega knjigovodstva, saj vodenje posebnih davčnih knjig za DDV ne bo več obvezno, temveč bo davčni zavezanec vse potrebne podatke lahko zagotavljal v svojem knjigovodstvu, kar bo po mnenju predlagatelja vplivalo na zmanjšanje stroškov davčnega zavezanca.

S predlogom zakona je povišan zgornji vrednostni limit za določitev davčnega obdobja za trimesečne davčne zavezance, in sicer iz trenutnih 20.000.000 SIT (83.460 evrov) na 210.000 evrov. Navedeno pomeni poenostavitev za tiste davčne zavezance, ki morajo po trenutni ureditvi izpolnjevati obveznosti iz naslova DDV za koledarski mesec, po novem pa bodo obračune DDV sestavljali za trimesečno obdobje. Ker je odpravljeno polletno davčno obdobje, bodo davčni zavezanci, ki po trenutni ureditvi izpolnjujejo obveznosti iz naslova DDV za koledarsko polletje postali trimesečni davčni zavezanci (27.990 davčnih zavezancev, kar pomeni preko 31% vseh davčnih zavezancev).

II. BESEDILO ČLENOV:

I. VSEBINA IN OBSEG ZAKONA

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu s Šesto direktivo Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L št. 145 z dne 13. 6. 1977, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2005/92/ES z dne 12. decembra 2005 o spremembi Direktive 77/388/EGS glede obdobja, v katerem se uporablja najnižja splošna stopnja DDV (UL L št. 345 z dne 28.12.2005, str. 19) – v nadaljnjem besedilu: Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS.

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom,
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Skupnost« je ozemlje držav članic in ozemlje Skupnosti, ki je kot tako definirano v predpisih Evropskih skupnosti,
- »tretja država« je katerokoli drugo ozemlje, razen ozemlja Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Skupnosti,
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
 - v Zvezni Republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla, Kanarsko otočje;
 - v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera;
 - v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos).

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževine Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje,
- transakcije na otok Man ali iz njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

2. člen (pripadnost DDV)

Prihodki od DDV pripadajo proračunu Republike Slovenije.

3. člen (predmet obdavčitve)

(1) Predmet DDV so naslednje transakcije:

1. dobave blaga, ki jih davčni zavezanec oziroma zavezanka (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec) opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Slovenija) za plačilo;
2. pridobitve blaga znotraj Skupnosti, ki jih na ozemlju Slovenije, opravi za plačilo:
 - a) davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če je prodajalec davčni zavezanec v drugi državi članici, ki v skladu z zakonodajo te države članice ni oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec in ga ne zajema ureditev iz tretjega, četrtega ali osmega odstavka 20. člena tega zakona;
 - b) v primeru pridobitve novih prevoznih sredstev, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona, ali katera koli druga oseba, ki ni davčni zavezanec;
 - c) v primeru pridobitve trošarinskih izdelkov, pri katerih nastane obveznost obračuna trošarine v Sloveniji v skladu z zakonom, ki ureja trošarine, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona;
3. opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo;
4. uvoz blaga.

(2) Za namene 2. b) točke prvega odstavka tega člena se za »prevozna sredstva« štejejo naslednja prevozna sredstva, namenjena za prevoz oseb ali blaga:

- kopenska motorna vozila s prostornino motorja nad 48 kubičnih centimetrov ali močjo motorja nad 7,2 kilovata;
- plovila, daljša od 7,5 metrov, razen plovil za plovbo na odprtem morju, ki prevažajo potnike za plačilo in plovil za namene opravljanja komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti ali za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov;
- zrakoplovi, katerih vzletna teža presega 1550 kilogramov, razen zrakoplovov, ki jih uporabljajo letalske družbe predvsem na mednarodnih poteh za plačilo.

(3) Prevozna sredstva iz drugega odstavka tega člena se štejejo za nova, če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:

- plovila in zrakoplovi so dobavljeni pred potekom treh mesecev po datumu, ko so bili prvič dani v uporabo, kopenska motorna vozila pa pred potekom šestih mesecev po datumu, ko so bila prvič dana v uporabo, in
- da s kopenskimi motornimi vozili ni prevoženih več kot 6000 kilometrov, s plovili ni preplutih več kot 100 ur in z zrakoplovi ni preletenih več kot 40 ur.

(4) Za namene 2. c) točke prvega odstavka tega člena, se za »trošarinske izdelke« štejejo energenti, alkohol in alkoholne pijače in tobačni izdelki, kot so določeni z veljavno zakonodajo Skupnosti, ne pa tudi plin, dobavljen po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali električna energija.

4. člen **(transakcije, ki niso predmet obdavčitve)**

(1) Ne glede na 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, predmet DDV niso naslednje transakcije:

- a) pridobitev blaga, ki jo opravi davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če bi bila dobava takšnega blaga na ozemlju Slovenije oproščena v skladu s 53. členom ali točkami a) do d) prvega odstavka 54. člena tega zakona;

b) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Skupnosti, če prodajalec deluje kot obdavčljivi preprodajalec in je bilo to blago v državi članici, iz katere je bilo odposlano ali odpeljano, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine;

c) pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin znotraj Skupnosti, če je prodajalec tega blaga organizator prodaje na javni dražbi, in je bilo to blago v državi članici, iz katere je bilo odposlano ali odpeljano, predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za prodajo na javni dražbi;

d) pridobitev blaga, razen blaga iz točk a) do c) in razen novih prevoznih sredstev ali trošarinskih izdelkov, ki jo opravi davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona za namene opravljanja dejavnosti kmetijstva in gozdarstva, ki se obdavčuje v skladu s posebno ureditvijo za kmete, ali davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga ali storitev, za katere nima pravice do odbitka DDV, ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec.

(2) Točka d) prvega odstavka tega člena se uporabi le, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

a) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Skupnosti v tekočem koledarskem letu ne preseže zneska 10.000 eurov in

b) da skupna vrednost pridobitev blaga znotraj Skupnosti v preteklem koledarskem letu ni preseгла zneska iz prejšnje točke.

(3) Znesek iz drugega odstavka tega člena pomeni skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Skupnosti, brez DDV, ki ga je treba plačati ali je bil plačan za blago v državi članici, iz katere je bilo blago odposlano ali odpeljano.

(4) Ne glede na točko d) prvega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, odloči za obračunavanje DDV v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona. Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora izbiro vnaprej prijaviti pristojnemu davčnemu uradu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu prijave.

II. DAVČNI ZAVEZANCI

5. člen (definicija)

(1) »Davčni zavezanec« je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

(2) »Ekonomska dejavnost« iz prvega odstavka tega člena obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

(3) Za davčnega zavezanca se poleg oseb iz prvega odstavka tega člena šteje tudi vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo, ki ga kupcu odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun na ozemlje Skupnosti.

(4) Pogoj iz prvega odstavka tega člena, da se ekonomska dejavnost opravlja neodvisno, izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z

delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

(5) Državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava se ne štejejo za davčne zavezance v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organi oblasti, tudi če pobirajo takse, prispevke in druge dajatve ter plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami. Pri opravljanju dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčne zavezance v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi njihova obravnava, kot da niso davčni zavezanci, povzročila znatno izkrivljanje konkurence.

III. OBDAVČLJIVE TRANSAKCIJE

1. Dobava blaga

6. člen (splošno)

(1) »Dobava blaga« pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik.

(2) Za dobavo blaga se štejejo tudi:

a) prenos lastninske pravice na blagu, proti plačilu odškodnine, na podlagi zakona ali odločbe državnega organa;

b) dejanska izročitev blaga na podlagi pogodbe o najemu blaga za določeno obdobje ali o prodaji blaga z odloženim plačilom, ki določa, da se ob normalnem poteku dogodkov lastništvo prenese najpozneje ob plačilu zadnjega obroka;

c) prenos blaga po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo.

(3) Električna energija, plin ter energija za ogrevanje, zamrzovanje oziroma hlajenje se štejejo za blago.

7. člen (uporaba blaga za neposlovne namene)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, za zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih, brezplačna odtujitev tega blaga ali kakršnakoli uporaba blaga za druge namene, kot za namene opravljanja njegove dejavnosti, če je za to blago ali sestavine tega blaga dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, ne šteje:

a) brezplačno dajanje poslovnih vzorcev v razumnih količinah kupcem ali bodočim kupcem, če jih ti ne dajo v prodajo oziroma so v takšni obliki, da ni mogoče, da se prodajajo;

b) dajanje daril manjših vrednosti v okviru opravljanja dejavnosti davčnega zavezanca, če se dajejo le občasno in če se ne dajejo istim osebam. Za darila manjših vrednosti se štejejo darila, pri katerih vrednost posameznega darila ne preseže 20 eurov.

8. člen

(uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, sprememba namembnosti ter zadržanje blaga ob prenehanju opravljanja dejavnosti)

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se štejejo tudi naslednje transakcije:

a) uporaba blaga, ki ga davčni zavezanec proizvede, zgradi, pridobi, predela ali uvozi v okviru opravljanja dejavnosti, za namene opravljanja njegove dejavnosti, če od takega blaga, če bi ga nabavil od drugega davčnega zavezanca, ne bi imel pravice do celotnega odbitka DDV;

b) uporaba blaga s strani davčnega zavezanca za namene neobdavčljivih transakcij, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV pri pridobitvi ali pri uporabi blaga v skladu s prejšnjo točko;

c) zadržanje blaga s strani davčnega zavezanca ali njegovih pravnih naslednikov (razen v primerih iz 10. člena tega zakona), ko preneha opravljati obdavčljivo ekonomsko dejavnost, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV pri pridobitvi ali pri uporabi blaga v skladu s točko a) tega člena.

9. člen

(prenos blaga v drugo državo članico)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico.

(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;

b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz osmega odstavka 20. člena tega zakona;

c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;

d) dobave plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali dobave električne energije pod pogoji iz 22. člena tega zakona;

e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53., in 54. člena tega zakona;

f) opravljanja storitev na tem blagu, ki se opravijo v namembni državi članici, če se blago, na katerem so bile storitve opravljene, vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;

g) začasne rabe tega blaga na ozemlju namembne države članice zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;

h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.

(3) Če eden od pogojev iz drugega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni več izpolnjen.

10. člen (prenos podjetja)

(1) Pri prenosu podjetja ali dela podjetja na drugega davčnega zavezanca, ne glede na to, ali gre za odplačni ali neodplačni prenos ali kot vložek v podjetje, se šteje, da dobava blaga ni bila opravljena.

(2) V primeru iz prvega odstavka tega člena se za potrebe DDV prevzemnik šteje za pravnega naslednika prenosnika.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora prevzemnik, ki uporablja prevzeta sredstva za druge namene kot za tiste, za katere ima pravico do odbitka DDV, plačati DDV v skladu z določbami tega zakona, ki veljajo za obračun DDV od uporabe blaga in storitev za zasebne namene.

2. Pridobitev blaga znotraj Skupnosti

11. člen (splošno)

(1) »Pridobitev blaga znotraj Skupnosti« pomeni pridobitev pravice razpolaganja na premoženjih, kot da bi bil pridobitelj lastnik, ki jih pridobitelju odpošlje ali odpelje v Slovenijo iz druge države članice prodajalec ali sam pridobitelj ali druga oseba za račun enega od njiju.

(2) Če je uvoznik blaga pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, in opravi pridobitev blaga znotraj Skupnosti v drugi državi članici, ima pravico do vračila DDV, ki ga je plačala v zvezi z uvozom blaga v Slovenijo, če dokaže, da je bil obračunan DDV od pridobitve blaga znotraj Skupnosti v namembni državi članici.

(3) Vračilo DDV iz drugega odstavka tega člena se izvrši na način, ki ga predpiše minister oziroma ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister, pristojen za finance), pristojna za finance.

12. člen (transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitev blaga znotraj Skupnosti)

Za pridobitev blaga znotraj Skupnosti, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, ki ga davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun odpošlje ali odpelje v Slovenijo iz druge države članice, na ozemlju katere je bilo blago izdelano, črpano, predelano, kupljeno, pridobljeno, ali kamor ga je davčni zavezanec uvozil v okviru opravljanja dejavnosti.

13. člen (Nato)

Za pridobitev blaga znotraj Skupnosti, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki ga oborožene sile države članice Severnoatlantske zveze uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja, ki ga niso pridobile pod splošnimi pravili obdavčevanja v Sloveniji, če pri uvozu tega blaga

ne bi mogle uveljavljati oprostitev v skladu z 8. točko prvega odstavka 50. člena tega zakona.

3. Opravljanje storitev

14. člen (splošno)

- (1) »Opravljanje storitev« pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga.
- (2) Opravljanje storitev lahko med drugim vključuje naslednje transakcije:
- a) odstop premoženjskih pravic;
 - b) obveznost opustitve dejanja ali dopustitve dejanja ali stanja;
 - c) opravljanje storitev na podlagi zakona ali odločbe državnega organa.

15. člen (opravljanje storitev za neposlovne namene)

Za opravljanje storitev za plačilo, se šteje tudi:

- a) uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, za zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali kakršnakoli uporaba za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti, če je bila za to blago dana pravica do celotnega ali delnega odbitka DDV;
- b) opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi brezplačno za svoje zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti.

16. člen (opravljanje storitev v svojem imenu in za račun druge osebe)

Kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu in za račun druge osebe, se šteje, da prejme in dobavi te storitve sam.

17. člen (posebna določba)

Določbe 10. člena tega zakona se smiselno uporabljajo tudi za storitve.

4. Uvoz blaga

18. člen (definicija)

Uvoz blaga pomeni:

1. vsak vnos blaga v Skupnost, ki v skladu s carinskimi predpisi nima statusa blaga Skupnosti ali blaga, ki je uvoženo iz tretje države, pa znotraj Skupnosti ni sproščeno v prost promet v skladu s carinskimi predpisi;

2. vsak vnos drugega blaga, kot je blago iz prejšnje točke, v Skupnost s tretjega ozemlja.

IV. KRAJ OBDAVČLJIVIH TRANSAKCIJ

1. Kraj dobave blaga

19. člen (dobava blaga brez prevoza)

Če se blago ne odpošilja ali prevaža, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava blaga.

20. člen (dobava blaga s prevozom)

(1) Kadar blago odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku.

(2) Kadar se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da je kraj dobave, ki jo opravi uvoznik, in kraj vsakršne nadaljnje dobave v državi članici uvoza blaga.

(3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena, se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz države članice, ki ni namembna država članica, kraj, kjer se blago nahaja, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobava blaga je opravljena za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV, ali za katerokoli drugo osebo, ki ni davčni zavezanec;
- b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega.

(4) Kadar je dobavljeno blago iz tretjega odstavka tega člena, odposlano ali odpeljeno s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga dobavitelj uvozi v drugo državo članico, kot je država članica kupca blaga, se šteje, da je bilo odposlano ali odpeljeno iz države članice uvoza.

(5) Tretji in četrti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, ki je v celoti odposlano ali odpeljeno v isto državo članico, če je to država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobavljeno blago niso trošarinski izdelki;
- b) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, opravljenih pod pogoji iz tretjega odstavka tega člena v tej državi članici v enem koledarskem letu ne presega zneska, ki ga določi ta država članica;
- c) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, v tej državi članici tudi v predhodnem koledarskem letu ni preseгла predpisanega zneska.

(6) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz petega odstavka tega člena, lahko kraj take dobave določi v skladu s tretjim in četrtem odstavkom tega člena. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti pristojnemu davčnemu uradu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu priglasitve.

(7) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz druge države članice v Slovenijo, Slovenija, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega 35.000 eurov ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takh dobav Slovenija.

(8) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz Slovenije v drugo državo članico, ta država članica, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega znesek, ki ga določi ta država članica, ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takih dobav druga država članica.

(9) Določbe tretjega do šestega odstavka tega člena se ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo.

(10) Kadar blago, ki ga odpošlje ali prevaža dobavitelj, kupec ali tretja oseba, instalira ali montira dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, s poskusnim zagonom ali brez njega, se za kraj dobave šteje kraj, kjer je blago instalirano ali montirano.

(11) Minister, pristojen za finance, objavi seznam vrednostnih limitov, ki se uporabljajo v posameznih državah članicah, za namene določanja kraja dobave blaga pri dobavah blaga iz drugih držav članic, v skladu s petim odstavkom tega člena.

21. člen

(dobava blaga na krovu plovil, zrakoplovov ali na vlakih)

(1) Če se dobava blaga opravi na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med delom prevoza potnikov v Skupnosti, se za kraj te dobave šteje kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena »del prevoza potnikov v Skupnosti« pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Skupnosti opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, v katerem se prevoz potnikov konča.

(3) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne,« pomeni prvi predvideni kraj, v katerem bodo potniki znotraj Skupnosti vstopili, po potrebi po delu poti zunaj Skupnosti.

(4) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča,« pomeni zadnji predvideni kraj znotraj Skupnosti, kjer potniki, ki so vstopili v Skupnost, izstopijo, po potrebi pred postankom zunaj Skupnosti.

(5) V primeru povratnega potovanja se povratna vožnja šteje za ločen prevoz.

22. člen **(dobava blaga po distribucijskih sistemih)**

(1) Pri dobavi plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali električne energije davčnemu zavezancu – preprodajalcu, se za kraj dobave šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec – preprodajalec, sedež ali stalno poslovno enoto, za katero je blago dobavljeno, oziroma če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena »davčni zavezanec – preprodajalec« pomeni davčnega zavezanca, čigar osnovna dejavnost v zvezi z nabavami plina in električne energije je preprodaja takega blaga in čigar lastna poraba tega blaga je zanemarljiva.

(3) Pri dobavi plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali električne energije, ki ni zajeta v prvem odstavku tega člena, se za kraj dobave šteje kraj, kjer naročnik dejansko rabi in porabi plin ali električno energijo.

(4) Kadar naročnik iz tretjega odstavka tega člena ne porabi vsega ali dela zemeljskega plina ali električne energije, se šteje, da je bilo neporabljeno blago rabljeno in porabljeno v kraju, kjer ima naročnik sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, za katero je blago dobavljeno. Če takega kraja ni, se šteje, da je blago rabil in porabil v kraju, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

2. Kraj pridobitve blaga znotraj Skupnosti

23. člen **(kraj pridobitve blaga znotraj Skupnost)**

(1) Za kraj pridobitve blaga znotraj Skupnosti se šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se konča odpošiljanje ali prevoz osebi, ki ga je pridobila.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se šteje, da je kraj pridobitve blaga znotraj Skupnosti na ozemlju države članice, ki je izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero oseba, ki pridobiva blago, opravi to pridobitev, razen če dokaže, da je bila pridobitev blaga predmet DDV v drugi državi članici v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(3) Če je bila pridobitev blaga predmet DDV v skladu z drugim odstavkom tega člena in pozneje v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, se davčna osnova ustrezno zmanjša v državi članici, ki je izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero je pridobitelj opravil to pridobitev.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena se šteje, da je bila pridobitev blaga predmet DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, če pridobitelj:

a) dokaže, da je opravil to pridobitev za namene poznejše dobave na ozemlju

druge države članice, določene v skladu s prvim odstavkom tega člena, za katero je bil določen prejemnik blaga kot oseba, ki mora plačati DDV, in

b) če je izpolnil obveznosti v zvezi s predložitvijo rekapitulacijskega poročila.

3. Kraj opravljanja storitev

3.1. Splošno pravilo

24. člen (splošno pravilo)

Za kraj, kjer je bila opravljena storitev, se šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki opravi storitev, sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena storitev, oziroma če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

3.2. Posebna pravila

25. člen (storitve posrednikov)

(1) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, razen tistih iz osmega odstavka 27. člena, tretjega odstavka 28. člena in prvega odstavka 29. člena tega zakona, je kraj, kjer je opravljena glavna transakcija.

(2) Če je naročnik storitev, ki jih opravi posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni tista, na ozemlju katere se opravi ta transakcija, se ne glede na prvi odstavek tega člena šteje, da je kraj opravljanja storitev na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

26. člen (storitve, povezane z nepremičninami)

Kraj opravljanja storitev, neposredno povezanih z nepremičninami, vključno s storitvami, kot so posredovanje nepremičnin, cenitev nepremičnin ter pripravljalna dela v gradbeništvu, kot so storitve arhitektov in pooblaščenih nadzornikov, je kraj, kjer se nepremičnina nahaja.

27. člen (opravljanje prevoza)

(1) Kraj opravljanja prevoza, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se opravi prevoz, sorazmerno glede na prevoženo razdaljo.

(2) Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti je kraj začetka prevoza.

(3) Če se prevoz blaga znotraj Skupnosti opravi za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica odhoda, se ne glede na drugi odstavek tega člena šteje, da je kraj opravljanja prevoza na ozemlju države članice, ki je

naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(4) »Prevoz blaga znotraj Skupnosti« pomeni prevoz blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju dveh različnih držav članic.

(5) »Kraj začetka prevoza« pomeni kraj, v katerem se prevoz blaga dejansko začne.

(6) »Namembni kraj« pomeni kraj, kjer se prevoz blaga dejansko konča.

(7) Prevoz blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju iste države članice, se obravnava kot prevoz blaga znotraj Skupnosti, če je tak prevoz neposredno povezan s prevozom blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju dveh različnih držav članic.

(8) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, kadar posreduje pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, je kraj začetka prevoza. Če pa je naročnik storitev, ki jih opravi posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni država članica začetka prevoza, se šteje, da je kraj opravljanja storitev na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

28. člen

(kulture in podobne storitve, pomožne prevozne storitve ali storitve v zvezi s premičninami)

(1) Kraj opravljanja naslednjih storitev je kraj, kjer so storitve dejansko opravljene:

a) storitve s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, športa, zabavnih prireditev, vključno z dejavnostmi organizatorjev teh storitev;

b) pomožne prevozne storitve, kot so nakladanje, razkladanje, pretovarjanje in podobne dejavnosti;

c) cenitev premičnin ali delo na premičninah.

(2) Ne glede na b) točko prvega odstavka tega člena se šteje, da je kraj opravljanja pomožnih storitev pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, opravljenih za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere so storitve dejansko opravljene, na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(3) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, kadar posreduje pri opravljanju pomožnih storitev pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se pomožne storitve dejansko opravijo. Če pa je naročnik, za katerega opravi storitve posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere se pomožne storitve dejansko opravijo, se šteje, da je kraj opravljene storitve posrednika na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(4) Ne glede na c) točko prvega odstavka tega člena se šteje, da je kraj opravljanja storitev pri cenitvah ali delu na premičninah, ki se opravijo za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere so storitve dejansko opravljene, na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala

identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena, vendar le, če se blago odpošlje ali odpelje iz države članice, v kateri so bile storitve dejansko opravljene.

29. člen (druge storitve)

- (1) Če se:
- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
 - b) storitve oglaševanja;
 - c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov in notarjev, revizorjev in računovodij, tolmačev, prevajalcev in podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanje informacij;
 - d) storitve v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo poslovne dejavnosti;
 - e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
 - f) storitve posredovanja osebja;
 - g) storitve dajanja premoženja v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
 - h) storitve zagotavljanja dostopa do in prevoz ali prenos po distribucijskih sistemih za zemeljski plin in električno energijo ter opravljanje drugih, s tem neposredno povezanih storitev;
 - i) storitve telekomunikacij;
 - j) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
 - k) elektronsko opravljene storitve;
 - l) storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun drugih oseb, kadar za svojega naročnika posredujejo storitve iz tega odstavka,

opravijo za naročnika s sedežem zunaj Skupnosti ali za davčnega zavezanca s sedežem v drugi državi članici, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima naročnik sedež svoje dejavnosti ali ima stalno poslovno enoto, za katero je storitev opravljena, oziroma če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je storitev opravljena elektronsko v smislu točke k) prvega odstavka tega člena.

(3) Storitve telekomunikacij iz točke i) prvega odstavka tega člena so vsak prenos, oddajanje ali sprejemanje znakov, signalov, pisane besede, slike, zvoka ali sporočil po žičnih, radijskih, optičnih ali drugih elektromagnetnih sistemih, vključno s prenosom pravice do uporabe sredstev za tak prenos, oddajanje ali sprejemanje. Telekomunikacije vključujejo tudi priključitev na globalno informacijsko mrežo.

30. člen (elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci)

Kadar so storitve iz točke k) prvega odstavka 29. člena tega zakona opravljene za osebe, ki niso davčni zavezanci in katerih sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče je v državi članici, se za kraj opravljanja teh storitev šteje kraj, kjer je sedež osebe, ki ni davčni zavezanec, ali njeno stalno ali običajno prebivališče, če te storitve opravi davčni zavezanec, čigar sedež dejavnosti ali stalna poslovna

enota, iz katere opravi storitev, je zunaj Skupnosti, ali čigar stalno ali običajno prebivališče je zunaj Skupnosti, kadar takega kraja dejavnosti ali take poslovne enote ni.

4. Kraj uvoza blaga

31. člen (kraj uvoza blaga)

(1) Kraj uvoza blaga je država članica, na ozemlju katere je bilo blago vneseno v Skupnost.

(2) Če je za blago iz 1. točke 18. člena tega zakona ob vnosu v Skupnost začet eden od postopkov iz prvega odstavka 57. člena tega zakona, postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev ali zunanji tranzitni postopek, je ne glede na prvi odstavek tega člena kraj uvoza takega blaga v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki končajo.

(3) Če je za blago iz 2. točke 18. člena tega zakona ob vnosu v Skupnost začet eden od postopkov iz tretjega ali četrtega odstavka 93. člena tega zakona, je ne glede na prvi odstavek tega člena kraj uvoza v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki končajo.

V. OBDAVČLJIVI DOGODEK IN OBVEZNOST OBRAČUNA DDV

32. člen (splošne določbe)

(1) »Obdavčljivi dogodek« pomeni dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji, potrebni za nastanek obveznosti obračuna DDV.

(2) »Obveznost obračuna DDV« nastane, ko ima davčni organ po zakonu pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, četudi je plačilo lahko odloženo.

33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni obračuni ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki obračuni ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

(3) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(4) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(5) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(6) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostivjo DDV, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(7) Ne glede na šesti odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

34. člen **(pridobitev blaga znotraj Skupnosti)**

(1) Obdavčljivi dogodek nastane, ko je opravljena pridobitev blaga znotraj Skupnosti. Šteje se, da je bila pridobitev blaga znotraj Skupnosti opravljena, kadar se za dobavo podobnega blaga šteje, da je bila opravljena na ozemlju Slovenije.

(2) Za pridobitev blaga znotraj Skupnosti obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

35. člen **(uvoz blaga)**

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago uvoženo.

(2) Če je za blago ob vnosu v Skupnost začel eden od postopkov iz drugega in tretjega odstavka 31. člena tega zakona, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko se za to blago ti postopki končajo.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena nastane obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna DDV za uvoženo blago, ki je zavezano carini, kmetijskim prelevmanom ali dajatvam z enakim učinkom, določenim v okviru skupne politike Skupnosti, takrat, ko nastane obdavčljiv dogodek za te dajatve in s tem obveznost obračuna teh dajatev.

(4) Za blago, ki ni zavezano plačilu katerihkoli dajatev iz drugega odstavka tega člena, nastane obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV takrat, ko bi v skladu s carinskimi predpisi nastala obveznost za obračun carine, če bi bila predpisana.

VI. DAVČNA OSNOVA

36. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Pri dobavah blaga ali storitev davčna osnova vključuje vse, kar predstavlja plačilo (v denarju, v stvareh ali v storitvah), ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj od kupca, naročnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takih dobav, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(2) Pri dobavah blaga iz 7. in 8. člena tega zakona, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku uporabe, razpolaganja ali zadržanja blaga.

(3) Pri opravljenih storitvah iz 15. člena tega zakona davčno osnovo sestavljajo celotni stroški davčnega zavezanca za opravljene storitve.

(4) Pri dobavah blaga v obliki prenosa blaga v drugo državo članico, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku prenosa.

(5) V davčno osnovo se všttevajo, če že niso všteti:

- a) trošarine in drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih dobavitelj zaračuna kupcu oziroma naročniku storitve.

(6) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in pridobljeni z njegove strani v trenutku dobave;
- c) zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika in jih vodi v svojem knjigovodstvu kot prehodne postavke. Davčni zavezanec mora zagotoviti dokazila o dejanskem znesku teh izdatkov in ne sme odbiti morebiti zaračunanega DDV od teh transakcij.

(7) Če plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev ni izvršeno v denarju ali ni v celoti izvršeno v denarju, je davčna osnova enaka tržni vrednosti blaga oziroma storitev v času in kraju opravljene dobave.

(8) Pri dobavi blaga oziroma storitev, ki jo opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, je davčna osnova vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo prejemnik blaga oziroma storitev moral izvršiti dobavitelju.

(9) Če plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev preseže znesek, do katerega bi bil davčni zavezanec upravičen, je davčna osnova prejeta plačilo, v katero ni vključen DDV.

37. člen (pridobitev blaga znotraj Skupnosti)

(1) Pri pridobitvi blaga znotraj Skupnosti se davčna osnova določi na podlagi istih elementov, kot se uporabljajo v skladu s 36. členom tega zakona za dobave enakega blaga na ozemlju Slovenije. Pri transakcijah, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 12. in 13. člena tega zakona, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku dobave.

(2) V skladu s točko a) petega odstavka 36. člena tega zakona se v davčno osnovo vključi trošarina, ki jo dolguje ali jo je plačala oseba, ki je znotraj Skupnosti pridobila trošarinski izdelek. Če je po opravljeni pridobitvi blaga znotraj Skupnosti kupcu vrnjena trošarina, ki jo je plačal v državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga začel, se davčna osnova ustrezno zmanjša.

38. člen (uvoz blaga)

(1) Davčna osnova pri uvozu blaga je carinska vrednost, določena v skladu z veljavnimi carinskimi predpisi Skupnosti.

(2) V davčno osnovo se všttevajo, če niso že všteti:

- a) trošarine in drugi davki, prelevmani in druge dajatve, ki se plačajo zunaj države članice uvoza, in tiste, ki se plačajo zaradi uvoza, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki nastanejo do prvega namembnega kraja na ozemlju države članice uvoza, kot tudi postranski stroški, ki nastanejo pri prevozu v drug namembni kraj na ozemlju Skupnosti, če je ta kraj znan v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(3) »Prvi namembni kraj« iz točke b) drugega odstavka tega člena pomeni kraj, naveden na tovornem listu ali drugem dokumentu, s katerim se blago uvozi v državo članico uvoza. Če tak kraj ni naveden, se za prvi namembni kraj šteje kraj prvega pretovora blaga v državi članici uvoza.

(4) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in pridobljeni z njegove strani v trenutku uvoza.

(5) Pri ponovnem uvozu blaga, ki je bilo začasno izvoženo iz Skupnosti na oplemenitenje, potem, ko je bilo zunaj Skupnosti popravljeno, predelano, obdelano oziroma obnovljeno, je davčna osnova iz prvega odstavka tega člena vrednost popravila, predelave, obdelave oziroma obnove, določena v skladu s carinskimi predpisi.

39. člen (druge določbe)

(1) V davčno osnovo se ne všttevajo stroški vračljive embalaže, ki se pri dobavitelju blaga v vračljivi embalaži vodijo evidenčno.

(2) Pri preklicu naročila, vračilu ali znižanju cene po opravljeni dobavi se davčna osnova ustrezno zmanjša. Davčni zavezanec lahko popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če naročnik blaga oziroma storitev popravi (zmanjša) znesek DDV, ki ga je odbil, in če o tem pisno obvesti dobavitelja.

(3) Davčni zavezanec lahko tudi popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča o zaključenem stečajnem postopku ali o uspešno zaključenem postopku prisilne poravnave ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti. Na enak način lahko ravna tudi davčni zavezanec, ki pridobi pravnomočni sklep sodišča o ustavitvi izvršilnega postopka oziroma drugo listino, iz katere je razvidno, da v zaključenem izvršilnem postopku ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ter davčni zavezanec, ki ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ker je bil dolžnik izbrisan iz sodnega registra oziroma drugih ustreznih registrov ali predpisanih evidenc. Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s tem odstavkom, mora od prejetega zneska obračunati DDV.

(4) Če so elementi za določitev davčne osnove pri uvozu blaga izraženi v tuji valuti, se menjalni tečaj določi v skladu s predpisi Skupnosti za izračun carinske vrednosti blaga.

(5) Če je vrednost, ki je podlaga za določitev davčne osnove, razen pri uvozu blaga, določena v tuji valuti, se za preračun te vrednosti v domačo valuto upošteva referenčni tečaj Evropske Centralne Banke, ki velja na dan nastanka davčne obveznosti in ga objavlja Banka Slovenije.

(6) Minister, pristojen za finance, lahko določi poenostavitve glede preračuna vrednosti tuje valute v domačo valuto v skladu s prejšnjim odstavkom.

VII. STOPNJA DDV

40. člen (uporaba stopnje)

(1) DDV se obračunava po stopnji, ki velja v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava po stopnji, ki velja ob nastanku obveznosti obračuna DDV, v naslednjih primerih:

- a) v primerih iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- b) v primeru pridobitve blaga znotraj Skupnosti;
- c) v primerih uvoza blaga iz tretjega in četrtega odstavka 35. člena tega zakona.

(3) Stopnja, ki se uporablja za pridobitev blaga znotraj Skupnosti, je stopnja, ki se uporablja za dobavo enakega blaga na ozemlju Slovenije.

41. člen (stopnja DDV)

(1) DDV se obračunava in plačuje po splošni stopnji 20% od davčne osnove in je enaka za dobavo blaga in storitev.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava in plačuje po nižji stopnji 8,5% od davčne osnove za dobave blaga in storitev iz Priloge I, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del.

(3) DDV se po nižji stopnji 8,5% od davčne osnove obračunava in plačuje tudi od stanovanj, stanovanjskih in drugih objektov, namenjenih za trajno bivanje, ter delov teh objektov, ki niso del socialne politike, in vključno z gradnjo teh.

VIII. OPROSTITVE DDV

1. Oprostitev za določene dejavnosti, ki so v javnem interesu

42. člen (oproščene dejavnosti v javnem interesu)

(1) Plačila DDV so oproščeni:

1. bolnišnična in izvenbolnišnična zdravstvena oskrba in z njo neposredno povezane dejavnosti, ki jih kot javno službo opravljajo javni zdravstveni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije;

2. zdravstvena oskrba, ki jo zdravstveni delavci opravljajo v okviru samostojne zdravstvene dejavnosti;

3. oskrba s krvjo in krvnimi pripravki, materinim mlekom ter človeškimi organi za presajanje;

4. storitve zobnih tehnikov in zobna protetika, ki jo izdelata zobni tehnik oziroma zobozdravnik;

5. storitve, ki jih za svoje člane opravljajo neodvisne skupine oseb, katerih dejavnosti so oproščene plačila DDV ali so neobdavčljive, in so neposredno namenjene za opravljanje njihove dejavnosti, če te skupine od svojih članov zahtevajo le plačilo njihovega deleža skupnih stroškov in ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;

6. socialno varstvene storitve, vključno s storitvami domov za starejše, in dobava blaga, ki je z njimi neposredno povezana, ki jih kot javno službo opravljajo javni socialno varstveni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije ali, ki jih opravljajo druge nepridobitne organizacije, ki se po predpisih štejejo za dobrodelne, invalidske organizacije ali organizacije za samopomoč;

7. storitve varstva otrok in mladostnikov ter dobava blaga in storitev, ki je z njimi neposredno povezana, ki jih kot javno službo opravljajo javni zavodi ali druge osebe na podlagi koncesije ali druge organizacije, ki se po predpisih štejejo za dobrodelne organizacije;

8. predšolska vzgoja, šolsko izobraževanje, poklicno usposabljanje in prekvalifikacije, vključno z dobavami blaga in storitev, ki so neposredno povezane z vzgojo in izobraževanjem, poklicnim usposabljanjem oziroma prekvalifikacijami, ki jih v skladu s predpisi opravljajo javni zavodi ali druge organizacije, pod pogoji, predpisanimi za opravljanje teh storitev, če ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;

9. zasebno poučevanje, ki ga opravljajo osebe, ki izpolnjujejo predpisane pogoje za učitelja v javni šoli, in se nanaša na šolsko izobraževanje;

10. zagotavljanje osebja s strani verskih skupnosti ali filozofskih združenj za namene iz 1., 6., 7. in 8. točke tega člena, z namenom zadovoljevanja duhovnih potreb;

11. storitve, ki jih svojim članom kot povračilo za članarino, določeno v skladu z njihovimi pravili, opravijo nepridobitne organizacije s cilji politične, sindikalne, verske, rodoljubne, filozofske, humanitarne ali državljanske narave, in dobava blaga, ki je neposredno povezana s temi storitvami, če ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;

12. storitve, neposredno povezane s športom ali športno vzgojo, ki jih nepridobitne organizacije nudijo osebam, ki se ukvarjajo s športom ali se udeležujejo športne vzgoje;

13. kulturne storitve in z njimi neposredno povezano blago, ki jih opravljajo javni zavodi in druge, od države priznane kulturne institucije;

14. dobava blaga in storitev s strani organizacij, katerih dejavnosti so oproščene plačila DDV v skladu s 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točko tega odstavka, v zvezi z dogodki za zbiranje denarnih sredstev, ki jih te organizacije organizirajo priložnostno ter izključno v svojo lastno korist, in ni verjetno, da taka oprostitev vodi k izkrivljanju konkurence;

15. reševalni prevozi bolnih ali poškodovanih oseb v, za te namene, posebej prirejenih vozilih in plovilih, ki jih upravljajo pooblaščen osebe;

16. prispevek za opravljanje radijske in televizijske dejavnosti po zakonu, ki ureja RTV Slovenije.

(2) Dobava blaga in storitev ni oproščena plačila DDV v skladu s 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točko prvega odstavka tega člena, če:

– ni nujna za transakcije, ki so oproščene plačila DDV oziroma je oproščene dejavnosti mogoče opravljati brez te dobave, ali

– je osnovni namen dobave, da organizacija pridobi dodaten prihodek z opravljanjem transakcij, ki neposredno konkurirajo transakcijam davčnih zavezancev, ki obračunavajo DDV.

43. člen

(oprostitve za določene dejavnosti v javnem interesu, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki niso navedeni v 42. členu tega zakona)

(1) Dobave blaga in storitev, za katere je oprostitev DDV določena v 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena tega zakona, so oproščene plačila DDV tudi, če jih opravijo davčni zavezanci, ki niso omenjeni v prvem odstavku 42. člena tega zakona, če je v vsakem posameznem primeru dobave izpolnjen eden ali več naslednjih pogojev:

- njihov cilj ni doseganje dobička, če pa dobiček vseeno dosežejo, ga ne smejo razdeliti, temveč ga morajo nameniti za nadaljnje opravljanje ali izboljšanje storitev;
- jih upravljajo in vodijo večinoma prostovoljci, ki sami ali preko drugih oseb niso posredno ali neposredno udeleženi v rezultatih teh dejavnosti;
- zaračunavajo cene, ki jihodobrijo pristojni organi, ali cene, ki niso višje od takšnih odobrenih cen, ali za storitve, za katere ni potrebna odobritev cen, cene, ki so nižje, kot jih za podobne storitve zaračunavajo davčni zavezanci, ki obračunavajo DDV;
- ni verjetno, da oprostitev DDV za te storitve izkrivlja konkurenco, na primer postavlja v slabši položaj davčne zavezance, ki obračunavajo DDV.

(2) Osebe iz prvega odstavka tega člena lahko uveljavljajo oprostitev plačila DDV po tem členu na podlagi predhodne priglasitve davčnemu organu.

2. Oprostitev za določene druge dejavnosti

44. člen (druge oproščene dejavnosti)

Plačila DDV so oproščene tudi naslednje transakcije:

1. zavarovalne in pozavarovalne transakcije, vključno s povezanimi storitvami zavarovalnih posrednikov in zastopnikov;
2. najem oziroma zakup nepremičnin (vključno z leasingom), razen:
 - nastanitev v hotelih ali podobnih nastanitvenih zmogljivostih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kampiranju;
 - dajanja v najem parkirnih prostorov, garaž in parkirišč;
 - dajanja v najem trajno instalirane opreme in strojev;
 - najema sefov;
3. dobava blaga, ki se je v celoti uporabljalo za namene oproščenih dejavnosti oziroma transakcij iz 42. člena tega zakona in tega člena, če davčni zavezanec ni imel pravice do odbitka vstopnega DDV za to blago, ali blaga, pri pridobitvi oziroma proizvodnji katerega ni imel pravice do odbitka DDV v skladu s 66. členom tega zakona;
4. finančne transakcije, in sicer:
 - a) dajanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki in posredovanje pri sklepanju teh poslov ter upravljanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki, ko te storitve opravlja kreditodajalec oziroma posojilodajalec;
 - b) izdajanje kreditnih garancij in drugih denarnih jamstev ter upravljanje kreditnih garancij s strani kreditodajalca;
 - c) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z depoziti in tekočimi oziroma transakcijskimi računi, plačili, nakazili, dolgovi, čeki in drugimi plačilnimi instrumenti, razen izterjave dolgov in factoringa;
 - d) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z valuto, bankovci in kovanci, ki so zakonito plačilno sredstvo, razen bankovcev in kovancev, katerih prodajna cena je določena na podlagi njihove vrednosti kot zbirateljskega predmeta ali na podlagi vrednosti kovine, iz katere so izdelani;
 - e) transakcije, vključno s posredovanjem (razen upravljanja, hrambe, investicijskega svetovanja in storitev v zvezi s prevzemi), z delnicami, deleži v

podjetjih ali združenjih, obveznicami in drugimi vrednostnimi papirji, razen z dokumenti o lastninski pravici na blagu in pravicami in deleži;

f) upravljanje investicijskih skladov;

5. dobava kolkov in drugih podobnih znamk;

6. igre na srečo;

7. dobava objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni, razen če je dobava opravljena, preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni oziroma uporabljeni, ali če je dobava opravljena, preden potečeta dve leti od začetka prve uporabe oziroma prve vselitve;

8. dobava zemljišč, razen stavbnih zemljišč;

9. dobava zlata Banki Slovenije.

45. člen

(pravica do izbire za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami)

(1) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije, za katere je oprostitve DDV določena v 2., 7. in 8. točki 44. člena tega zakona, se lahko dogovori z najemnikom, zakupnikom, leasingojemalcem oziroma kupcem nepremičnine – davčnim zavezancem, ki ima pravico do odbitka celotnega DDV, da bo od navedenih transakcij, ki bi morale biti oproščene plačila DDV, obračunal DDV po predpisani stopnji.

(2) Davčni zavezanec obračuna DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, če sta z najemnikom oziroma kupcem nepremičnine pred opravljeno dobavo podala skupno izjavo pristojnemu davčnemu uradu.

3. Oprostitve za transakcije znotraj Skupnosti

46. člen

(oprostitve v zvezi z dobavami blaga)

Plačila DDV so oproščene:

1. dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje prodajalec ali oseba, ki pridobi blago, ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ki delujeta kot taka v tej drugi državi članici;

2. dobave novih prevoznih sredstev, ki jih odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV, ali katerikoli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

3. dobave trošarinskih izdelkov, ki jih odpošlje ali odpelje prodajalec, kupec ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti, razen trošarinskih izdelkov, niso predmet DDV, če je za odpošiljanje ali prevoz izdelkov izdan spremenjeni dokument, trošarina plačana v Sloveniji in zavarovano njeno plačilo v namembni državi članici v skladu s predpisi, ki urejajo trošarine;

4. dobave blaga v obliki prenosa blaga v smislu 9. člena tega zakona v drugo državo članico, za katere bi se priznavale oprostitve v skladu s 1. do 3. točko tega člena, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.

47. člen **(dobave blaga, za katere ne velja oprostitvev)**

(1) Oprostitev iz 1. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave blaga, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki so oproščeni obračunavanja DDV v skladu s 94. členom tega zakona, ter na dobave blaga, ki se opravijo za davčne zavezance ali pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV.

(2) Oprostitev iz 3. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave trošarinskih izdelkov, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki so oproščeni obračunavanja DDV v skladu s 94. členom tega zakona.

(3) Oprostitev iz 1. in 3. točke 46. člena tega zakona se ne nanaša na dobave blaga, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine ali posebno ureditvijo za prodaje na javni dražbi.

48. člen **(oprostitve pri pridobitvah blaga znotraj Skupnosti)**

(1) Plačila DDV je oproščena pridobitev blaga znotraj Skupnosti:

a) katerega dobava bi bila, če bi jo opravil davčni zavezanec v Sloveniji, v vsakem primeru oproščena plačila DDV;

b) katerega uvoz bi bil v vsakem primeru oproščen plačila DDV v skladu s 1., 2. 3. in 5. do 12. točko 50. člena tega zakona;

c) pri katerem bi v skladu s 74. členom tega zakona oseba, ki pridobi blago, v vsakem primeru imela pravico do vračila celotnega DDV, dolgovanega na podlagi 2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(2) Od pridobitve blaga znotraj Skupnosti, ki je v skladu s prvim odstavkom 23. člena tega zakona opravljena na ozemlju Slovenije, se DDV ne obračuna, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

a) pridobitev blaga opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža na ozemlju Slovenije, vendar je identificiran za DDV v drugi državi članici;

b) pridobitev blaga je opravljena za namene nadaljnje dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju Slovenije;

c) blago, ki ga davčni zavezanec iz točke a) tako pridobi, se neposredno odpošlje ali odpelje iz druge države članice, kot je država, v kateri je identificiran za DDV, in je namenjeno osebi, ki je prejemnik nadaljnje dobave;

d) prejemnik nadaljnje dobave blaga je davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, vendar je identificirana za DDV v Sloveniji, in

e) od nadaljnje dobave blaga, ki jo na ozemlju Slovenije opravi davčni zavezanec iz točke a) tega odstavka, mora, v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačati DDV prejemnik blaga.

49. člen **(oprostitve za določene prevozne storitve)**

(1) Plačila DDV so oproščene prevozne storitve znotraj Skupnosti pri pošiljanju ali prevozu blaga na otoke, ki so del avtonomnega področja Azorov in Madeire, ali z njih, kot tudi pošiljanje ali prevoz blaga med temi otoki.

(2) Plačila DDV je oproščen tudi mednarodni prevoz potnikov, razen mednarodnega cestnega prometa.

4. Oprostitve pri uvozu

50. člen (oproščene transakcije)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

1. sprostitvev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;

2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;

3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Skupnosti, za katerega bi se lahko uporabila oprostitvev iz 2. točke tega člena;

4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;

5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;

6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;

7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali pogodbe o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;

8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;

9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;

10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;

11. uvoz plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin;

12. uvoz električne energije;

13. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

51. člen **(blago iz 2. točke 50. člena)**

(1) Na podlagi 2. točke prvega odstavka 50. člena tega zakona se plačila DDV oprostijo:

1. pošiljke neznatne vrednosti, poslane neposredno iz tujine. Oprostitev se ne nanaša na tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode. Skupna vrednost blaga v posamezni pošiljki, ki se šteje za neznatno, ne sme presegati zneska, ki ga določi minister, pristojen za finance;

2. rabljeno osebno premoženje, ki pripada fizični osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;

3. predmeti, ki pripadajo osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo zaradi sklenitve zakonske zveze. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;

4. predmeti, ki jih fizična oseba, ki stalno živi v Sloveniji, pridobi z dedovanjem. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, prevozna sredstva, opremo, zaloge surovin, polizdelkov in končnih izdelkov, živino in kmetijske pridelke, ki presegajo običajne družinske potrebe;

5. učni pripomočki, ki jih za lastne potrebe prinesejo s seboj dijaki in študenti, ki prihajajo v Slovenijo z namenom šolanja;

6. blago v osebni prtljagi potnika, ki se uvaža v nekomercialne namene in je v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;

7. nekomercialno blago v pošiljkah, ki jih fizična oseba s prebivališčem v tujini brezplačno pošilja fizični osebi na carinskem območju do vrednosti, za tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode pa do količin, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

8. častna odlikovanja in nagrade, če njihova narava ali posamična vrednost kaže na to, da niso uvožene za komercialne namene; priložnostna darila, prejeta v okviru mednarodnih odnosov, če ne odražajo komercialnega namena; ob pogoju vzajemnosti predmeti, namenjeni šefom tujih držav oziroma njihovim predstavnikom za njihove potrebe v času uradnega obiska v Sloveniji. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače ter tobak in tobačne izdelke;

9. terapevtske substance človeškega izvora in reagenti za določanje krvnih skupin ter tipov tkiv, ki se uporabljajo za nekomercialne medicinske ali znanstvene namene; farmacevtski izdelki za zdravstveno oziroma veterinarsko uporabo na mednarodnih športnih prireditvah; laboratorijske živali, živalske, biološke in kemične substance, poslane brezplačno, ki so namenjene znanstvenim raziskavam, ter vzorci referenčnih substanc, namenjenih kontroli kvalitete medicinskih proizvodov, ki jih je odobrila Svetovna zdravstvena organizacija;

10. blago, ki ga brezplačno pridobijo državni organi, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev osebam, potrebnim pomoči, ali blago, poslano brezplačno in brez vsakih komercialnih namenov, z namenom, da

se uporabi izključno zaradi zadovoljitve njihovih delovnih potreb ali izvrševanja njihovih nalog. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, kavo in pravi čaj ter motorna vozila (razen na reševalna vozila). Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;

11. blago, ki ga uvozijo državni organi in organizacije, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev med žrtve naravnih in drugih nesreč in vojn, ali blago, ki ostane last teh organizacij, dano pa je na razpolago prej omenjenim žrtvam. Oprostitev se ne nanaša na material in opremo, namenjeno za obnovo območij, ki jih je prizadela naravna in druga nesreča. Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;

12. predmeti, ki so posebej izdelani za izobraževanje, usposabljanje ali zaposlovanje gibalno in senzorno oviranih oseb ter oseb z motnjo v duševnem razvoju, če so bili pridobljeni brezplačno ter uvoženi s strani ustanov oziroma organizacij, katerih dejavnost je izobraževanje oziroma nudenje pomoči tem osebam, in če pri donatorjih ni izražen komercialni namen;

13. oprema, ki jo imetnik uporablja za opravljanje svoje dejavnosti, pa to preseli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na prevozna sredstva, gorivo, zaloge blaga, izdelkov in polizdelkov ter živino, katere imetniki so trgovci;

14. rastlinski in živinorejski proizvodi, ki jih pridobijo kmetje – državljani Republike Slovenije na svojih posestvih v obmejnem območju sosednje države, ter naraščaj in drugi proizvodi, pridobljeni od živine, ki jo imajo na teh posestvih zaradi poljskih del, paše ali prezimovanja; semena, gnojiva in podobni izdelki za obdelavo tal, ki jo uporabljajo kmetje – tuji državljani na svojih posestvih v Sloveniji;

15. vzorci blaga neznatne vrednosti, ki so namenjeni za pridobivanje naročil tovrstnega blaga in ki so glede videza in količine neuporabni za kakršnekoli druge namene;

16. tiskovine in reklamni material, ki ga pošilja oseba s sedežem poslovanja zunaj Slovenije;

17. blago, namenjeno uporabi na sejmu, razstavi ali podobni prireditvi. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke ter goriva in kuriva;

18. blago, ki je zaradi določitve svoje sestave, kvalitete ali drugih tehničnih značilnosti, namenjeno preizkušanju, preiskovanju ali testiranju in ki se v celoti porabi oziroma uniči. Oprostitev se ne nanaša na blago, uporabljeno pri preizkušanju, analiziranju ali testiranju zaradi pospeševanja prodaje;

19. predmeti in spremljajoči dokumenti, ki se v zvezi s pridobitvijo ali varstvom blagovnih znamk, patentov in modelov pošiljajo organizacijam za varstvo pravic intelektualne lastnine;

20. turistično informativna dokumentacija, ki je namenjena za brezplačno razdelitev in katere glavni namen je predstaviti tujo turistično ponudbo;

21. dokumenti, ki se pošiljajo državnim organom; publikacije tujih državnih organov ter mednarodnih organov in organizacij; obrazci za izvajanje pooblastil državnih organov; dokazni predmeti v sodnih postopkih; tiskane okrožnice, ki se pošiljajo kot del običajne izmenjave informacij med javnimi službami ali bančnimi ustanovami; uradne tiskovine, ki jih prejema Banka Slovenije; dokumenti, arhivi, ter obrazci za uporabo na mednarodnih srečanjih, konferencah ali kongresih; načrti, tehnične slike, modeli in podobni dokumenti za namene sodelovanja na mednarodnem natečaju, ki se organizira v Sloveniji; tiskani obrazci, ki se v skladu z mednarodnimi konvencijami uporabljajo kot uradni dokumenti v mednarodnem prometu vozil in blaga; fotografije in diapozitivi, ki se pošiljajo tiskovnim agencijam ali časopisnim hišam; zbirateljski predmeti in umetniška dela, ki niso namenjeni prodaji in so uvoženi brezplačno s strani muzejev, galerij in drugih inštitucij ter so namenjeni

za brezplačne ogled; zidni zemljevidi, filmi (razen kinematografskih) in drugi avdiovizualni izdelki vzgojno-izobraževalnega značaja, ki jih izdelata OZN ali njene specializirane agencije;

22. material, potreben za natovarjanje ter zavarovanje blaga med transportom; stelja in krma za živali med transportom, naložena na prevozno sredstvo, ki se uporablja za prevoz živali iz tuje države v Slovenijo ali čez Slovenijo;

23. goriva in maziva v rezervoarjih, ki so tovarniško vdelani v motorna vozila;

24. material za postavitve, vzdrževanje ali okrasitev spominskih obeležij, grobov ali pokopališč vojnih žrtev iz drugih držav; krste s posmrtnimi ostanki in žare s pepelom pokojnika ter pogrebni artikli, ki običajno spremljajo krste in žare.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu.

5. Oprostitev pri izvozu

52. člen (oproščene transakcije)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

a) dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Skupnosti prodajalec ali druga oseba za njegov račun;

b) dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Skupnosti kupec, ki nima sedeža na ozemlju Slovenije, ali druga oseba za njegov račun, razen blaga, ki ga prevažata kupec sam in je namenjeno za opremljanje, oskrbovanje z gorivom ali druge vrste oskrbovanja zasebnih čolnov, zasebnih zrakoplovov ali katerihkoli drugih prevoznih sredstev za zasebno rabo;

c) blago, dobavljeno pooblaščenim organizacijam, ki ga te izvozijo iz Skupnosti kot del svojih človekoljubnih, dobrodelnih dejavnosti ali dejavnosti poučevanja, ki jih izvajajo zunaj Skupnosti;

d) storitve dodelave blaga (premičnin), ki so bile pridobljene ali uvožene z namenom, da se na tem blagu opravi taka dodelava, vendar le v primeru, če naročnik nima sedeža na ozemlju Slovenije in če blago odpošlje ali odpelje zunaj Skupnosti izvajalec ali naročnik ali druga oseba za račun enega od njiju;

e) opravljanje storitev, vključno s prevoznimi storitvami in pomožnimi storitvami, razen storitev, ki so oproščene v skladu z 42. in 44. členom tega zakona, če so neposredno povezane z izvozom ali uvozom blaga v smislu drugega in tretjega odstavka 31. ter uvozom blaga v skladu s prvim odstavkom 58. člena tega zakona.

(2) Pri dobavi blaga iz točke b) prvega odstavka tega člena, ki ga potnik prenaša v svoji osebni prtljagi, se oprostitev plačila davka uveljavlja na način vračila DDV, če so izpolnjeni pogoji iz 75. člena tega zakona.

(3) Pri dobavi blaga iz točke c) prvega odstavka tega člena se oprostitev plačila davka uveljavi tako, da se pooblaščenim organizacijam vrne plačani DDV.

6. Oprostitev v zvezi z mednarodnim prevozom

53. člen

(dobava, najem in popravila plovil in zrakoplovov, oskrbovanje in opravljanje storitev za neposredne potrebe plovil in zrakoplovov)

Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije v zvezi z mednarodnim prevozom:

a) dobava blaga za oskrbovanje z gorivom in drugo oskrbovanje plovil za plovbo na odprtem morju, ki opravljajo prevoz potnikov za plačilo ali so namenjena za opravljanje komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti, ter plovil za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov, razen za oskrbovanje plovil za priobalni ribolov;

b) dobava blaga za oskrbovanje vojaških plovil iz oznake 89.06 10 00 kombinirane nomenklature, ki zapustijo ozemlje Slovenije in so namenjena v tuja пристanišča oziroma sidrišča;

c) dobava, izboljšave, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem plovil iz točke a) tega člena ter dobava, najem, popravilo in vzdrževanje opreme, vključno z ribiško opremo, ki je vgrajena ali se pri tem uporablja;

d) opravljanje storitev, razen storitev iz točke c) tega člena, za neposredne potrebe plovil iz točke a) ali njihovega tovora;

e) dobava blaga za oskrbovanje z gorivom in drugo oskrbovanje zrakoplovov, ki jih uporabljajo letalske družbe za polete na mednarodnih zračnih poteh za plačilo;

f) dobava, izboljšave, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem zrakoplovov iz točke e) tega člena ter dobava, najem, popravilo in vzdrževanje opreme, ki je vgrajena ali se pri tem uporablja;

g) opravljanje storitev, razen storitev iz f) točke tega člena, za neposredne potrebe zrakoplovov iz e) točke tega člena ali njihovega tovora.

7. Oprostitve v zvezi z nekaterimi transakcijami, ki se obravnavajo kot izvoz

54. člen

(oprostitve v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, Nato, dobava zlata centralnim bankam)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

a) dobave blaga ali storitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov;

b) dobave blaga ali storitev mednarodnim organizacijam in članom teh organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali pogodbe o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;

c) dobave blaga ali storitev, opravljene na ozemlju Slovenije, za potrebe oboroženih sil drugih držav, pogodbenic Severnoatlantske zveze, ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;

d) dobave blaga ali storitev v drugo državo članico, namenjene za oborožene sile katerekoli države, ki je pogodbenica Severnoatlantske zveze, razen same namembne države članice, za potrebe teh oboroženih sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;

e) dobave zlata centralnim bankam.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu, ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katero upravičenci iz a) do d) točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

8. Oprostite za storitve posrednikov

55. člen (oprostite za storitve posrednikov)

(1) Plačila DDV so oproščene storitve, ki jih opravijo posredniki, ki delujejo v imenu in za račun druge osebe, če so te storitve del transakcij iz 52. do vključno 54. člena tega zakona, ali transakcij, opravljenih zunaj Skupnosti.

(2) Oprostitev iz prvega odstavka tega člena se ne nanaša na storitve potovalnih agentov, ki delujejo v imenu in za račun potnika, za storitve, ki se opravijo v drugih državah članicah.

9. Oprostite za transakcije, povezane z mednarodnim trgovanjem

56. člen (pogoji za oprostitev)

Oprostitev plačila DDV v skladu s tem podpoglavjem se lahko uveljavi le, če blago oziroma storitve niso namenjeni za končno potrošnjo in če je znesek DDV, ki se obračuna ob zaključku postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja, enak znesku DDV, ki bi ga bilo treba obračunati, če bi bila vsaka od teh transakcij obdavčena v Sloveniji.

57. člen (oprostite za dobave blaga in storitev v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

a) dobava blaga, ki se predloži carinskemu organu in v skladu s carinskimi predpisi da v začasno hrambo;

b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono ali prosto skladišče;

c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, prostih in carinskih skladiščih ter opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v prostem skladišču ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.

58. člen

(oprostitve za dobave določenega blaga in storitev v davčnih skladiščih)

(1) Plačila DDV sta oproščena tudi dobava in uvoz blaga iz Priloge II tega zakona, ki se vnese v davčno skladišče v Sloveniji.

(2) Za namene tega zakona je »davčno skladišče«:

- v primeru mineralnih olj: prostor, ki je opredeljen kot trošarinsko skladišče v skladu z zakonom, ki ureja trošarine;

- pri drugem blagu: prostor, ki je opredeljen kot davčno skladišče v skladu s tem zakonom in predpisom, ki ga izda minister, pristojen za finance.

(3) V davčnem skladišču ne sme biti skladiščeno blago, ki je namenjeno prodaji na drobno, razen v naslednjih primerih:

a) če je blago namenjeno trgovini na letališču ali v pristanišču, ki izpolnjuje predpisane pogoje za carinsko skladišče, kateremu je dovoljena prodaja blaga na drobno, za prodajo blaga, ki se iznese v potnikovi osebni prtljagi pri poletih ali ladijskih prevozih na tretje ozemlje ali v tretjo državo, kadar je taka prodaja oproščena v skladu s točko b) 52. člena tega zakona;

b) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave potnikom na krovu zrakoplova ali plovila med poletom ali ladijskim prevozom, kadar je namembni kraj zunaj Skupnosti;

c) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 54. členom tega zakona.

(4) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(5) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz Priloge II, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del, in storitev na tem blagu, dokler je blago v postopku davčnega skladiščenja.

59. člen (davčno skladišče)

(1) Skladiščenje izdelkov iz Priloge II tega zakona, za katere se lahko uveljavlja oprostitev plačila DDV, dokler so v postopku skladiščenja, se lahko opravlja le v davčnem skladišču, za katerega delovanje je carinski organ izdal dovoljenje.

(2) Carinski organ lahko izda dovoljenje osebi, za katero oceni, da je glede finančnih in drugih okoliščin primerna za imetnika davčnega skladišča, in ki v velikem obsegu skladišči blago, navedeno v Prilogi II tega zakona.

(3) Za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča se smiselno uporabljajo določbe carinskih predpisov, ki opredeljujejo carinska skladišča.

(4) Podrobnejše predpise o pogojih, ki jih mora izpolnjevati imetnik skladišča, da lahko pridobi dovoljenje za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča, načinu zavarovanja plačila DDV, vsebini vloge za izdajo dovoljenja, prenehanju veljavnosti dovoljenja, dokumentaciji, ki jo mora voditi in hraniti imetnik dovoljenja, predpiše minister, pristojen za finance.

60. člen (pridobitev blaga znotraj Skupnosti)

Oprostitev plačila DDV v skladu s tem podpoglavjem se, pod enakimi pogoji, kot so predpisani za dobave blaga, ki se opravijo na ozemlju Slovenije, nanaša tudi na pridobitve blaga znotraj Skupnosti.

61. člen (znesek dolgovanega DDV)

(1) Od blaga, ki je v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja, se DDV obračuna takrat, ko se za to blago ti postopki oziroma možnosti končajo.

(2) Če medtem ko je bilo blago v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja ni bila opravljena dobava tega blaga, znesek dolgovanega DDV ustreza davku, ki bi bil obračunan ob uvozu, ob dobavi blaga ali ob pridobitvi blaga znotraj Skupnosti, povečanjem za znesek davka, ki bi bil obračunan od storitev.

(3) Če je bila medtem ko je bilo blago v enem od postopkov ali možnosti iz tega podpoglavja opravljena dobava tega blaga, znesek dolgovanega DDV ustreza davku, ki bi bil obračunan od zadnje od teh dobav, povečanjem za davek, ki bi bil obračunan od storitev, opravljenih po opravljeni zadnji dobavi blaga.

IX. ODBITEK DDV

1. Nastanek in obseg pravice do odbitka

62. člen (nastanek pravice do odbitka DDV)

Pravica do odbitka DDV nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna DDV. Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

63. člen (obseg pravice)

(1) Davčni zavezanec ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago

oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij, in sicer:

- a) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;
- b) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev v skladu s točko a) 8. člena tega zakona;
- c) DDV, ki ga je dolžan plačati za pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- d) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu z 12. in 13. členom tega zakona;
- e) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji v zvezi z uvozom blaga.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, ima davčni zavezanec tudi pravico do odbitka DDV, če se blago in storitve uporabijo za namene:

- a) transakcij, ki jih je v zvezi z dejavnostjo iz drugega odstavka 5. člena tega zakona opravil zunaj Slovenije, če bi bil upravičen do odbitka DDV, če bi bile opravljene v Sloveniji;
- b) transakcij, ki so oproščene DDV v skladu s 46. ali 49. členom, 13. točko 50. člena ter 52. do vključno 58. členom tega zakona;
- c) transakcij, ki so oproščene v skladu s točkami 1 in 4 (a) do (e) 44. člena tega zakona, če ima naročnik sedež zunaj Skupnosti ali če so te transakcije neposredno povezane z blagom, namenjenim za izvoz iz Skupnosti.

(3) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV v Sloveniji, uveljavlja pravico do odbitka DDV preko instituta vračila DDV, če so izpolnjeni pogoji iz 74. člena tega zakona.

64. člen **(nova prevozna sredstva)**

(1) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona, ima pravico, da odbije DDV, ki je vključen v nabavni ceni ali plačan pri uvozu ali pri pridobitvi prevoznega sredstva znotraj Skupnosti, do zneska, ki ne presega zneska DDV, ki bi ga moral plačati, če dobava ne bi bila oproščena.

(2) Pravica do odbitka nastane in se lahko uveljavi samo v trenutku dobave novega prevoznega sredstva.

(3) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

65. člen **(odbitni delež)**

(1) Za blago in storitve, ki jih davčni zavezanec potrebuje tako za transakcije, pri katerih DDV lahko odbije v skladu s 63. členom tega zakona, kot za transakcije, pri katerih DDV ne sme odbiti, se lahko odbije samo tak delež DDV, ki se pripiše prvim transakcijam. Ta delež se določi v skladu s tem členom za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

(2) Odbitni delež se določi tako, da se navede:

a) v števcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, pri katerih je DDV odbiten po 63. členu tega zakona;

b) v imenovalcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, vključene v števcu, in na transakcije, pri katerih DDV ni odbiten, vključno s subvencijami, razen tistih, ki so neposredno povezane s ceno blaga ali storitev iz prvega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) Pri izračunu odbitnega deleža iz drugega odstavka tega člena se ne upoštevajo naslednji zneski:

a) znesek prometa, ki se nanaša na dobave osnovnih sredstev, ki jih je davčni zavezanec uporabljal za namene svoje dejavnosti;

b) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne transakcije z nepremičninami;

c) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne finančne transakcije.

(4) Odbitni delež se določi na letni podlagi kot odstotek in se zaokroži navzgor na celo število.

(5) Odbitni delež za tekoče leto se začasno določi na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo takih transakcij ali če so bile transakcije v znesku neznatne, odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah.

(6) Odbitki, opravljeni na podlagi takega začasnega deleža, se morajo popraviti, ko se v naslednjem letu ugotovi oziroma določi končni odbitni delež za preteklo leto.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti in če prihlasi izbran način določanja odbitnega deleža davčnemu organu. Davčni zavezanec lahko začne izračunavati odbitni delež v skladu s tem odstavkom v prvem davčnem obdobju, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je svojo izbiro prihlasil davčnemu organu, če je davčni organ prejel priklasitev vsaj 15 dni pred začetkom novega davčnega obdobja, sicer pa z začetkom naslednjega davčnega obdobja. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev. Če davčni zavezanec želi ponovno spremeniti izbrani način določanja odbitnega deleža, mora tudi to spremembo prihlasiti davčnemu organu.

(8) Davčni organ lahko na podlagi priklasitve iz sedmega odstavka tega člena prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoča izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu z zakonom.

66. člen **(omejitev pravice do odbitka)**

Davčni zavezanec ne sme odbiti vstopnega DDV od:

a) jaht in čolnov, namenjenih za šport in razvedrilo, zasebnih zrakoplovov, osebnih avtomobilov ter motornih koles, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od plovil oziroma od vozil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevozov s taksiji, dajanja v najem in zakup in za nadaljnjo prodajo, vozil, ki se uporabljajo v avtošolah za izvajanje programa usposabljanja iz vožnje v skladu z veljavnimi predpisi ter kombiniranih vozil za opravljanje dejavnosti javnega linijskega in posebnega linijskega prevoza;

b) stroškov za reprezentanco (pri čemer se kot stroški za reprezentanco štejejo zgolj stroški za pogostitev in zabavo ob poslovnih ali družabnih stikih), stroškov za prehrano (vključno s pijačo) ter stroškov za nastanitev.

67. člen **(uveljavljanje pravice do odbitka)**

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Skupnosti, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;

f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, **mora** izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka 96. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseba ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

68. člen (popravek odbitka DDV)

(1) Davčni zavezanec mora prvotni odbitek popraviti, če je bil odbitek višji ali nižji od odbitka, do katerega je bil davčni zavezanec upravičen.

(2) Popravek mora davčni zavezanec opraviti, če se po opravljenem obračunu spremenijo dejavniki, ki so bili uporabljeni pri določitvi zneska za odbitek, kot na primer odpovedi nakupov in znižanja cen.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, davčni zavezanec ne popravi prvotnega odbitka v primeru uradno dokazanega uničenja ali izgube ter v primeru dajanja daril manjših vrednosti ali dajanja vzorcev iz 7. člena tega zakona.

69. člen (popravek odbitka DDV pri osnovnih sredstvih)

(1) Za osnovna sredstva se popravek odbitka DDV razporedi na obdobje 5 let, razen za nepremičnine, ki so bile pridobljene kot osnovna sredstva, za katere se popravek razporedi na obdobje 20 let.

(2) Obdobje iz prvega odstavka tega člena začne teči z začetkom uporabe osnovnega sredstva.

(3) Za začetek uporabe po drugem odstavku tega člena se šteje davčno obdobje, v katerem je izvršen (oziroma ni izvršen) odbitek DDV.

(4) Letni popravek znaša $\frac{1}{5}$ oziroma $\frac{1}{20}$ zneska DDV, ki je bil zaračunan na osnovna sredstva. Popravek se izvede na podlagi sprememb v upravičenosti do odbitka v naslednjih letih glede na upravičenost v letu, v katerem je bilo blago prvič uporabljeno.

(5) Popravek odbitka DDV se ne izvrši, če znaša razlika do 10 eurov.

70. člen (prodaja osnovnih sredstev v obdobju popravkov)

(1) Če davčni zavezanec v obdobju popravka osnovno sredstvo proda, se šteje, kakor da se osnovno sredstvo uporabi za njegovo ekonomsko dejavnost do konca obdobja popravka.

- (2) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti obdavčena, če je dobava osnovnih sredstev obdavčena.
- (3) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti oproščena, če je dobava osnovnih sredstev oproščena.
- (4) Popravek odbitka iz prvega odstavka tega člena se izvede le enkrat za celotno preostalo obdobje popravka.

71. člen
(popravek odbitka DDV pri spremembi obdavčevanja)

Če se davčni zavezanec iz prvega odstavka 94. člena tega zakona identificira za namene DDV, to ne predstavlja spremembe pogojev, merodajnih za odbitek DDV iz 68. člena tega zakona.

72. člen
(popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega in carinskega organa)

- (1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, in ta davčni zavezanec prejme znesek DDV, ki je bil premalo obračunan, od prejemnika blaga in storitev, lahko prejemnik blaga in storitev popravi odbitek DDV za nastalo razliko v davčnem obdobju, v katerem je ta znesek DDV plačal davčnemu zavezancu, ki mu je blago in storitve dobavil, in če razpolaga z dokazilom o plačilu tega DDV.
- (2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

2. Vračilo DDV

73. člen
(vračilo DDV na podlagi obračuna DDV)

- (1) Če za dano davčno obdobje znesek odbitkov presega znesek dolgovanega DDV, se presežek prenese v naslednje davčno obdobje.
- (2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se davčnemu zavezancu na njegovo zahtevo presežek DDV vrne v 60 dneh po predložitvi obračuna DDV.
- (3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena se davčnemu zavezancu, ki zaradi pretežnega izvoza blaga oziroma dobav blaga znotraj Skupnosti v zaporednih obračunih DDV izkazuje presežek DDV, na njegovo zahtevo presežek DDV vrne v 30 dneh po predložitvi obračuna DDV.
- (4) Davčnemu zavezancu, ki presežka DDV ne prejme v roku iz drugega ali tretjega odstavka tega člena, pripadajo zamudne obresti po obrestni meri, določeni z zakonom, ki ureja davčni postopek od prvega dne po poteku 60 oziroma 30 dni od predložitve obračuna DDV.

(5) Če je davčnemu zavezancu potekel rok za plačilo drugih davkov, se presežek vrne po poplačilu davčnega dolga.

74. člen

(Vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji)

(1) Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti, niti stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljevanju: davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pravico do vračila DDV, če:

a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:

– prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

– storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

b) se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:

– transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;

– transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

– opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

c) so izpolnjeni drugi pogoji, določeni v tem zakonu, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

(3) Ta člen se ne uporablja za dobave blaga in storitev, ki so oproščene DDV po b) točki prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je upravičen do vračila DDV, če:

1. pri pristojnem davčnem uradu vloži zahtevek za vračilo DDV na predpisanem obrazcu najpozneje v šestih mesecih po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV obračunan;

2. zahtevku predloži izvirnike računov oziroma uvoznih dokumentov;

3. predloži potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;

4. s pisno izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;

5. se zaveže, da bo povrnil katerikoli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

(5) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, lahko predloži zahtevek za vračilo:

1. za obdobje, ki ni krajše od šestih mesecev oziroma ni daljše od enega koledarskega leta, vendar zahtevani znesek za vračilo ne sme biti nižji od 200 eurov;
2. za obdobje krajše od šestih mesecev, če to obdobje predstavlja preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov in ki zadevajo transakcije, zaključene v tekočem koledarskem letu, vendar zahtevani znesek za vračilo ne sme biti nižji od 25 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem zunaj Skupnosti se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo, določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov, ter rok, v katerem mora davčni organ odločiti o zahtevku in vrniti DDV, če so izpolnjeni pogoji za vračilo.

75. člen (vračilo DDV v potniškem prometu)

(1) Pri dobavi blaga iz b) točke prvega odstavka 52. člena tega zakona, ki se prenaša v osebni prtljagi potnikov, se oprostitev uveljavlja na način vračila DDV in velja le, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) potnik nima prebivališča v Skupnosti,
- b) blago je izneseno iz Skupnosti pred potekom tretjega meseca, ki sledi mesecu, v katerem se opravi dobava in
- c) skupna vrednost dobavljenega blaga, z DDV, je višja od 50 eurov.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena potnik, ki nima prebivališča v Skupnosti, pomeni potnika, čigar stalno ali običajno prebivališče ni v Skupnosti. »Stalno ali običajno prebivališče« pomeni kraj, ki je kot tak naveden v potnem listu, osebni izkaznici ali v drugem identifikacijskem dokumentu, ki ga kot veljavnega priznava Slovenija.

(3) Pravica do vračila DDV po tem členu se ne nanaša na mineralna olja, alkohol in alkoholne pijače ter na tobačne izdelke.

(4) Minister, pristojen za finance, predpiše način vračila, vsebino zahtevka za vračilo, obveznosti prodajalca pri vračilu DDV ter način in pogoje za povrnitev vrnjenega DDV prodajalcu.

X. OBVEZNOSTI DAVČNIH ZAVEZANCEV IN DOLOČENIH OSEB, KI NISO DAVČNI ZAVEZANCI

1. Obveznost plačila

76. člen (osebe, ki morajo plačati DDV)

(1) DDV mora plačati:

1. vsak davčni zavezanec, ki opravi obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, razen v primerih, v katerih je v skladu s tem členom DDV dolžna plačati druga oseba;

2. vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri je dobavljeno blago pod pogoji iz 22. in 23. člena tega zakona, če to dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;

3. vsak davčni zavezanec, kateremu je opravljena storitev iz 29. člena tega zakona ali vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri se opravijo storitve iz 25. člena, drugega, tretjega in osmega odstavka 27. člena in drugega do vključno četrtega odstavka 28. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;

4. oseba, kateri se opravi dobava blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- obdavčljiva transakcija je dobava blaga, opravljena pod pogoji iz drugega odstavka 48. člena tega zakona,
- oseba, kateri se opravi dobava, je drug davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana za DDV v Sloveniji in
- račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je izdan v skladu s tem zakonom.

5. vsaka oseba, ki opravi obdavčljivo pridobitev blaga znotraj Skupnosti;

6. pri uvozu blaga carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi oziroma prejemnik blaga;

7. oseba, ki povzroči, da se za blago zaključijo postopki ali možnosti iz 57. in 58. člena tega zakona;

8. vsaka oseba, ki na računu izkaže DDV.

(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena, plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV.

(3) Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ne plača DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, plača DDV prejemnik blaga oziroma storitev.

77. člen **(plačilo DDV v državni proračun)**

(1) Davčni zavezanec mora plačati DDV v državni proračun najpozneje zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(2) V roku iz prvega odstavka tega člena mora plačati DDV tudi:

a) vsaka oseba iz 2. do 4. točke prvega odstavka in tretjega odstavka 76. člena tega zakona;

b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, za pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(3) V roku iz prvega odstavka tega člena mora plačati DDV tudi:

- oseba, ki je identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Skupnosti iz 2. b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;

- oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Skupnosti iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(4) Oseba, ki ni identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo, plača DDV na podlagi odločbe davčnega organa.

(5) Pri uvozu blaga se DDV plačuje, kot da bi bil uvozna dajatev, razen v primerih, ko davčni zavezanec na podlagi dovoljenja davčnega organa izkaže obveznost iz naslova DDV od uvoza v obračunu DDV.

(6) Davčni organ lahko izda dovoljenje iz prejšnjega odstavka davčnemu zavezancu, ki v skladu s carinskimi predpisi vloga carinske deklaracije v drugi državi članici, za blago, ki se nahaja v Sloveniji.

2. Identifikacija

78. člen (obveznost prijavljanja)

(1) Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

(2) Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV iz prejšnjega odstavka se ne nanaša na:

a) davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presegel prometa v znesku 25.000 eurov;

b) davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in opravlja pridobitve blaga znotraj Skupnosti, ki v skladu z a) in d) točko prvega odstavka 4. člena tega zakona niso predmet DDV, davčnemu organu prijaviti, da take pridobitve opravlja, če pogoji iz navedenega člena, ki določajo, da te transakcije niso predmet DDV, niso več izpolnjeni, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(4) Davčni organ lahko davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, dovoli ali od njiju zahteva, da predložita prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki prek elektronskih sredstev.

(5) Vsebino in obliko zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV predpiše minister, pristojen za finance.

79. člen (identifikacijska številka za DDV)

(1) Davčni organ mora s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati naslednje osebe:

a) vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76.

člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene;

b) vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga, ki je predmet DDV v skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, in vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki se v skladu s tretjim odstavkom 4. člena tega zakona odloči, da so njegove pridobitve znotraj Skupnosti predmet DDV;

c) vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravi pridobitev blaga znotraj Skupnosti za namene transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega odstavka 5. člena tega zakona, ki jih je opravil zunaj ozemlja Slovenije.

(2) Identifikacijska številka za DDV je davčna številka s predpono SI.

80. člen (prenehanje identifikacije za namene DDV)

O prenehanju identifikacije za namene DDV davčni organ odloči po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

3. Izdaja računov

81. člen (obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da je izdan račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1., 2. in 3. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane;
6. druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije.

(2) Račun iz prvega odstavka tega člena izda davčni zavezanec, lahko pa ga izda tudi kupec blaga ali naročnik storitev ali tretja oseba v imenu in za račun davčnega zavezanca pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(3) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(4) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvotni račun in se nanj nedvoumno nanaša.

82. člen (obvezni podatki na računu)

Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. polno ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;
6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;
8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitev, ceno na enoto brez DDV ter kakršnakoli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
11. v primeru oprostitve DDV ali, če je plačnik DDV kupec ali naročnik, veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV ali predmet obrnjene davčne obveznosti;
12. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona.
13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, sklicevanje na veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, sklicevanje na veljavno določbo Šeste Direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
15. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim polnim imenom in naslovom.

83. člen (poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije in izda račun v skladu s 6. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. prodajno vrednost blaga oziroma storitve z vključenim DDV ter
6. znesek vračunanega DDV.

(2) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora prodajno vrednost z vključenim DDV izkazati ločeno po davčnih stopnjah in izkazati ločeno tudi vrednost DDV.

(3) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitev plačila DDV, se mora na računu sklicevati na veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS, ustrezeni člen tega zakona ali drug sklic, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena plačila DDV.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).

84. člen (posebne določbe)

(1) Znesek na računu je lahko izkazan v katerikoli valuti, s tem da mora biti znesek DDV, ki ga je treba plačati, izražen v eurih.

(2) Račun se lahko izda v papirni obliki, lahko pa tudi v elektronski obliki, če s tem soglaša kupec oziroma naročnik in če je zajamčena pristnost izvora in celovitost vsebine.

(3) Račun se lahko izda v elektronski obliki v skladu s predpisi, ki določajo elektronsko poslovanje, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- zagotovljena mora biti avtentičnost izvornika računa, tako da prejemnik računa lahko ugotovi, da je tak račun resnično poslal izdajatelj računa;
- iz elektronskega sporočila morata biti razvidna čas in kraj odpošiljanja in prejema računa;
- zagotovljena mora biti integriteta računa, tako da uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo podatkov na računu.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se račun za namene DDV lahko pošlje ali je dan na razpolago na elektronski način z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI), če je zajamčena avtentičnost izvora in integriteta vsebine.

(5) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku na elektronski način pošlje ali da na razpolago sveženj z več računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

(6) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov, če se podatki o prodaji blaga oziroma storitev lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

4. Knjigovodstvo

85. člen (splošne obveznosti)

(1) Vsak davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogočijo pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

(2) Vsak davčni zavezanec mora voditi evidenco o blagu, ki ga je odposlal ali odpeljal, sam ali druga oseba za njegov račun, z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, za namene transakcij iz točk f), g) in h) drugega odstavka 9. člena tega zakona.

(3) Vsak davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogočijo identifikacijo blaga, ki mu ga odpošlje iz druge države članice davčni zavezanec, identificiran za DDV v tej drugi državi članici, ali druga oseba za njegov račun, v zvezi s katerim je bila opravljena cenitev ali delo na tem blagu v skladu s točko c) prvega odstavka 28. člena tega zakona.

86. člen (posebne obveznosti v zvezi s hrambo računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo kopij računov, ki jih izda sam, ali njegov kupec ali naročnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun, ter vseh računov, ki jih je prejel.

(2) Če se davčni zavezanec, ki ima sedež na ozemlju Slovenije odloči, da kopije računov, ki jih je izdal, in račune, ki jih je prejel, hrani zunaj ozemlja Slovenije, mora predhodno o tem obvestiti davčni organ.

(3) Davčni zavezanec lahko račune hrani tudi v elektronski obliki, če je davčnemu organu zagotovljen dostop do tako shranjenih podatkov, in če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- podatki, vsebovani v elektronskem dokumentu ali zapisu, so dosegljivi in primerni za poznejšo uporabo,
- podatki so shranjeni v obliki, v kateri so bili oblikovani, poslani ali prejeti,
- iz shranjenega elektronskega sporočila je mogoče ugotoviti, od kod izvira, komu je bilo poslano ter čas in kraj njegovega pošiljanja ali prejema, in

– uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo ali izbris podatkov, oziroma obstaja zanesljivo jamstvo glede nespremenljivosti podatkov oziroma sporočil.

(4) V celotnem obdobju hrambe mora davčni zavezanec zagotoviti pristnost izvora in celovitost vsebine hranjenih računov, kakor tudi njihovo čitljivost. Podatkov na računih iz tretjega in četrtega odstavka 84. člena tega zakona ni dovoljeno spreminjati in morajo ostati čitljivi v celotnem obdobju hrambe.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejmejo od davčnih zavezancev, ki imajo sedež na ozemlju Slovenije, najmanj 10 let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.

(6) Ne glede na peti odstavek tega člena, mora davčni zavezanec zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, najmanj 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

(7) Določbe tega člena se nanašajo tudi na račune, ki jih davčni zavezanec prejme od oseb iz prvega in drugega odstavka 94. člena tega zakona.

5. Obračun DDV

87. člen (vsebina obračuna)

(1) Vsak davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti obračun DDV, ki mora vsebovati vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za odbitke, kakor tudi skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki ter vrednost vseh oproščenih transakcij.

(2) Poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec v obračun DDV za posamično davčno obdobje izkazati še naslednje podatke:

a) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz 46. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju:

b) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in osmega odstavka 20. člena tega zakona, opravljenih na ozemlju druge države članice, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije;

c) skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Skupnosti ali transakcij, ki se tako obravnavajo, brez DDV, iz 12. in 13. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV;

d) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in osmega odstavka 20. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice;

e) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, opravljenih v Sloveniji, za katere je plačnik DDV davčni zavezanec v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju.

88. člen (predložitev obračuna DDV)

(1) Obračun DDV mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(2) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.

(3) Obračun DDV mora predložiti tudi:

a) oseba, ki mora v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka, drugim in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona, plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji;

b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, in mora plačati DDV za pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;

c) oseba, ki je identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Skupnosti iz 2. b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;

d) oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Skupnosti iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(4) V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je prenehala identifikacija za namene DDV.

(5) Davčni zavezanec, nad katerim se začne likvidacijski ali stečajni postopek, je dolžan predložiti obračun v 20 dneh od dneva začetka likvidacijskega ali stečajnega postopka. Ob zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka pa je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je izdan sklep o zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka.

(6) Obračun DDV lahko davčni zavezanec predloži tudi v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(7) Obliko in vsebino davčnih obračunov predpiše minister, pristojen za finance.

89. člen (davčno obdobje)

(1) Davčno obdobje je koledarski mesec, v primerih iz drugega odstavka tega člena pa koledarsko trimesečje.

(2) Za davčnega zavezanca, ki je v preteklem koledarskem letu dosegel obdavčljiv promet blaga oziroma storitev v vrednosti do vključno 210.000 eurov je davčno obdobje koledarsko trimesečje.

(3) Za davčnega zavezanca, ki šele začne opravljati obdavčljivo dejavnost, je, ne glede na vrednost pričakovanega prometa, prvih 12 mesecev davčno obdobje koledarski mesec.

(4) Za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji ter za osebe iz tretjega odstavka 88. člena tega zakona je davčno obdobje koledarski mesec.

(5) Za davčnega zavezanca, nad katerim se začne likvidacijski ali stečajni postopek, se davčno obdobje zaključi z dnem začetka likvidacijskega ali stečajnega postopka. Ob zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka se davčno obdobje zaključi z datumom sklepa o zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka.

(6) Davčni zavezanec, na katerega se nanaša tretji odstavek 73. člena tega zakona in ki izpolnjuje pogoje za obračunavanje DDV v trimesečnem davčnem obdobju, se lahko odloči za obračunavanje DDV v enomesečnem davčnem obdobju. V tem primeru mora pisno obvestiti pristojni davčni organ v roku 15 dni pred prehodom na mesečni obračun DDV. Obdobje obračunavanja DDV po tem odstavku ne sme biti krajše od 12 mesecev.

(7) Promet blaga oziroma storitev iz drugega odstavka tega člena je promet, ki je izkazan v obračunu DDV za preteklo koledarsko leto.

6. Rekapitulacijsko poročilo

90. člen

(obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila)

(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, mora davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago pod pogoji iz 1. in 4. točke 46. člena tega zakona, in osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago, ki mu je bilo dobavljeno na način pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s četrnim odstavkom 23. člena tega zakona.

(2) V rekapitulacijskem poročilu mora davčni zavezanec navesti naslednje podatke:

- a) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobave blaga pod pogoji iz 1. točke 46. člena tega zakona;
- b) številko, pod katero je oseba, ki pridobiva blago, identificirana za DDV v drugi državi članici in pod katero ji je bilo blago dobavljeno;
- c) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil prenos blaga iz 4. točke 46. člena tega zakona v drugo državo članico, in številko, pod katero je identificiran v tej drugi državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga končal;

- d) za vsako osebo, ki pridobiva blago, skupno vrednost dobav blaga, ki jih je opravil;
- e) za dobave, ki vključujejo prenos blaga v drugo državo članico iz 4. točke 46. člena tega zakona, skupno vrednost teh dobav, določeno v skladu s četrtem odstavkom 36. člena tega zakona;
- f) vrednost popravkov, opravljenih na podlagi drugega in tretjega odstavka 39. člena tega zakona.

(3) Vrednost iz točke d) drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV; vrednost iz točke f) drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je bila oseba, ki je blago pridobila, obveščena o popravku.

91. člen **(posebni podatki v rekapitulacijskem poročilu)**

(1) Pri pridobitvah blaga znotraj Skupnosti iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona mora davčni zavezanec v rekapitulacijskem poročilu jasno izkazati naslednje podatke:

- a) številko, pod katero je identificiran za DDV v Sloveniji in pod katero je opravil pridobitev in nadaljnjo dobavo blaga;
- b) številko, pod katero je identificirana oseba, kateri je opravil nadaljnjo dobavo v drugi državi članici;
- c) za vsako osebo, kateri je bila opravljena nadaljnja dobava, skupno vrednost, brez DDV, opravljenih dobav blaga v drugi državi članici.

(2) Vrednost iz c) točke prvega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV.

92. člen **(obdobje poročanja in predložitev rekapitulacijskega poročila)**

- (1) Rekapitulacijsko poročilo se sestavi za vsako koledarsko trimesečje.
- (2) Poročilo iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do 10. dne drugega meseca, ki sledi koledarskemu trimesečju.
- (3) Rekapitulacijsko poročilo lahko davčni zavezanec predloži tudi v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.
- (4) Vsebino in obliko rekapitulacijskega poročila predpiše minister, pristojen za finance.

7. Obveznosti glede nekaterih transakcij pri uvozu in izvozu

93. člen **(uporaba tega zakona za blago, uvoženo s tretjih ozemelj oziroma izvoženo na tretja ozemlja)**

(1) Blago iz 2. točke 18. člena tega zakona, ki se uvaža v Slovenijo s tretjega ozemlja, ki je sicer sestavni del carinskega območja Skupnosti, vendar zanj v skladu

s 1. členom tega zakona ne veljajo splošna pravila obdavčevanja dobav in nabav blaga znotraj Skupnosti, se obravnava v Sloveniji v skladu z drugim do četrtem odstavkom tega člena.

(2) Formalnosti, ki se nanašajo na vnos blaga iz prvega odstavka tega člena v Skupnost, so določene z evropskimi carinskimi predpisi, ki urejajo uvoz blaga na carinsko območje Skupnosti.

(3) Če je namembni kraj pri prevozu ali pošiljanju blaga iz prvega odstavka tega člena v drugi državi članici, kot je država članica, v kateri je blago vneseno v Skupnost, se blago prevaža znotraj Skupnosti v skladu z določbami evropskih carinskih predpisov, ki urejajo notranji tranzitni postopek, vendar le, če je v skladu s temi predpisi za to blago ob vnosu v Skupnost vložena tranzitna deklaracija.

(4) Če je za blago iz prvega odstavka tega člena v trenutku vnosa v Skupnost začel postopek, zaradi katerega bi, če bi bilo blago uvoženo v smislu 1. točke 18. člena tega zakona, zavezanec za blago lahko uveljavil oprostitev iz prvega odstavka 57. člena tega zakona, velja oprostitev iz prvega odstavka 57. člena tega zakona tudi za blago iz prvega odstavka tega člena.

(5) Blago, razen blaga iz 1. točke 18. člena tega zakona, ki se iz Slovenije pošlje na tretje ozemlje, ki je sicer sestavni del carinskega območja Skupnosti, vendar zanj ne veljajo splošna pravila obdavčevanja dobav in nabav blaga znotraj Skupnosti, se obravnava v Sloveniji v skladu s šestim in sedmim odstavkom tega člena.

(6) Formalnosti v zvezi z izvozom blaga iz petega odstavka tega člena na tretje ozemlje so določene z evropskimi carinskimi predpisi, ki urejajo izvoz blaga iz carinskega območja Skupnosti.

(7) Če je bilo blago začasno izvoženo na tretje ozemlje z namenom, da bo ponovno uvoženo v Slovenijo, se za blago iz petega odstavka tega člena upoštevajo določbe, ki sicer urejajo obdavčitev oziroma oprostitvev plačila DDV za ponovni uvoz blaga, ki je bilo prvotno začasno izvoženo iz carinskega območja Skupnosti.

XII. POSEBNE UREDITVE

1. Posebna ureditev za male davčne zavezance

94. člen (oprostitev obračunavanja DDV)

(1) Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 25.000 eurov obdavčljivega prometa.

(2) Obračunavanja DDV je oproščena tudi dobava blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če se zanjo dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov in, če katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7. 500 eurov. Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost se kot davčni zavezanec za namene tega zakona šteje eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezanec za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske

dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV v skladu s tem zakonom. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti pristojnemu davčnemu uradu in jo uporabljati najmanj 60 mesecev.

(4) Davčni zavezanec, ki uveljavlja oprostitev obračunavanja DDV v skladu s tem členom, nima pravice do odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona, niti ga ne sme izkazovati na izdanih računih.

(5) Če povezane osebe opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave, se za namene tega člena skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju 12 mesecev šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb.

(6) Iz posebne ureditve po tem členu so izvzete naslednje transakcije:

a) dobave novih prevoznih sredstev, ki so opravljene pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona;

b) dobave blaga in storitev, ki jih v Sloveniji opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža.

(7) Obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;

- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;

- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

(8) V obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka se ne vštevajo odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

2. Posebna ureditev za kmete

95. člen (pavšalno nadomestilo)

(1) Davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona ima ob dobavi kmetijskih in gozdarskih pridelkov ter kmetijskih in gozdarskih storitev, ki so rezultat osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, pravico do pavšalnega nadomestila DDV (v nadaljnjem besedilu: pavšalno nadomestilo), pod pogoji in na način, določen s tem členom.

(2) Pravico do pavšalnega nadomestila imajo le tisti davčni zavezanci, ki opravijo dobave blaga in storitev iz prvega odstavka tega člena davčnim zavezancem, ki morajo obračunavati in plačevati DDV v skladu s tem zakonom.

(3) Davčni zavezanci – kupci blaga oziroma naročniki storitev iz prvega odstavka tega člena, so dolžni plačilu za opravljeno dobavo prišteti znesek pavšalnega nadomestila v višini 4% od odkupne vrednosti.

(4) Davčni zavezanci iz tretjega odstavka tega člena imajo pravico, da pavšalno nadomestilo odbijejo kot DDV pod pogoji, določenimi s tem zakonom.

(5) Davčni zavezanci imajo pravico do pavšalnega nadomestila, če so predhodno pridobili dovoljenje davčnega organa. Imetnik dovoljenja mora za obdobje veljavnosti dovoljenja sestaviti obračun pavšalnega nadomestila in ga predložiti davčnemu organu do 31. januarja tekočega leta za preteklo koledarsko leto.

(6) Podrobnejše določbe o pogojih in načinu izvajanja tega člena izda minister, pristojen za finance.

96. člen

(priznavanje pavšalnega nadomestila v prometu z drugimi državami članicami)

(1) Ne glede na prvi odstavek 95. člena tega zakona, ima davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona, ki izpolnjuje pogoje iz petega odstavka 95. člena tega zakona, pravico do pavšalnega nadomestila tudi za dobavo blaga in storitev iz prvega odstavka 95. člena, ki jo opravi davčnim zavezancem v drugo državo članico ali davčnim zavezancem, identificiranim za namene DDV v drugi državi članici.

(2) Davčni zavezanci-kupci blaga oziroma naročniki storitev iz prvega odstavka tega člena so dolžni plačilu za opravljeno dobavo prišteti znesek pavšalnega nadomestila v višini 4% od odkupne vrednosti.

(3) Davčni zavezanci iz prejšnjega odstavka imajo pravico do vračila pavšalnega nadomestila, ki so ga plačali imetniku dovoljenja za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, pri čemer se za priznavanje pravice do vračila pavšalnega nadomestila smiselno upošteva 74. člen tega zakona.

(4) Minister, pristojen za finance, podrobneje določi izvajanje tega člena.

3. Posebna ureditev za potovalne agencije

97. člen

(storitve potovalnih agencij in organizatorjev potovanj)

(1) Če potovalna agencija deluje v svojem imenu in če pri zagotavljanju potovalnih zmogljivosti uporablja dobave blaga ali storitev drugih davčnih zavezancev, obračunava in plačuje DDV v skladu s tem podpoglavjem.

(2) Določbe tega člena se ne nanašajo na potovalno agencijo, ki deluje le kot posrednik (v imenu in za račun potnika) in za katero se pri določanju davčne osnove uporablja točka c) šestega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) V tem podpoglavju se organizatorji potovanj štejejo za potovalne agencije.

(4) Transakcije v zvezi s potovanjem, ki jih opravi potovalna agencija pod pogoji iz tega člena, se obravnavajo kot enotna storitev, ki jo potovalna agencija opravi potniku.

(5) Storitve potovalne agencije je obdavčljiva v državi članici, v kateri ima potovalna agencija sedež svoje dejavnosti ali poslovno enoto, iz katere je opravila storitev.

98. člen (davčna osnova)

Davčna osnova in cena brez DDV, glede enotne storitve, ki jo opravi potovalna agencija, je razlika med celotnim zneskom, brez DDV, ki ga plača potnik, in dejanskimi stroški potovalne agencije za dobave blaga in storitev, ki jih opravijo drugi davčni zavezanci, če je neposredni uporabnik teh storitev potnik.

99. člen (oproščene transakcije)

(1) Če so transakcije, ki jih potovalna agencija zaupa v izvedbo drugim davčnim zavezancem, opravljene zunaj Skupnosti, se storitev potovalne agencije šteje kot oproščena storitev posredovanja v skladu s 55. členom tega zakona.

(2) Če so transakcije iz prvega odstavka tega člena opravljene tako znotraj Skupnosti kot zunaj nje, je oproščen samo tisti del storitev potovalne agencije, ki se nanaša na transakcije zunaj Skupnosti.

100. člen (odbitek in vračilo DDV)

Potovalna agencija nima v nobeni državi članici pravice do odbitka DDV niti do vračila DDV, ki ji ga zaračunajo drugi davčni zavezanci od transakcij, ki so jih nudili neposredno potniku.

4. Posebna ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine

101. člen (definicije)

(1) Za namene tega podpoglavja se uporabljajo naslednje definicije:

1. »rabljeno blago« pomeni premično stvar, ki je primerna za nadaljnjo uporabo taka, kot je, ali po popravilu, razen umetniških predmetov, zbirk ali starin in razen plemenitih kovin ali dragega kamenja;
2. »umetniški predmeti« pomenijo predmete iz dela A Priloge III, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del;
3. »zbirke« pomenijo predmete iz dela B Priloge III tega zakona;
4. »starine« pomenijo predmete iz dela C Priloge III tega zakona;

5. »plemenite kovine« so platina, zlato, paladij in srebro ter zlitine plemenite kovine z drugo plemenito kovino;
6. »drago kamenje« so diamanti, rubini, safirji in smaragdi, obdelani ali neobdelani, če niso vdelani oziroma nanizani;
7. »obdavčljivi preprodajalec« pomeni kateregakoli davčnega zavezanca, ki v okviru svoje ekonomske dejavnosti in z namenom nadaljnje prodaje kupuje ali uvaža rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, ne glede na to, ali ta davčni zavezanec deluje v svojem imenu ali za račun druge osebe, v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo;
- 8 »organizator prodaje na javni dražbi« pomeni kateregakoli davčnega zavezanca, ki v okviru svoje ekonomske dejavnosti ponuja blago za prodajo na javni dražbi z namenom, da ga izroči najboljšemu ponudniku;
9. »principal organizatorja prodaje na javni dražbi« pomeni katerokoli osebo, ki preda blago organizatorju prodaje na javni dražbi po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na prodajo.

(2) Pogodba, na podlagi katere se plača provizija na prodajo iz 9. točke prvega odstavka tega člena, mora določati, da organizator prodaje ponudi blago za prodajo na javni dražbi v svojem imenu, toda za račun svojega principala, in da mora on izročiti blago v svojem imenu, toda za račun principala, najboljšemu ponudniku na javni dražbi.

4. a) Posebna ureditev za obdavčljive preprodajalce

102. člen (splošno)

(1) Za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki jih opravijo obdavčljivi preprodajalci, se uporablja posebna ureditev, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže obdavčljivi preprodajalec v skladu s to ureditvijo.

(2) Ureditev iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, opravljeno v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona.

103. člen (pogoji za uporabo ureditve)

Za dobave blaga iz prvega odstavka 102. člena tega zakona, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, se posebna ureditev uporablja, če mu je to blago v Skupnosti dobavila ena od naslednjih oseb:

- a) oseba, ki ni davčni zavezanec;
- b) drug davčni zavezanec, kolikor je dobava blaga oproščena v skladu s 3. točko 44. člena tega zakona;
- c) drug davčni zavezanec, ki je oproščen obračunavanja DDV v skladu s posebno ureditvijo za male davčne zavezance, če gre za osnovna sredstva;
- d) drug obdavčljiv preprodajalec, kolikor je bila dobava blaga obdavčena z DDV po posebni ureditvi.

104. člen (davčna osnova)

(1) Davčna osnova za dobave blaga iz 102. člena tega zakona je razlika v ceni, ki jo doseže obdavčljivi preprodajalec, zmanjšana za znesek DDV, ki se nanaša na razliko v ceni.

(2) Razlika v ceni je enaka razliki med prodajno ceno, ki jo zaračuna obdavčljivi preprodajalec za blago, in nabavno ceno.

(3) »Prodajna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo obdavčljivi preprodajalec prejel od kupca ali tretje osebe, vključno s subvencijami, neposredno povezanimi s transakcijo, davki, taksami in drugimi dajatvami ter postranskimi stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih preprodajalec zaračuna kupcu, vključno z DDV, razen zneskov iz šestega odstavka 36. člena tega zakona.

(4) »Nabavna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, opredeljeno v drugem odstavku tega člena, ki ga je ali ga bo prejel dobavitelj od obdavčljivega preprodajalca.

(5) Če je nabavna cena večja od prodajne cene zadevnega blaga, se šteje, da je davčna osnova enaka 0.

105. člen (izbira posebne ureditve)

(1) Ne glede na 103. člen tega zakona, se lahko obdavčljivi preprodajalec odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni tudi od naslednjih transakcij:

- a) dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih uvozi sam;
- b) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo njihovi avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo drugi davčni zavezanci, ki niso obdavčljivi preprodajalci, če je bila dobava obdavčena po nižji stopnji DDV v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona.

(2) Obdavčljivi preprodajalec lahko kadarkoli pristojnemu davčnemu organu predloži prijavo, da bo v primerih iz tega člena, obračunaval DDV po posebni ureditvi. DDV po posebni ureditvi začne obračunavati prvega dne prvega naslednjega meseca po vložitvi prijave. Obdobje obračunavanja DDV po tem členu ne sme biti krajše od dveh koledarskih let.

(3) Obdavčljivi preprodajalec obračunava DDV po tem členu od davčne osnove, ki jo določi v skladu s 104. členom tega zakona. Od dobav umetniških predmetov, zbirk oziroma starin, ki jih je obdavčljivi preprodajalec uvozil sam, je nabavna cena, ki se mora upoštevati pri izračunu razlike v ceni, enaka davčni osnovi pri uvozu, določeni v skladu z 38. členom tega zakona, povečani za DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu.

106. člen (uporaba splošne ureditve)

(1) Obdavčljivi preprodajalec lahko uporablja splošno ureditev za vsako dobavo, za katero velja posebna ureditev.

(2) Če obdavčljivi preprodajalec uporabi splošno ureditev za dobavo umetniškega predmeta, zbirateljskega predmeta ali starine, ki jo je sam uvozil, ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu tega blaga.

(3) Če obdavčljivi preprodajalec uporabi splošno ureditev za dobavo umetniškega predmeta, ki mu ga dobavi avtor ali njegov pravni naslednik ali davčni zavezanec, ki ni obdavčljivi preprodajalec, ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v zvezi z umetniškim predmetom, ki mu je bil dobavljen.

(4) Pravica do odbitka nastane, ko nastane obveznost za obračun davka od dobave, za katero se obdavčljivi preprodajalec odloči uporabiti splošno ureditev DDV.

107. člen (oprostitve)

Kadar se dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki so predmet posebne ureditve, opravijo pod pogoji iz 52., 53., 54. ali 75. člena tega zakona, so te dobave oproščene plačila DDV.

108. člen (odbitek vstopnega DDV)

(1) Obdavčljivi preprodajalec, ki za dobave blaga uporablja posebno ureditev, ne sme od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal:

- a) za umetniške predmete, zbirke ali starine, ki jih je sam uvozil;
- b) za umetniške predmete, ki so mu jih ali mu jih bodo dobavili avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) za umetniške predmete, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil davčni zavezanec, ki ni obdavčljivi preprodajalec.

(2) Davčni zavezanec od DDV, ki ga je dolžan plačati, ne sme odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal za blago, ki mu ga je ali mu ga bo dobavil obdavčljivi preprodajalec, če se za dobave tega blaga, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, uporabi posebna ureditev.

109. člen (knjigovodstvo)

Obdavčljivi preprodajalec, ki uporablja splošno ureditev in posebno ureditev, mora v svojem knjigovodstvu ločeno izkazovati transakcije za vsako ureditev posebej.

110. člen (izkazovanje DDV na računih)

Obdavčljivi preprodajalec na računih, ki jih izdaja, ne sme posebej izkazati DDV od dobav blaga, za katere uporabi posebno ureditev.

4. b) Posebna ureditev za prodajo na javni dražbi

111. člen (splošno)

(1) Za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih opravi organizator prodaje na javni dražbi v svojem imenu in za račun oseb iz 112. člena tega zakona v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje tega blaga na javni dražbi, se uporablja posebna ureditev, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže organizator prodaje na javni dražbi.

(2) Ureditev iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, opravljeno v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona.

112. člen (pogoji za uporabo posebne ureditve)

Ta posebna ureditev se uporabi za dobave, ki jih organizator prodaje na javni dražbi opravi v svojem imenu za račun naslednjih oseb:

- a) osebe, ki ni davčni zavezanec;
- b) drugega davčnega zavezanca, če je dobava blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, oproščena v skladu s 3. točko 44. člena tega zakona;
- c) drugega davčnega zavezanca, če dobava blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, izpolnjuje pogoje za oprostitev za male davčne zavezance, in vključuje osnovana sredstva;
- d) obdavčljivega preprodajalca, če je dobava blaga, ki jo opravi ta obdavčljivi preprodajalec v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje, predmet DDV po posebni ureditvi.

113. člen (trenutek opravljene dobave)

Šteje se, da je dobava blaga davčnemu zavezancu, ki je organizator prodaje na javni dražbi, opravljena takrat, ko se blago proda na javni dražbi.

114. člen (davčna osnova)

(1) Davčna osnova za vsako dobavo blaga po tej ureditvi je skupni znesek, ki ga organizator prodaje na javni dražbi zaračuna kupcu v skladu s 116. členom tega zakona, zmanjšan za:

- a) neto znesek, določen v skladu z drugim odstavkom tega člena, ki ga je ali ga bo plačal organizator prodaje na javni dražbi svojemu principalu;
- b) znesek DDV, ki ga je dolžan plačati organizator prodaje na javni dražbi od svoje provizije.

(2) Neto znesek, ki ga je ali ga bo plačal organizator prodaje na javni dražbi svojemu principalu, je enak razliki med ceno blaga, doseženo na javni dražbi, in zneskom provizije, ki jo pridobi ali jo bo pridobil organizator prodaje na javni dražbi od svojega principala v skladu s pogodbo, na podlagi katere se plača provizija od prodaje.

115. člen (knjigovodstvo)

(1) Organizatorji prodaje na javni dražbi, ki dobavljajo blago pod pogoji iz 111. in 112. člena tega zakona, morajo v svojem knjigovodstvu na prehodnih postavkah izkazati naslednje zneske:

- a) zneske, ki so jih ali jih bodo prejeli od kupcev blaga;
- b) zneske, ki so jih ali jih bodo vrnil prodajalcem blaga.

(2) Zneski iz prvega odstavka tega člena morajo biti ustrezno utemeljeni.

116. člen (izdaja računa)

(1) Organizator prodaje na javni dražbi mora kupcu izdati račun, na katerem mora izkazati naslednje podatke:

- a) ceno blaga, doseženo na dražbi;
- b) davke, takse in druge dajatve;
- c) postranske stroške, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih organizator zaračuna kupcu blaga.

(2) Na računu iz prvega odstavka tega člena ne sme ločeno izkazati DDV.

117. člen (obveznost izdaje obračuna)

(1) Organizator prodaje na javni dražbi, kateremu je bilo blago izročeno po

pogodbi, na podlagi katere se plača provizija od prodaje na javni dražbi, mora svojemu principalu izdati obračun. Obračun mora izkazovati znesek transakcije, to je ceno blaga, doseženo na dražbi, zmanjšano za znesek provizije, ki jo je ali jo bo prejel od principala.

(2) Obračun iz prvega odstavka tega člena se prizna kot račun, ki ga mora principal, če je davčni zavezanec, izdati organizatorju prodaje na javni dražbi v skladu z 81. členom tega zakona.

5. Posebna ureditev za investicijsko zlato

118. člen (definicije)

(1) Po tej ureditvi izraz »investicijsko zlato« pomeni:

a) zlato v obliki palic ali ploščic z maso, ki jo sprejemajo trgi plemenitih kovin, čistine, ki je enaka ali večja od 995 tisočink, predstavljeno z vrednostnimi papirji ali ne, razen majhnih palic ali ploščic z maso manj kot 1 g;

b) zlate kovance:

- s čistino, enako ali večjo od 900 tisočink,
- skovane po letu 1800,
- ki so ali so bili zakonito plačilno sredstvo v državi porekla in
- ki se običajno prodajo po ceni, ki ne presega za več kot 80% vrednosti zlata na odprtem trgu, vsebovanega v kovancih.

(2) Po tej ureditvi se šteje, da se taki kovanci ne prodajajo v zbirateljske namene.

119. člen (oprostitve)

Plačila DDV so oproščene:

- dobave, pridobitve znotraj Skupnosti in uvoz investicijskega zlata, vključno z investicijskim zlatom, ki ga predstavljajo potrdila za alocirano ali nealocirano zlato ali s katerimi se trguje na računih za zlato, predvsem posojila v zlatu in zamenjalni (swap) posli, ki vključujejo lastninsko pravico ali terjatve v zvezi z investicijskim zlatom, kot tudi transakcije z investicijskim zlatom, ki vključujejo termenske posle in termenske pogodbe, ki pripeljejo do prenosa lastninske pravice ali terjatve v zvezi z investicijskim zlatom;
- storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun drugega, kadar posredujejo pri dobavah investicijskega zlata za svojega principala.

120. člen (izbira obdavčitve)

(1) Ne glede na 119. člen tega zakona, imajo davčni zavezanci, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo kakršnokoli zlato v investicijsko zlato, pravico, da se

odločijo za obdavčitev investicijskega zlata, če ga dobavijo drugemu davčnemu zavezancu.

(2) Pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata iz točke a) prvega odstavka 118. člena tega zakona imajo tudi davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene.

(3) Če se dobavitelj iz prvega ali drugega odstavka tega člena odloči za obdavčitev, ima pravico do izbire za obdavčitev tudi posrednik za storitve iz druge alineje 119. člena tega zakona.

(4) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

121. člen (pravica do odbitka)

(1) Če je poznejša dobava tega zlata oproščena po tej ureditvi, sme davčni zavezanec odbiti DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal:

1. za investicijsko zlato, ki mu ga je dobavila oseba, ki je izbrala obdavčitev v skladu s 120. členom tega zakona;

2. za nabavo ali pridobitev znotraj Skupnosti ali za uvoz zlata, razen investicijskega zlata, ki ga pozneje sam ali druga oseba za njegov račun predela v investicijsko zlato;

3. za storitve, ki so mu bile opravljene, kamor spadajo sprememba oblike, mase ali čistosti zlata, vključno z investicijskim zlatom.

(2) Davčni zavezanec, ki proizvaja investicijsko zlato ali predeluje zlato v investicijsko zlato, sme odbiti DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal za nabavo ali pridobitev znotraj Skupnosti ali ob uvozu blaga ali za storitve v zvezi s proizvodnjo ali predelavo tega zlata, kot da bi bila poznejša dobava zlata, ki je oproščeno po tej ureditvi, obdavčena.

122. člen (posebne obveznosti za davčne zavezance, ki trgujejo z investicijskim zlatom)

(1) Davčni zavezanci morajo voditi evidence o transakcijah z investicijskim zlatom in hraniti dokumentacijo najmanj deset let po poteku leta, na katero se te listine nanašajo.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše evidence iz prvega odstavka tega člena.

6. Posebna ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Skupnosti, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci

123. člen (definicije)

Po tej ureditvi imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža,« je davčni zavezanec, ki nima niti sedeža niti stalne poslovne enote znotraj Skupnosti in ki ni kakorkoli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;
- »elektronske storitve« in »elektronsko opravljene storitve« so storitve iz točke k) prvega odstavka 29. člena tega zakona;
- »država članica za identifikacijo« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža, izbere kot državo, v kateri bo prijavil, kdaj se njegova dejavnost, ki jo znotraj Skupnosti opravlja kot davčni zavezanec po določbah te ureditve, začne;
- »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so bile elektronske storitve v skladu s 30. členom tega zakona opravljene;
- »poseben obračun DDV« je poročilo, ki vsebuje informacije, potrebne za ugotovitev zneska davka, ki pripada posamezni državi članici potrošnje.

124. člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Posebna ureditev za elektronsko opravljene storitve se uporablja za vse elektronsko opravljene storitve, ki jih davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona opravi osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebivajo v katerikoli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona uporablja to ureditev za vse elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Skupnosti.

125. člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, ki kot državo članico za identifikacijo izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki po elektronskih sredstvih na način, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) V prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja elektronskih storitev, mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Skupnosti. Davčni zavezanec, ki nima sedeža, je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

126. člen (izključitev iz posebne evidence)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža, izključi iz posebne evidence, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več elektronskih storitev, ali
- davčni organ kakorkoli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, ali
- ne izpolnjuje več zahtev, ki morajo biti izpolnjene za uporabo posebne ureditve, ali
- krši pravila posebne ureditve.

127. člen (predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za elektronske storitve za vsako koledarsko trimesečje, ne glede na to, ali je v tem obdobju opravljal elektronske storitve ali ne. Obračun je dolžan predložiti v 20 dneh po koncu obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV je dolžan predložiti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih na način, ki ga določi minister, pristojen za finance.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, navesti identifikacijsko številko ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo davka, skupno vrednost elektronsko opravljenih storitev v obračunskem obdobju, brez DDV, in skupni znesek pripadajočega DDV. V posebnem obračunu DDV je davčni zavezanec, ki nima sedeža, dolžan navesti tudi uporabljene davčne stopnje in celotni znesek dolgovanega DDV.

(3) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, izkazovati zneske v eurih.

(4) Obliko posebnega obračuna DDV določi minister, pristojen za finance.

128. člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

129. člen (vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža, ki opravlja elektronske storitve po določbah posebne ureditve, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Zahtevek za vračilo DDV davčni zavezanec, ki nima sedeža, pošlje v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo.

130. člen (vodenje evidenc)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te ureditve, tako da z njimi zagotovi vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ države članice potrošnje izvaja davčni nadzor glede pravilnosti davčnega obračuna v skladu z zakonom. Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje. Davčni zavezanec mora evidence hraniti deset let po koncu leta, ko je bila transakcija opravljena.

7. Posebna ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji

131. člen (splošno)

(1) Davčni zavezanec, ki v zadnjih 12 mesecih ni presegel 208.000 eurov obdavčenega prometa, brez DDV, in ni verjetno, da bo ta znesek presegel v naslednjih 12 mesecih, sme obračunavati in plačevati DDV na podlagi prejetih plačil za opravljene dobave blaga in storitev (v nadaljnjem besedilu: posebna ureditev po plačani realizaciji) v skladu s tem podpoglavjem na način, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) V znesek iz prejšnjega odstavka se ne vštevajo prodaja osnovnih sredstev.

(3) Pri povezanih osebah se, za namene tega podpoglavja, kot znesek iz prvega odstavka tega člena šteje znesek, ki ga vse povezane osebe dosežejo skupaj. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih ali fizičnih oseb.

(4) Ne glede na 33. člen tega zakona, nastane obveznost obračuna DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko prejme plačilo.

(5) Ne glede na 62. člen tega zakona, nastane pravica do odbitka DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko izvrši plačilo.

132. člen (izključitve iz posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Iz obračunavanja DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji so izključene naslednje transakcije: uvoz in izvoz blaga, pridobitve blaga znotraj Skupnosti in dobave blaga znotraj Skupnosti.

(2) Posebna ureditev po plačani realizaciji se tudi ne uporablja pri:

- pogodbah o finančnem najemu (leasing), pri katerem je opravljen prenos lastninske pravice s plačilom zadnjega obroka;
- pogodbah o prodaji oziroma nakupu blaga s pridržkom lastninske pravice;
- transakcijah na podlagi kreditne ali posojilne pogodbe;
- dobavah blaga oziroma storitev, kjer je izdan račun z obračunanim DDV, in zneska, izkazanega na računu, ni treba plačati v obdobju, ki presega 6 mesecev od datuma izdaje računa;
- dobavah blaga oziroma storitev, v zvezi s katerim je račun izdan, preden je bilo blago dobavljeno oziroma storitev opravljena.

133. člen

(pogoji za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 131. člena tega zakona sme začeti uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji na prvi dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če:

- je predložil vse obračune DDV, ki jih je bil dolžan predložiti, in je plačal vse zapadle obveznosti iz naslova DDV;
- pred prehodom na posebno ureditev po plačani realizaciji ni bil pravnomočno obsojen zaradi storitve kaznivega dejanja ali bil kaznovan za hujši prekršek v zvezi z DDV;
- v obdobju 12 mesecev pred prehodom na posebno ureditev po plačani realizaciji ni uporabljal te posebne ureditve;
- v svojem knjigovodstvu zagotovi izpolnjevanje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji;
- vsaj 15 dni pred začetkom uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji obvesti pristojni davčni urad o davčnem obdobju, v katerem bo začel uporabljati to posebno ureditev.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka, ki začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v svojem knjigovodstvu ločeno izkazati kakršna koli plačila, ki jih prejme ali izvrši v zvezi s transakcijami, od katerih mora ugotoviti svojo davčno obveznost na podlagi izdanih in prejetih računov.

(3) Davčni zavezanec, ki predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, sme uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji od dneva identifikacije za namene DDV, če:

- ni verjetno, da bo v naslednjih 12 mesecih presegel znesek, določen v 131. členu tega zakona,
- pristojni davčni urad obvesti o uporabi posebne ureditve po plačani realizaciji ob predložitvi zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(4) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka, ki začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, ne sme obračunati DDV od plačil, ki jih prejme za

dobave blaga oziroma storitve, ki jih je opravil pred identifikacijo za namene DDV, ali uveljavljati odbitka DDV za plačila, ki jih izvrši v zvezi z dobavo blaga in storitev, ki so mu bile opravljene pred identifikacijo za namene DDV.

(5) Posebna ureditev po plačani realizaciji se ne sme uporabiti retroaktivno.

(6) Če davčni organ iz obvestila davčnega zavezanca ali drugih podatkov, ki so mu na razpolago, ugotovi, da obstaja sum zlorabe posebne ureditve po plačani realizaciji, ali če mora preveriti točnost in popolnost podatkov v obvestilu, lahko davčnemu zavezancu začasno, največ pa za 2 meseca, prepove uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji. Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe davčnega organa.

(7) Davčni organ mora v roku iz prejšnjega odstavka izdati odločbo, s katero prepove uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, če ugotovi, da je davčni zavezanec želel uporabiti to posebno ureditev zaradi izognitve davku, ali če ugotovi, da predpisani pogoji za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji niso bili izpolnjeni. Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe davčnega organa.

134. člen

(začetek in prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, lahko začne uporabljati to ureditev ne prej kot prvi dan svojega naslednjega davčnega obdobja, ki sledi mesecu priglasitve.

(2) Davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji do zadnjega dne tistega davčnega obdobja, v katerem vrednost obdavčenih dobav v zadnjih 12 mesecih preseže 208.000 eurov, brez DDV.

(3) Davčni zavezanec lahko preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji zadnji dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če obvesti pristojni davčni urad o davčnem obdobju, v katerem bo prenehal uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji.

(4) Davčni zavezanec, ki preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

135. člen

(posebni primeri o prenehanju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčnemu zavezancu preneha pravica do uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če:

- je bil med uporabo te ureditve obsojen storitve kaznivega dejanja ali kaznovan za hujši prekršek v zvezi z DDV,
- je uveljavljal odbitek DDV, kot da ne bi uporabljal posebne ureditve po plačani realizaciji,
- davčni organ utemeljeno sumi, da je davčni zavezanec zlorabil posebno ureditev po plačani realizaciji.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem mu je prenehala pravica do uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

136. člen

(dokazila o izvršenih plačilih in poročanje o neplačanih računih na dan 31. decembra tekočega leta)

(1) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v roku iz 86. člena tega zakona hraniti račune, ki jih je plačal drugim davčnim zavezancem, in dokazila o opravljenih plačilih.

(2) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora davčnemu organu poročati o vseh izdanih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov mora davčni zavezanec predložiti pristojnemu davčnemu uradu najpozneje do 31. januarja naslednjega leta.

137. člen

(pooblastilo ministru)

Minister, pristojen za finance, podrobneje določi izvajanje tega podpoglavja in določi način izvajanja te posebne ureditve za posebne transakcije.

XVII. NADZOR NAD OBRAČUNAVANJEM IN PLAČEVANJEM DDV

138. člen

(nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV)

(1) Obračunavanje in plačevanje DDV nadzoruje davčni organ v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, in z zakonom, ki ureja davčno službo. Obračunavanje in plačevanje DDV od prevoznih storitev v mednarodnem potniškem prometu lahko nadzoruje tudi carinski organ.

(2) Pri uvozu blaga nadzoruje obračunavanje in plačevanje DDV carinski organ v skladu s carinskimi predpisi, kot da bi bil DDV uvozna dajatev.

(3) Nadzor nad davčnimi skladišči opravljata carinski in davčni organ.

139. člen

(uporaba drugih predpisov)

Glede pravnih sredstev in vseh vprašanj postopka, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljajo zakon, ki ureja davčni postopek, zakon, ki ureja davčno službo, in zakon, ki ureja carinsko službo.

XVIII. KAZENSKE DOLOČBE

140. člen (davčni prekrški)

1) Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. DDV ne obračuna takrat, ko nastane obveznost v skladu s 33., 34. oziroma 131. členom tega zakona;

2. DDV ne obračuna od davčne osnove v skladu s 36. oziroma 37. členom tega zakona;

3. na računu ne izkaže predpisanih podatkov (82. in 83. člen);

4. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);

5. na računih izkazuje DDV (110. in 116. člen);

6. davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha (prvi odstavek 125. člena);

7. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku posebnega obračuna DDV za elektronsko opravljene storitve oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (127. člen);

8. ne predloži obračuna in ne plača DDV od elektronsko dobavljenih storitev v predpisanem roku in na predpisan način (127. in 128. člen);

9. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Oseba iz petega odstavka 95. člena tega zakona se kaznuje za prekršek z globo od 200 do 1.200 eurov, če ne sestavi obračuna pavšalnega nadomestila in ga ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku.

141. člen (hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 2.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. nepravilno obračuna znesek DDV, ki ga sme odbiti (63. do 72. člen);

2. ne plača oziroma ne plača v predpisanem roku DDV (77. člen);

3. pri davčnem organu ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem dejavnosti kot davčnega zavezanca oziroma pristojnemu davčnemu uradu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV (78. člen);
4. davčnemu organu ne prijavi, da pridobiva blago znotraj Skupnosti (tretji odstavek 78. člena);
5. ne zagotovi, da je izdan račun (81. člen);
6. v svojem knjigovodstvu ne zagotovi podatkov iz 85. člena tega zakona oziroma jih ne zagotovi za predpisano obdobje;
7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku (86. in 136. člen);
8. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku obračuna DDV oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (87., 88. člen);
9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga znotraj Skupnosti (prvi odstavek 90. člena) oziroma ga ne predloži za predpisano obdobje (tretji odstavek 90. člena in drugi odstavek 91. člena);
10. v rekapitulacijskem poročilu ne izkaže predpisanih podatkov (drugi odstavek 90. člena in prvi odstavek 91. člena);
11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV ter odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;
12. zato, da bi neupravičeno začel uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena;
13. kljub temu da ne izpolnjuje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, obračunava DDV na podlagi prejetih plačil (131. člen);
14. začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja omenjeno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (134. člen);
15. ne vodi evidenc o transakcijah z investicijskim zlatom oziroma ne zagotavlja hranjenja dokumentacije v predpisanem roku (122. člen);
16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezanca, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve, oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. člen);
17. ne zagotavlja hranjenja evidence o elektronsko opravljenih storitvah v predpisanem roku hranjenja (130. člen).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

142. člen **(globo v primerih prekrškov, katerih narava je posebno huda)**

V primerih, ko je narava prekrška iz 141. člena tega zakona posebno huda zaradi višine povzročene škode oziroma višine pridobljene protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti, se sme pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno

opravlja dejavnost, kaznovati z globo do 375.000 eurov, njihove odgovorne osebe pa z globo do 12.300 eurov.

143. člen
(globa, sorazmerna višini neplačanega DDV)

Globa, ki je predpisana v razponu, se lahko izreče z odločbo v hitrem postopku tudi v višjem znesku, kot je najnižja višina globe, pri čemer se takšna globa izreče v odstotku od neplačanega DDV, in sicer v višini 50% neplačanega DDV. Globa, določena v skladu s tem členom, pa ne sme preseči najvišjega zneska, določenega za posamezni prekršek v skladu s tem zakonom.

144. člen
(zastaranje postopka o prekršku)

(1) Postopek o davčnih prekrških iz 141. člena tega zakona, katerih narava je, zaradi okoliščin iz 142. člena predloga zakona, posebno huda, se ne more več začeti, ko potečejo tri leta od dneva, ko je bil prekršek storjen.

(2) Zastaranje pretrga vsako dejanje prekrškovnega organa, ki meri na pregon storilca prekrška. Po pretrganju začne teči zastaranje znova, vendar pa postopka o prekršku v nobenem primeru ni več mogoče začeti ali nadaljevati, ko poteče šest let od dneva storitve prekrška.

XIX. POSEBNE DOLOČBE

145. člen
(pooblastilo vladi)

(1) Vlada Republike Slovenije lahko spremeni pavšalno nadomestilo iz tretjega odstavka 95. člena tega zakona, če se pomembneje spremenijo pogoji gospodarjenja ali če se spremeni stopnja DDV.

(2) Z zakonom o izvrševanju proračuna se lahko stopnja DDV po tem zakonu poveča ali zmanjša za do 15%.

146. člen
(natančnejši predpisi)

(1) Za razvrstitev izdelkov po tem zakonu se uporablja kombinirana nomenklatura carinske tarife, za razvrstitev dejavnosti pa standardna klasifikacija dejavnosti.

(2) Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona, vključno z natančnejšimi kriteriji in načini uveljavljanja oprostitev DDV, izda minister, pristojen za finance.

XX. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

147. člen
(nižja stopnja DDV v prehodnem obdobju)

(1) Nižja stopnja DDV iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona se uporablja do konca prehodnega obdobja iz Pristopne pogodbe Republike Slovenije k Evropski uniji oziroma do konca prehodnega obdobja, ki je določen v pravnem aktu Sveta, s katerim se Sloveniji dovoljuje uporaba nižje stopnje DDV.

(2) Konec uporabe nižje stopnje DDV iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

148. člen (oprostitve DDV v davčnih skladiščih)

(1) Določbe tega zakona, ki se nanašajo na davčna skladišča, se začnejo uporabljati po objavi potrditev ureditve po zaključenem postopku posvetovanj v skladu z 29. členom Šeste direktive Sveta 77/388/EGS.

(2) Potrditev iz prvega odstavka tega člena objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

149. člen (prenehanje veljavnosti predpisov)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati:

- Zakon o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 89/98, 30/01, 103/01-ZIPRS0203, 67/02, 101/03, 45/04, 114/04, 108/05 in 21/06 – odl. US),
- Pravilnik o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 17/04, 45/04, 84/04, 122/04, 60/05, 117/05, 1/06 in 10/06),
- Pravilnik o uveljavljanju oprostitev plačila davka na dodano vrednost in trošarin v mednarodnem potniškem prometu (Uradni list RS, št. 43/04),
- Pravilnik o pogojih in načinu oprostitve dajatev za diplomatska predstavništva, konzulate ter mednarodne organizacije v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo (Uradni list RS, št. 45/04) in
- Pravilnik o izvajanju 29. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 53/04, 34/06).

(2) Predpis iz prve alineje prvega odstavka tega člena se uporablja do začetka uporabe tega zakona.

150. člen (izdaja podzakonskih aktov)

(1) Minister, pristojen za finance, izda podrobnejše predpise za izvajanje tega zakona v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona.

(2) Do začetka uporabe predpisov iz prvega odstavka tega člena se uporabljajo predpisi iz druge do pete alineje prvega odstavka 149. člena tega zakona.

151. člen
(začetek veljavnosti in uporabe)

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od 1. januarja 2007.

PRILOGA I

SEZNAM DOBAV BLAGA IN STORITEV, ZA KATERE SE UPORABLJA NIŽJA STOPNJA DDV

- (1) Hrana (vključno s pijačo, razen alkoholnih pijač) za ljudi in živali; žive živali, semena, rastline in primesi, ki so (običajno) namenjene za pripravo hrane; izdelki, ki se (običajno) uporabljajo kot dodatki k hrani ali kot njen nadomestek; priprava jedi;
- (2) dobava vode;
- (3) zdravila, ki se uporabljajo za zdravljenje in preprečevanje bolezni v humani in veterinarski medicini, vključno z izdelki za nadzorovanje rojstev in z izdelki za higiensko zaščito;
- (4) medicinske oprema, pripomočki in druga sredstva, ki so namenjena za lajšanje ali zdravljenje okvare ali invalidnosti in so namenjena izključno za osebno uporabo, vključno z njihovim vzdrževanjem;
- (5) prevoz oseb in njihove osebne prtljage;
- (6) knjige (vključno z brošurami, letaki in podobnim tiskanim materialom, otroškimi slikanicami ter otroškimi knjigami za risanje in barvanje, tiskanimi notami ter notnimi rokopisi, zemljevidi ter hidrografskimi in podobnimi kartami), časopisi in periodične publikacije (vključno s knjižnično izposajo teh gradiv, če le-ta ni oproščena plačila DDV v skladu z 42. členom tega zakona), razen tistih, ki v celoti ali v večini vključujejo reklamne vsebine;
- (7) vstopnine za razstave, gledališča, muzeje, za ogled naravnih znamenitosti, kinematografske in glasbene prireditve, cirkuse, sejme, zabaviščne parke, živalske vrtove in podobne kulturne prireditve ter športne prireditve;
- (8) avtorske pravice književnikov in skladateljev ter storitve izvajalskih umetnikov;
- (9) uvoz umetniških predmetov, zbirk in starin iz 2., 3. in 4. točke prvega odstavka 101. člena tega zakona;
- (10) umetniški predmeti iz 2. točke prvega odstavka 101. člena tega zakona, če jih prodaja:
 - avtor ali njegovi zakoniti oziroma pravni nasledniki ali

– davčni zavezanec, ki ni preprodajalec, če prodajo opravi priložnostno, in če je te predmete uvozil sam ali so mu jih prodali avtorji ali njegovi zakoniti oziroma pravni nasledniki, ali če je imel pri nabavi pravico do popolnega odbitka vstopnega DDV;

- (11) stanovanja, stanovanjski in drugi objekti, namenjeni za trajno bivanje, ter deli teh objektov, če so del socialne politike, vključno z gradnjo, obnovo in popravili le-teh;
- (12) živali za pitanje, semena, sadike, gnojila, fitofarmacevtska sredstva ter storitve, ki so namenjene izključno uporabi v kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu;
- (13) dajanje nastanitvenih zmogljivosti v najem v hotelih in podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvenimi zmogljivostmi v domovih in drugih nastanitvenih obratih ter oddajanje prostorov za šotore, prikolice in podobne premične objekte;
- (14) uporaba športnih objektov;
- (15) storitve pokopa in upepelitve, skupaj s prometom blaga, ki je neposredno povezan s pokopom ali upepelitvijo in ga opravi izvajalec pogrebnih storitev;
- (16) storitve javne higiene.

PRILOGA II

VRSTE BLAGA, KI JE LAHKO SKLADIŠČENO V DAVČNIH SKLADIŠČIH

Tarifna oznaka KN	Poimenovanje blaga
(1) 0701	Krompir
(2) 0711 20	Oljke
(3) 0801	Kokosovi orehi, brazilski orehi in akažu orehi
(4) 0802	Drugo lupinasto sadje
(5) 0901 11 00	Kava, nepražena
0901 12 00	
(6) 0902	Čaj
(7) 1001 do 1005	Žita
1007 do 1008	
(8) 1006	Oluščen nebrušen riž
(9) 1201 do 1207	Zrnje, oljni plodovi in semena (vključno s sojo v zrnu)
(10) 1507 do 1515	Olja in masti rastlinskega izvora in njihove frakcije, prečiščene ali neprečiščene, toda kemično nemodificirane
(11) 1701 11	Surovi sladkor
1701 12	
(12) 1801	Kakav v zrnu, cel ali zdrobljen, surov ali pražen
(13) 2709	Mineralna olja (vključno s propanom in butanom; tudi surova nafta in olja)
2710	
2711 12	
2711 13	
(14) Poglavji 28 in 29	Kemijski proizvodi v razsutem stanju
(15) 4001	Naravni kavčuk v primarnih oblikah ali ploščah, listih ali trakovih
4002	
(16) 5101	Volna
(17) 7106	Srebro
(18) 7110 11 00	Platina (paladij, rodij)
7110 21 00	
7110 31 00	
(19) 7402	Baker
7403	
7405	
7408	
(20) 7502	Nikelj
(21) 7601	Aluminij
(22) 7801	Svinec
(23) 7901	Cink
(24) 8001	Kositer
(25) ex 8112 92	Indij
ex 8112 99	

PRILOGA III

UMETNIŠKI PREDMETI, ZBIRKE IN STARINE

A. "Umetniški predmeti"

1. slike, risbe in pasteli, kolaži in podobne dekorativne plošče, ki se uvrščajo v tarifno oznako 9701 kombinirane nomenklature carinske tarife (v nadaljnjem besedilu: tarifna oznaka), če so jih avtorji izdelali v celoti ročno, razen: načrti in risbe za arhitekturo, strojogradnjo, industrijo, topografijo ali podobne namene; ročno slikani ali okrašeni izdelki; gledališke kulise in podobno iz pobarvanega ali poslikanega platna;
2. izvirna grafična dela, odtisi in litografije iz tarifne oznake 9702 00 00, če jih avtor izdelava ročno v omejenem številu v črnobeli barvi ali v barvi ene ali več plošč, ne glede na postopek in material, ki je bil uporabljen, razen če je bil uporabljen mehanični ali fotomehanični postopek;
3. izvirne plastike in kipi iz kakršnegakoli materiala iz tarifne oznake 9703 00 00, če jih izdelava avtor ter skulpturni odlitki, katerih izdelava je omejena na osem kopij, če jo nadzoruje avtor ali njegov naslednik;
4. tapiserije iz tarifne oznake 5805 00 00 in ročno izdelani tekstilni stenski predmeti iz tarifne oznake 6304 00 00 na podlagi izvirnega umetniškega dela pod pogojem, da ni več kot osem kopij vsakega;
5. unikatni keramični predmeti, izdelani izključno s strani avtorja in z njegovim podpisom;
6. poslikave na baker, izdelane izključno ročno, omejene na osem oštevilčenih kopij, na katerih je podpis avtorja ali studia, razen izdelkov draguljarjev (dragotine, nakit), zlatarjev in srebrarjev;
7. umetniške fotografije, ki jih posname oziroma natisne avtor, ali so posnete pod njegovim nadzorstvom, če so podpisane in oštevilčene ter omejene na 30 kopij, v vseh velikostih.

B. "Zbirke"

1. poštna znamka in kolki, priložnostni pisemski ovitki prvega dne, natisnjene frankirane pisemske pošiljke in podobno iz tarifne oznake 9704 00 00, rabljene, ali če niso rabljene, take, ki niso v obtoku oziroma niso namenjene za uporabo;
2. zbirke in zbirateljski predmeti iz tarifne oznake 9705 00 00, ki imajo zoološki, botanični, mineraloški, anatomski, zgodovinski, arheološki, paleontološki, etnografski ali numizmatični pomen.

C. "Starine"

Predmeti iz tarifne oznake 9706 00 00, ki so stari več kot 100 let, razen umetniških predmetov ali zbirk.

III. OBRAZLOŽITEV

I. Vsebina in obseg zakona

K 1. členu:

Ta člen določa, da je obveznost plačevanja davka na dodano vrednost na ozemlju Republike Slovenije v skladu s Šesto direktivo Sveta 77/388/EGS ter podaja temeljne definicije, ki omogočajo določitev območij oziroma ozemelj, za katera veljajo posamezna pravila o obdavčevanju blaga in storitev z davkom na dodano vrednost. Opredelitev, za katera območja veljajo ta pravila je predvsem pomembno zaradi posebnih pravil o DDV pri uvozu blaga iz tretjih držav oziroma pri pridobitvi blaga iz drugih držav članic.

V tem členu je tako podana definicija ozemlja Slovenije, ozemlja države članice, Skupnosti, tretje države in tretjega ozemlja. Pri opredelitvi ozemlja Skupnosti oziroma držav članic se zakon sklicuje na evropsko zakonodajo.

Določbe povzemajo 1. člen sedanjega zakona in vsebinsko ne spreminjajo obstoječih definicij s tem, da je v tretjem odstavku dodana določba, da se transakcije v ali iz suverenih con Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia obravnavajo kot transakcije v oziroma iz Cipra.

K 2. členu:

Ta člen določa pripadnost prihodkov iz naslova DDV. DDV je prihodek proračuna RS.

Enaka določba je v 2. členu sedanjega zakona.

K 3. členu:

S tem členom je določeno, katere transakcije so predmet DDV, kaj se šteje za prevozna sredstva in katere pogoje morajo prevozna sredstva izpolnjevati, da se štejejo za nova prevozna sredstva, ko se mora obračunati DDV pri pridobitvi znotraj Skupnosti. Podana je tudi definicija trošarinskih izdelkov, ki so predmet DDV pri pridobitvi znotraj Skupnosti.

Določbe vključujejo besedilo iz sedanjega 3., 3.a in 11.a (peti, šesti in sedmi odstavek) zakona z redakcijskimi popravki.

Predmet obdavčitve v Sloveniji so dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec dobavi oziroma opravi na ozemlju Slovenije za plačilo, pridobitve blaga znotraj Skupnosti, opravljene za plačilo in uvoz blaga. V zakonu je posebej izpostavljeno, da je predmet obdavčitve tudi pridobitev novih prevoznih sredstev, ki jih v Skupnosti pridobi katera koli oseba in pridobitev trošarinskih izdelkov, za katere nastane obveznost obračuna trošarine v Sloveniji.

K 4. členu:

4. člen opredeljuje transakcije, ki niso predmet obdavčitve z DDV. Iz obsega obdavčitve je izvzeto blago, ki ga v Skupnosti pridobi davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če bi bilo takšno blago oproščeno plačila DDV po 53. in 54. členu predloga zakona.. Prav tako ni predmet obdavčitve pridobitev rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin znotraj Skupnosti, če je bilo blago obdavčeno po posebni ureditvi za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine ali za prodajo na javni dražbi v drugi državi članici.

Iz obdavčitve je izvzeta tudi pridobitev blaga znotraj Skupnosti, z izjemo novih prevoznih sredstev in trošarinskih izdelkov, ki jih pridobi davčni zavezanec, za katerega velja pavšalna ureditev (za namene opravljanja kmetijstva in gozdarstva), ali davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga in storitev brez pravice do odbitka DDV ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec. Takšno pridobivanje blaga je izvzeto iz predmeta obdavčitve pod pogojem, da skupna vrednost pridobitev znotraj Skupnosti niti v tekočem koledarskem letu niti v preteklem koledarskem letu ne preseže 10.000 evrov.

Ne glede na navedeno pa je davčnemu zavezancu in pravni osebi, ki ni davčni zavezanec omogočeno, da obračunava slovenski DDV, če se tako odloči, vendar mora na podlagi te odločitve, obračunavati DDV najmanj dve koledarski leti.

II. Davčni zavezanci

K 5. členu:

V tem členu je podana definicija davčnih zavezancev po kateri je davčni zavezanec vsak, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. Kot davčni zavezanec se šteje tudi vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo v drugo državo članico.

Na novo je dodana določba glede pogoja neodvisne dejavnosti, ki iz definicije davčnih zavezancev izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca, kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava se v zvezi s transakcijami, ki jih opravljajo kot organ oblasti, ne štejejo za davčne zavezance. Če pa bi njihovo opravljanje dejavnosti lahko pomenilo izkrivljanje konkurence, pa se v tem delu tudi te osebe štejejo za davčne zavezance.

V tem členu so vključene rešitve iz sedanjega 13. in 13.a člena zakona s tem, da je besedilo redakcijsko popravljeno.

III. Obdavčljive transakcije

K 6. členu:

V tem členu je opredeljena dobava blaga in transakcije, ki se za namene DDV štejejo kot dobava blaga. Spremenjena je definicija izraza »dobava blaga«, ki povzema določbo člena 5(1) Šeste direktive po kateri dobava blaga pomeni prenos pravice do razpolaganja s premoženjem v stvareh kot lastnik in ni nujno, da je bil že opravljen prenos lastninske pravice na blagu.

Poleg redakcijskih popravkov besedila, je iz tega člena izključenih nekaj nepotrebnih določb, in sicer 5. in 9. točka drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, ki pojasnjujeta, da je dobava blaga tudi razpolaganje s poslovnimi sredstvi davčnega zavezanca s strani druge osebe, vključno z likvidacijskim in stečajnim upraviteljem ter skrbnikom ter zamenjava blaga.

Bistvena pa je izključitev 4. točke drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, ki določa, da za dobavo blaga šteje tudi prenos stvarnih pravic in deležev na nepremičninah, ki dajejo imetniku lastninsko pravico oziroma pravico posesti na nepremičnini ali delu nepremičnine. S to spremembo se bodo tovrstne transakcije obravnavale kot dobava storitev in ne več kot dobava blaga. Nadalje sta iz tega člena izključeni tudi 7. in 8. točka drugega odstavka 4. člena sedanjega zakona, saj sta posebej opredeljeni v 7. in 8. členu predloga zakona (uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca in uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, sprememba namembnosti ter zadržanje blaga ob prenehanju opravljanja dejavnosti).

K 7. členu:

Ta člen določa primere, ko se uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, šteje za dobavo blaga, opravljeno za plačilo.

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca. Davčni zavezanec od blaga, ki ga pridobi v okviru opravljanja dejavnosti, uporabi pa za namene opravljanja njegove dejavnosti (za lastno rabo), ali ga brezplačno odtuji ali pa ga uporabi za druge namene kot za namene njegove dejavnosti, obračuna DDV pod pogojem, da je za to blago dana pravica do odbitka DDV.

Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, pa se ne šteje brezplačno dajanje poslovnih vzorcev pod določenimi pogoji ter dajanje daril manjših vrednosti, pri čemer je vrednost darila, ki se šteje za darilo manjše vrednosti iz pribl. 9,5 evrov povečana na 20 evrov.

K 8. členu:

Po tem členu se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje uporaba blaga za namene opravljanja dejavnosti, sprememba namembnosti, ko gre za uporabo blaga za namene neobdavčljivih transakcij, ter zadržanje blaga po prenehanju opravljanja dejavnosti.

V 8. člen so vključene rešitve iz 6. člena sedanjega zakona, s tem, da je besedilo redakcijsko popravljeno. Davčni zavezanec od blaga, ki ga pridobi v okviru opravljanja dejavnosti, uporabi pa za namene opravljanja njegove dejavnosti (za lastno rabo), obračuna DDV le v primeru, če ne bi imel pravice, da v celoti odbije DDV, če bi to blago nabavil od drugega davčnega zavezanca.

Če davčni zavezanec blago, ki ga pridobi v okviru opravljanja dejavnosti, uporabi za namene neobdavčljivih transakcij, ob pridobitvi pa je imel pravico do odbitka vstopnega DDV, mora obračunati DDV od uporabe tega blaga. Enako mora ravnati tudi v primeru zadržanja blaga po prenehanju opravljanja dejavnosti, da se prepreči neobdavčitev končne porabe, razen v primeru prenosa sredstev podjetja iz 10. člena predloga zakona.

K 9. členu:

V ta člen so vključene rešitve 7.a člena sedanjega zakona, ki opredeljuje, da se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje tudi prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za potrebe svoje dejavnosti v drugo državo članico, razen, če prenos blaga opravi za namene transakcij, za katere je v tem členu določeno, da se ne šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico.

K 10. členu:

Ta člen določa, da se davek ne plačuje pri prenosu podjetja ali dela podjetja na drugega davčnega zavezanca, saj v tem primeru ne gre za opravljeno obdavčljivo transakcijo. V okviru prenosa ni pomembno ali gre za odplačni ali neodplačni prenos, ali pa za vložek v podjetje. Pomembno pa je, da se prevzemnik podjetja šteje za pravnega naslednika prenosnika. V kolikor pa prevzemnik ta sredstva uporabi za druge namene kot za tiste, za katere ima pravico do odbitka DDV, mora obračunati in plačati DDV.

V tem členu so vključene rešitve iz sedanjega 7. člena zakona.

K 11. členu:

S tem členom je podana definicija pridobitve blaga znotraj Skupnosti. Pridobitev blaga v Skupnosti pomeni pridobitev pravice razpolaganja na premočninah kot da bi bil pridobitelj lastnik, ki jih pridobitelju odpošlje ali odpelje prodajalec, druga oseba za njegov račun ali pridobitelj sam iz druge države članice v Slovenijo. Definicija je popravljena podobno, kot je popravljena definicija dobave blaga in ne govori več o pridobitvi lastninske pravice, temveč o pridobitvi pravice razpolaganja.

V tem členu so povzete določbe prvega odstavka 11.a člena sedanjega zakona.

K 12. členu:

V tem členu je opredeljena pridobitev blaga za namene podjetja in sicer se kot pridobitev blaga, ki se obdavči v Sloveniji, obravnava uporaba blaga za namene podjetja davčnega zavezanca, če je bilo blago v drugi državi članici izdelano, črpano, predelano, kupljeno, pridobljeno ali uvoženo.

Besedilo povzema določbo prve alineje 11. b člena sedanjega zakona in je redakcijsko popravljeno.

K 13. členu:

V tem členu je opredeljena pridobitev blaga za potrebe Nato sil. Kot pridobitev blaga znotraj Skupnosti se obravnava tudi blago, ki ga pridobijo oborožene sile Nato v državi članici EU in ga pripeljejo oziroma uporabljajo v Sloveniji, pa v Sloveniji ne bi mogli uveljaviti oprostitve plačila DDV od uvoza blaga.

Besedilo povzema določbo druge alineje 11.b člena sedanjega zakona in je redakcijsko popravljeno.

K 14. členu:

Ta člen opredeljuje dobavo oziroma opravljanje storitev in transakcije, ki se za namene DDV štejejo kot dobava oziroma opravljanje storitev.

Besedilo je povzeto iz 8. člena sedanjega zakona in je redakcijsko popravljeno. Nadalje je iz tega člena izključena 3. točka drugega odstavka 8. člena sedanjega zakona, saj je posebej opredeljena v 15. členu predloga zakona (uporaba storitev za neposlovne namene). Črtana je tudi določba glede zamenjave storitev, ki je pojasnjevalne narave in ni potrebna.

K 15. členu:

Po tem členu se za dobavo storitev, opravljeno za plačilo, šteje tudi uporaba storitev za neposlovne namene. Zasebna raba je omejena na uporabo blaga, ki je del poslovnih sredstev podjetja, za namene, ki niso povezani s poslovanjem podjetja. Davčni zavezanec mora od uporabe storitev za neposlovne namene obračunati

DDV, če je za uporabljeno blago imel pravico do odbitka vstopnega DDV. DDV pa mora obračunati tudi v primeru opravljanja storitev brezplačno za zasebne namene ali za druge namene kot za namene svoje dejavnosti.

V ta člen so vključene rešitve iz 9. člena sedanjega zakona. Besedilo člena je redakcijsko popravljeno.

K 16. členu:

V tem členu je opredeljena dobava storitev v svojem imenu in za račun druge osebe, kjer so vključene rešitve iz 10. člena sedanjega zakona. V tem primeru se šteje, da davčni zavezanec prejme in dobavi te storitve sam.

K 17. členu:

V ta člen je vključena nova določba, po kateri se določbe glede prenosa podjetja nanašajo tudi na storitve. Določba je potrebna zaradi enake obravnave blaga in storitev pri prenosu sredstev podjetja.

K 18. členu:

V tem členu je podana definicija uvoz blaga, ki zajema tako vnos blaga v Skupnost iz tretjih držav kot tudi vnos blaga iz tretjih ozemelj na ozemlje Skupnosti.

Določbe tega člena vključujejo rešitve iz 11. člena sedanjega zakona.

IV. Kraj obdavčljivih transakcij

K 19. členu:

S tem členom se določa pravilo za kraj dobave blaga, ki se ne odpošilja ali prevaža. Za kraj dobave blaga se šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava.

V tem členu je povzeta določba druge alineje prvega odstavka 15. člena sedanjega zakona.

K 20. členu:

S tem členom se določa pravilo za kraj dobave blaga, ki se odpošilja ali prevaža (dobava s prevozom). Načeloma se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga.

V primeru, kadar se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da je kraj dobave blaga in kraj vsakršnih kasnejših dobav v državi članici uvoza.

Pri t.im. prodajah na daljavo, ki se opravijo končnim potrošnikom, je kraj dobave kraj, kjer se pošiljanje ali prevoz kupcu konča, če vrednost opravljenih dobav v isto državo članico preseže prag (35.000 ali 100.000 eurov), ki ga določi posamezna država članica. Dokler ta prag v posamezni državi članici ni presežen, je kraj obdavčitve v državi članici, kjer se začne pošiljanje ali prevoz blaga. Ne glede na ta pogoj, pa se davčni zavezanec lahko odloči, da bo kraj obdavčitve namembna država članica. V tem primeru mora izbrati priložnostno pristojnemu davčnemu uradu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti.

Ta pravila se ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki so predmet DDV po posebni ureditvi.

V kolikor se blago odpošlje ali prevaža z namenom, da se blago instalira oz. montira, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer je blago instalirano oz. montirano.

Ta člen povzema določbe prve alineje prvega odstavka 15. člena, tretjega odstavka 15. člena in 15. a člena sedanjega zakona.

K 21. členu:

S tem členom je določeno, da se za kraj dobave blaga na krovu plovila, zrakoplovov ali na vlakih med prevozom potnikov znotraj Skupnosti šteje kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

Podana je tudi definicija »kraja, v katerem se prevoz potnikov začne« in »kraja, v katerem se prevoz potnikov konča«.

Ta člen povzema določbe tretje alineje prvega odstavka in drugi odstavek 15. člena sedanjega zakona.

K 22. členu:

Določba tega člena razlikuje med dobavami plina in električne energije za nadaljnjo prodajo oz. za končnega potrošnika za neposredno porabo. Pri dobavi plina ali električne energije za nadaljnjo prodajo je kraj dobave kraj, kjer ima preprodajalec sedež, medtem ko je pri dobavi blaga končnemu potrošniku kraj dobave, kjer se plin ali električna energija dejansko porabita.

Ta člen povzema določbe četrte in pete alineje prvega odstavka 15. člena sedanjega zakona. .

K 23. členu:

S tem členom so določena pravila glede določitve kraja za pridobitve blaga znotraj Skupnosti. Splošno pravilo je, da se za kraj pridobitve blaga znotraj Skupnosti šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se konča odpošiljanje ali prevoz osebi, ki je nabavila blago. V primeru, da je to blago pridobila oseba, ki je identificirana za DDV se za kraj pridobitve blaga šteje kraj na ozemlju države članice, ki je pridobitelju izdala identifikacijsko številko za DDV, razen v primeru, da pridobitelj dokaže, da bo to pridobitev uporabil za kasnejše dobave, kjer je kot plačnik DDV določen prejemnik blaga in če je izpolnil vse obveznosti za predložitev rekapitulacijskega poročila.

Ta člen povzema določbe 18.d in četrtega odstavka 21.a člena sedanjega zakona

K 24. členu:

S tem členom se določa splošno pravilo za kraj opravljanja storitev. Po splošnem pravilu se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki opravi storitev svoj sedež ali stalno poslovno enoto oziroma stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.

Ta člen povzema prvi odstavek 17. člena sedanjega zakona.

K 25. členu:

V tem členu je določeno posebno pravilo za določitev kraja opravljanja storitev posrednikov. Pri storitvah posrednikov se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer je bila opravljena osnovna storitev. V primeru, ko je naročnik storitve posrednika

identificiran za DDV v drugi državi članici, pa je kraj opravljanja storitev v državi, ki je naročniku izdala DDV identifikacijsko številko, pod katero mu je bila storitev opravljena.

Ta člen povzema tretjo alinejo prvega odstavka in drugi odstavek 18. c člena sedanjega zakona.

K 26. členu:

V tem členu je določeno, da se za kraj storitev, ki so kakorkoli povezane z nepremičninami kraj, kjer se nepremičnina nahaja.

Ta člen povzema 1. točko drugega odstavka 17. člena sedanjega zakona.

K 27. členu:

V tem členu je določen kraj opravljanja storitev za primere povezane s prevozom blaga.

Splošno pravilo je, da je kraj opravljanja prevoza blaga tam, kjer se prevoz dejansko opravi, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. Pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, pa je kraj opravljenega prevoza blaga kraj začetka prevoza, razen v primeru, ko je naročnik prevoza identificiran za DDV v drugi državi članici, ko se za kraj opravljenega prevoza šteje država članica, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV.

Določen je tudi kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik v povezavi s prevozom blaga, in sicer se uporablja splošno pravilo, razen v primeru, ko je naročnik storitve identificiran za DDV v drugi državi članici, ko se za kraj opravljanja storitev šteje država članica, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV.

Ta člen povzema 2. točko drugega odstavka 17. člena, 18.a člen in prvo alinejo prvega odstavka 18.c člena sedanjega zakona.

K 28. členu:

Za storitve, določene v tem členu, se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer so storitve dejansko opravljene. Gre za storitve s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, športa zabavnih prireditev, pomožne prevozne storitve in storitve cenitve premičnin in delo na premičninah.

Izjema je določena za pomožne prevozne storitve in storitve pri cenitvah ali delu na premičninah ter za storitve posrednika, pri posredovanju opravljanja pomožnih storitev pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, če je naročnik storitve identificiran za DDV v drugi državi članici, ko se za kraj opravljanja storitev šteje država članica, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV.

Ta člen povzema 3. točko drugega odstavka 17. člena, 18. b člen, drugo alinejo prvega odstavka 18 .c in 18. d člen sedanjega zakona.

K 29. členu:

V ta člen so povzete določbe tretjega odstavka 17. člena sedanjega zakona, ki navaja storitve, pri katerih se uporabi načelo obrnjene davčne obveznosti. Besedilo je redakcijsko popravljen.

K 30. členu:

Ta določba opredeljuje kraj opravljanja elektronskih storitev, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Skupnosti osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa

sedež oziroma prebivališče v Skupnosti. V tem primeru se šteje, da je kraj opravljene elektronske storitve kraj, kjer ima oseba, ki ni davčni zavezanec sedež ali prebivališče.

K 31. členu:

Ta člen določa, da se kot kraj uvoza šteje država članica v kateri je kraj vnosa blaga v Skupnost. V primeru, da je blago (iz tretjih držav ali tretjih ozemelj) dano v eno od carinsko dovoljenih rab ali carinski postopek (začasno hrambo, prosto cono, skladišče, tranzitni postopek, začasni uvoz s popolno oprostitvijo carinskih dajatev) se kot kraj uvoza šteje država članica na ozemlju katere se postopek konča.

Določbe tega člana vključujejo rešitve 16. člena sedanjega zakona.

V. Obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna DDV

K 32. členu:

V tem členu sta podani definiciji pojma obdavčljivega dogodka in obveznosti obračuna DDV.

Obdavčljivi dogodek pomeni dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji za nastanek obveznosti obračuna DDV.

Obveznost obračuna DDV pa nastane, ko ima davčni organ pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, ne glede na to da je plačilo lahko odloženo.

K 33. členu:

Ta člen določa nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah blaga in storitev v splošnem, v primerih, ko se izdajajo zaporedni obračuni ali izvršijo zaporedna plačila, pri predplačilih, v primerih uporabe blaga in storitev za druge namene, kot za opravljanje dejavnosti in primerih dobave oziroma prenosa blaga v drugo državo članico.

Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV načeloma nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

Pri izdajanju zaporednih računov ali izvrševanju zaporednih plačil se šteje, da je dobava opravljena, ko poteče obdobje, na katerega se taki obračuni ali plačila nanašajo.

Če je plačilo opravljeno pred opravljeno dobavo, nastane obveznost obračuna DDV na dan plačila. Pri uporabi blaga in storitev za neposlovno rabo pa se DDV obračuna v tiste davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

Za dobave blaga znotraj Skupnosti nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Če je pred tem skrajnim rokom izdan račun, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa.

V tem členu so, poleg redakcijskega popravka besedila, vključene rešitve iz 19. in četrtega in petega odstavka 19.a člena sedanjega zakona.

K 34. členu:

V tem členu je urejen obdavčljivi dogodek in nastanek obveznosti obračuna DDV od pridobitev blaga znotraj Skupnosti. Obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek. V primeru, da je račun izdan pred potekom navedenega roka, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa.

V tem členu so, poleg redakcijskega popravka besedila, vključene rešitve iz prvega do tretjega odstavka 19.a člena sedanjega zakona.

K 35. členu:

S tem členom je določen trenutek nastanka davčne obveznosti v primeru uvoza blaga. V načelu nastane obveznost obračuna DDV takrat, ko je blago uvoženo.

Za blago, ki je zavezano carini, kmetijskim prelevmanom ali dajatvam z enakim učinkom, pa nastane obveznost obračuna DDV takrat, ko nastane obdavčljivi dogodek za te dajatve in s tem obveznost obračuna teh dajatev.

Ta člen povzema določbe 20. člena sedanjega zakona in je redakcijsko popravljen.

VI. Davčna osnova

K 36. členu:

V tem členu je opredeljeno kaj predstavlja davčno osnovo za dobave blaga ali storitev. Določeni so tudi primeri, kaj se ne všteva v davčno osnovo.

Načeloma davčna osnova vključuje vse kar predstavlja plačilo, ki ga dobavitelj prejme od kupca, naročnika ali tretje osebe za opravljene dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno dobav blaga oziroma storitev. V davčno osnovo pa se vštevajo tudi trošarine, drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve ter postranski stroški, razen DDV.

Predpisani so tudi posebni primeri za določitev davčne osnove, ko davčni zavezanec uporabi ali razpolaga z blagom, ki je del poslovnih sredstev podjetja, zadrži blago po prenehanju njegove obdavčljive ekonomske dejavnosti oziroma zadržijo blago njegovi pravni nasledniki. V tem primeru je davčna osnova nabavna cena oziroma lastna cena blaga.

Pri storitvah za neposlovne namene oziroma brezplačno opravljanje storitev davčno osnovo sestavljajo celotni stroški davčnega zavezanca za opravljene storitve.

Pri dobavah blaga, ko gre za prenos blaga v drugo državo članico, je davčna osnova nabavna cena oziroma lastna cena, določena v trenutku prenosa.

V davčno osnovo se ne vštevajo določena znižanja in popusti in zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika, če o tem zagotovi ustrezna dokazila, izdatke pa vodi na prehodnih postavkah.

V tem členu so smiselno povzete nekatere določbe 21. člena sedanjega zakona.

K 37. členu:

Ta člen določa davčno osnovo pri pridobivanju blaga znotraj Skupnosti. Davčna osnova pri pridobitvah blaga znotraj skupnosti se določa na enak način kot za opravljene dobave blaga in storitev na ozemlju Slovenije, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe 36. člena predloga zakona. Pri pridobitvah blaga za namene podjetja in za potrebe Nato sil je davčna osnova nabavna cena ali lastna cena, določena v trenutku dobave.

Oseba, ki pridobiva trošarinski izdelek znotraj Skupnosti, mora v davčno osnovo vključiti tudi trošarino, ki jo dolguje ali jo je plačala v drugi državi članici. V primeru, da je bila trošarina, ki je bila plačana v drugi državi članici, kupcu vrnjena, se davčna osnova zmanjša za znesek vrnjene trošarine.

V tem členu so smiselno povzete določbe prvega, drugega in tretjega odstavka 21.a člena sedanjega zakona. Določba četrtega odstavka sedanjega 21.a člena zakona je v tretjem odstavku predlaganega 23. člena.

K 38. členu:

V tem členu je določena davčna osnova pri uvozu blaga, kaj je vključeno v davčno osnovo in katerih elementov davčna osnova ne vključuje ter davčno osnovo pri ponovnem uvozu blaga, ki je bilo začasno izvoženo na oplemenitenje.

Za določitev davčne osnove pri uvozu blaga se tudi za namene DDV upošteva carinska vrednost kot je določena s carinskimi predpisi Skupnosti. V davčno osnovo pri uvozu blaga morajo biti vključeni tudi davki, razen DDV, trošarine, prelevmani in druge dajatve ter postranski stroški, ki nastanejo do prvega namembnega kraja na ozemlju države članice uvoza in pri prevozu v drug namembni kraj na ozemlju Skupnosti, če so ti stroški znani v času uvoza blaga. V davčno osnovo pa se ne vključujejo znižanja cen, popusti in rabati.

Pri ponovnem uvozu blaga, ki je bilo začasno izvoženo iz skupnosti na oplemenitenje, je davčna osnova vrednost storitve (popravila, predelave, dodelave, obnove) v skladu s carinskimi predpisi.

K 39. členu:

V ta člen so vključene določbe glede spremembe in popravka davčne osnove zaradi vračila, preklica naročila, neplačila in znižanja cene po opravljeni dobavi ter pri uvozu blaga. S tem členom so določeni tudi menjalni tečajji, če so elementi za izračun davčne osnove pri uvozu in drugih transakcijah izraženi v tuji valuti. Člen določa še, da se v davčno osnovo ne všttevajo stroški vračljive embalaže.

V tem členu so smiselno povzeti deseti, enajsti in dvanajsti odstavek 21. člena sedanjega zakona.

VII. Stopnja DDV

K 40. členu:

V tem členu je določeno, da se uporabi tista stopnja DDV, ki velja v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka (ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene) ter, da se za pridobljeno blago znotraj Skupnosti uporablja enaka stopnja DDV kot bi se, če bi bilo enako blago dobavljeno na ozemlju Slovenije. V členu so tudi taksativno navedene izjeme od splošnega pravila o uporabi stopnje DDV, ko se uporabi tista, ki velja ob nastanku obveznosti obračuna DDV.

K 41. členu:

V tem členu sta določeni višini stopenj DDV, ki se uporabljata za dobave blaga in storitev. Stopnji DDV sta določeni v odstotku od davčne osnove.

Splošna stopnja DDV je predlagana v višini 20% ter nižja v višini 8,5%, ki se predlaga za kategorije blaga in storitev, navedene v Prilogi I k zakonu. Nižja stopnja DDV se v tretjem odstavku predlaga tudi za kategorije blaga in storitev, za katere je Sloveniji to odobreno v prehodnem obdobju (dobava in gradnja stanovanjskih objektov, ki niso del socialne politike; obnova in popravila zasebnih stanovanj).

Nižja stopnja DDV se predlaga za blago in storitve, ki so predvsem namenjeni za zadovoljevanje osnovnih življenjskih potreb končnih uporabnikov (hrana - vključno s pripravo jedi), žive živali, semena, rastline in primesi, ki so namenjene za pripravo hrane; dobava vode; zdravila, vključno z izdelki za nadzorovanje rojstev in z izdelki za higiensko zaščito; medicinska oprema, pripomočki in druga sredstva, ki so namenjena za lajšanje ali zdravljenje okvare ali invalidnosti in so namenjena izključno za osebno uporabo; prevoz oseb in njihove osebne prtljage; knjige, časopisi in periodične publikacije (vključno s knjižnično izposajo teh gradiv); vstopnine za razstave, gledališča, muzeje, za ogled naravnih znamenitosti, kinematografske in glasbene prireditve, cirkuse, sejme, zabaviščne parke, živalske vrtove in podobne kulturne prireditve ter športne prireditve; avtorske pravice književnikov in skladateljev ter storitve izvajalskih umetnikov; dobava določenih umetniških predmetov, zbirk in starin; stanovanja, stanovanjski in drugi objekti, namenjeni za trajno bivanje, ter deli teh objektov, če so del socialne politike, vključno z gradnjo, obnovo in popravili; živali za pitanje, semena, sadike, gnojila, fitofarmacevtska sredstva ter storitve, ki so namenjene izključno uporabi v kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu; dajanje nastanitvenih zmogljivosti v najem v hotelih in podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvenimi zmogljivostmi v domovih in drugih nastanitvenih obratih ter oddajanjem prostorov za šotore, prikolice in podobne premične objekte; uporaba športnih objektov; storitve pokopa in upepelitve, skupaj s prometom blaga, ki je z njimi neposredno povezan in ga opravi izvajalec pogrebnih storitev; storitve javne higiene).

Predlagana ureditev povzema rešitve iz 24. in 25. člena sedanjega zakona in ne pomeni vsebinskih sprememb. Po novem so le, zaradi večje preglednosti, kategorije blaga in storitev, za katere se uporablja nižja stopnja DDV, vključene v Prilogo k zakonu, in ne več v člen zakona.

Zaradi preglednosti je v ta člen umeščena tudi prehodna določba veljavnega zakona (70. člen), ki določa nižjo stopnjo DDV za dobave in gradnjo stanovanjskih objektov, ki niso del socialne politike.

VIII. Oprostitve DDV

K 42. členu:

V prvem odstavku tega člena so določene oprostitve plačila DDV za nekatere dejavnosti, ki so v javnem interesu (zdravstvo, socialno varstvo, izobraževanje, verske skupnosti, šport in športna vzgoja, kultura...).

Davčni zavezanci, ki dobavljajo blago oz. storitve v okviru dejavnosti, oproščenih DDV po tem členu, od svojih dobav ne obračunavajo DDV, istočasno pa nimajo pravice uveljavljati odbitka vstopnega DDV od navedenih dobav.

Predlagan drugi odstavek postavlja dodatne pogoje za oprostitve DDV od storitev in blaga iz 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točke prvega odstavka 41. člena in s tem preprečuje izkrivljanje konkurence. Tako oprostitve DDV niso mogoče za tiste dobave blaga in storitev, ki niso bistvene za opravljanje oproščenih dejavnosti oz. je le-te mogoče opravljati brez njih in katerih osnovni namen je pridobiti dodatni dohodek.

Predlagane oprostitve so vključene tudi v veljavnem 26. členu sedanjega zakona in vsebinsko ne spreminjajo.

K 43. členu:

V tem členu so predpisane oprostitve plačila DDV iz predlagane 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točke prvega odstavka 42. člena mogoče tudi za osebe, ki niso javni zavodi oz. za druge, z zakonom določene osebe, kadar te osebe izpolnjujejo določene pogoje.

Predlagane oprostitve so vključene v veljavnem drugem odstavku 26. člena sedanjega zakona in jih vsebinsko ne spreminjajo.

K 44. členu:

V 44. členu predloga zakona so določene »druge oproščene dejavnosti«, od katerih se ne obračunava DDV. Gre za oprostitve, ki so oproščene iz tehničnih, vsebinskih in konceptualnih razlogov in jih zakonski predlog podaja v devetih skupinah.

Prva skupina dejavnosti, ki so oproščene plačila DDV v sklopu pričujočega člena zakonskega predloga, so zavarovalne in pozavarovalne transakcije.

2. točka nadaljuje z najemom oziroma zakupom nepremičnin (vključno z leasingom) s štirimi taksativno naštetimi izjemami.

Tretja skupina oproščenih dejavnosti je dobava blaga, v celoti uporabljena za namene oproščenih dejavnosti brez pravice do odbitka DDV oziroma, pri kateri davčni zavezanec ni imel pravice do odbitka davka v skladu z določeno, ki ureja pravico do odbitka davka.

Četrto skupino oproščenih dejavnosti predstavljajo finančne storitve, in sicer določene transakcije povezane z dajanjem kreditov oziroma posojil v denarni obliki, kreditnih garancij in drugih denarnih jamstev, v zvezi z določenimi plačilnimi instrumenti, valuto, bankovci in kovanci, ki so zakonito plačilno sredstvo ter vrednostnimi papirji. V skladu s to točko je oproščeno tudi upravljanje investicijskih skladov.

Peta skupina oproščenih dejavnosti so transakcije, povezane s kolki in drugimi podobnimi znamkami.

Šesta skupina oproščenih dejavnosti so igre na srečo.

Sedma skupina določa kot oproščene transakcije dobavo (delov) objektov in pripadajočih zemljišč.

Skladno z 8. točko so plačila davka na dodano vrednost oproščene dobave zemljišč z izjemo stavbnih zemljišč.

Zaključna deveta točka opredeljuje dobavo zlata Banki Slovenije kot oproščeno dejavnost.

Ta člen povzema določbe 27. člena veljavnega zakona ter predstavlja delni odmik od trenutno veljavne ureditve v smislu redakcijskih popravkov ter izključitve oziroma prenosa pravice do izbire obdavčitve v primeru določenih transakcij z nepremičninami v drug člen, to je v 45. člen predloga zakona.

K 45. členu:

Ta člen določa pravico do izbire obdavčitve v primeru določenih transakcij v zvezi z nepremičninami, in sicer v primeru najema oziroma zakupa nepremičnin v skladu z 2. točko 44. člena predloga zakona, dobave objektov in pripadajočih zemljišč iz 7. točke 44. člena in dobave zemljišč iz 8. točke 44. člena. Takšna prostovoljna obdavčitev sicer oproščenih transakcije je možna le na podlagi skupne izjave, ki jo obe strani podata pristojnemu davčnemu uradu.

K 46. členu:

V tem členu so določene oprostitve plačila davka v zvezi z dobavami blaga v druge države članice.

V skladu s 1. točko so oproščene dobave blaga v drugo državo članico drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, če pridobitelj blaga deluje kot davčni zavezanec ali kot pravna oseba, ki ni davčni zavezanec v drugi državi članici.

V skladu z 2. točko tega člena so oproščene dobave novih prevoznih sredstev, ki so odposlana ali odpeljana v drugo državo članico davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerih pridobitve znotraj Skupnosti niso predmet DDV ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec.

V skladu s 3. točko so oproščene dobave trošarinskih izdelkov, ki so odposlani ali odpeljani v drugo državo članico davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV, kadar je za pošiljko izdan spretni dokument, trošarina je plačana v Sloveniji in njeno plačilo zavarovano v namembni državi članici.

V skladu s 4. točko so oproščene dobave blaga v obliki prenosa v drugo državo članico, za katere bi se priznavale oprostitve v skladu s tem členom, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.

K 47. členu:

V tem členu so opredeljene dobave blaga v drugo državo članico, ki so izvzete iz oprostitvev DDV.

Iz oprostitvev so izvzete dobave blaga, ki jih opravijo mali davčni zavezanci, (vključno z dobavami trošarinskih izdelkov) in za dobave blaga, ki se opravijo za davčne zavezance ali pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV.

V skladu s tem členom nadalje niso oproščene dobave blaga, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo za rabljeno blago, umetniške premete, zbirke in starine, ali posebno ureditvijo za prodaje na javni dražbi.

K 48. členu:

Ta člen določa oprostitev pri pridobitvah blaga znotraj Skupnosti. Plačila DDV so oproščene tiste pridobitve blaga, katerega dobave bi bile oproščene, če bi jih opravil davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, katerega uvoz bi bil v vsakem primeru oproščen plačila DDV ter pri katerih bi pridobitelj blaga v vsakem primeru imel pravico do vračila celotnega DDV v skladu s 74. členom zakona.

Ta člen določa tudi oprostitev plačila DDV v primeru, ko na ozemlju Slovenije opravi pridobitev blaga davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je pa identificiran za DDV v drugi državi članici. Oprostitev v tem primeru je možna le, če je blago namenjeno nadaljnji dobavi, ki jo opravi ta davčni zavezanec v Sloveniji, če je odposlano iz države članice, ki ni tista, v kateri je pridobitelj identificiran za DDV in, če je namenjeno prejemniku nadaljnje dobave, ki je plačnik DDV v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena zakona.

Gre za določbe, ki so vključene v 28.b in 28.c členu sedanjega zakona in ne pomenijo vsebinskih sprememb.

K 49. členu:

V tem členu, ki v prvem odstavku določa oprostitev prevoznih storitev pri pošiljanju ali prevozu blaga na ali z otokov, ki so del avtonomnega področja Azorov in Madeire ter pošiljanje ali prevoz blaga med temi otoki, je vključena določba 31.b člena sedanjega zakona.

Drugi odstavek izrecno določa oprostitev za mednarodni prevoz potnikov, razen v cestnem prometu.

K 50. členu:

V tem členu so določene oprostitev plačila DDV pri uvozu. Gre za redakcijsko popravljene določbe 28. člena sedanjega zakona. Iz zakona so izključene določbe, ki so izvedbene narave in bodo po potrebi vključene v pravilnik V 4. točki je povzeta določba 28.a člena sedanjega zakona.

K 51. členu:

Ta člen opredeljuje blago, ki je pri uvozu oproščeno plačila DDV v skladu z 2. točko 50. člena predloga zakona. Gre za določbe, ki so vključene v 29. členu sedanjega zakona in ne pomenijo vsebinskih sprememb.

K 52. členu:

Določbe tega člena predpisujejo oprostitev plačila DDV pri izvozu blaga. V tem členu so povzete 1., 2. 3., 12. in 13. točka 31. člena sedanjega zakona, in ne pomenijo vsebinskih sprememb.

K 53. členu:

Ta člen, v katerem so povzete rešitve iz 4. do 9. točke 31. člena sedanjega zakona, določa oprostitev plačila DDV za transakcije v zvezi s plovili in zrakoplovi.

K 54. členu:

V tem členu, ki določa oprostitev plačila DDV v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, oprostitev za Nato ter za dobave zlata centralnim bankam, so povzete rešitve iz 10. in 11. točke 31. člena sedanjega zakona. Predlog ne pomeni vsebinskih sprememb, s tem, da so iz zakona izključene določbe, ki so izvedbene narave in bodo vključene v pravilnik.

K 55. členu:

V skladu s tem členom se DDV ne plačuje od storitev, ki jih opravijo posredniki, ki delujejo v imenu in za račun druge osebe, če so te storitve del transakcij, ki so oproščene plačila DDV na podlagi 52. do 54. člena predloga zakona ali transakcij, opravljenih zunaj Skupnosti.

Oprostitev pa se ne nanaša na storitve potovalnih agentov, ki delujejo v imenu in za račun potnikov za storitve, ki se opravijo v drugih državah članicah.

Rešitve so povzete iz 14. točke 31. člena sedanjega zakona in ne pomenijo vsebinskih sprememb.

K 56. členu:

Ta člen določa, da je pogoj za oprostitev transakcij predvidenih v 9. podpoglavju VIII. poglavja predloga zakona (Oprostitev DDV), da blago ni namenjeno končni potrošnji ter, da je znesek dolgovanega DDV ob zaključku oproščenih transakcij enak znesku DDV, ki bi se plačal, če bi vsaka od transakcij bila posebej obdavčena.

Določba je povzeta iz tretjega odstavka 32. člena sedanjega zakona.

K 57. členu:

Ta člen določa oprostitev za dobave blaga, pa tudi storitev povezanih s temi dobavami, danega v začasno hrambo, pristo cono, postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitjenja.

Rešitve so povzete iz prvega in drugega odstavka 32. člena sedanjega zakona in ne pomenijo vsebinskih sprememb.

K 58. členu:

Ta člen določa oprostitev za dobave določenega blaga in storitev v davčnih skladiščih ter podaja definicijo davčnih skladišč.

K 59. členu:

V tem členu so opredeljeni pogoji za delovanje davčnih skladišč. Davčna skladišča bodo delovala podobno kot carinska skladišča, z razliko, da se bo v davčnih skladiščih lahko hranilo blago, pridobljeno iz drugih držav članic EU. Z vnosom blaga v davčno skladišče se bo odložil nastanek obveznosti za obračun DDV do trenutka iznosa blaga iz davčnega skladišča. Za ustanovitev in delovanje davčnega skladišča se bodo smiselno uporabljale določbe carinskih predpisov, ki opredeljujejo carinska skladišča.

K 60. členu:

Ta člen določa, da so pod enakimi pogoji, kot so predpisani za dobave blaga na ozemlju Slovenije, oproščene tudi pridobitve blaga znotraj Skupnosti

K 61. členu:

V tem členu je določen trenutek, ko mora biti obračunan DDV, to je takrat, ko se končajo postopki, ki omogočajo odlog plačila DDV in opredeljeno, kako se ugotovi znesek dolgovanega DDV.

IX. Odbitek DDV

K 62. členu:

Ta člen določa trenutek nastanka pravice do odbitka DDV. Nastanek pravice do odbitka DDV je vezan na nastanek obveznosti obračuna DDV. Davčni zavezanec si DDV lahko odbije v davčnem obdobju, ko je prejel blago oziroma mu je bila opravljena storitev, če razpolaga z računom oziroma carinsko deklaracijo za uvoženo blago.

Določba povzema prvi odstavek 40. člena sedanjega zakona.

K 63. členu:

V tem členu je opredeljen obseg pravice do odbitka DDV v primerih, ko davčni zavezanec nabavljeno blago ali storitve uporabi za namene svojih obdavčenih transakcij, v primerih iz drugega odstavka predlaganega člena pa tudi za namene določenih oproščenih transakcij.

Določbe povzemajo drugi in tretji odstavek 40. člena sedanjega zakona in se vsebinsko ne razlikuje od sedaj veljavnega zakona.

K 64. členu:

V tem členu je določeno izjemno pravilo, ki se nanaša na odbitek DDV, ki je vključen v ceni novega prevoznega sredstva in se nanaša na davčnega zavezanca, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo v drugo državo članico. Pri takšni dobavi si davčni zavezanec DDV lahko odbije do zneska, ki ne sme presegati davka, ki bi ga moral plačati, če dobava ne bi bila oproščena plačila DDV.

Člen povzema določbe 40.a člena sedanjega zakona in je redakcijsko popravljen.

K 65. členu:

V tem členu je določena uporaba in izračun odbitnega deleža, ki ga davčni zavezanec izračunava takrat, ko hkrati opravlja obdavčeno in oproščeno dejavnost, s katerim določi znesek DDV, ki si ga sme odbiti.

Davčni zavezanec izračuna odbitni delež na podlagi podatkov o skupnem znesku letnega prometa, ki se nanaša na transakcije, od katerih si DDV lahko odbije in na transakcije, od katerih si DDV ne sme odbiti. Določeni so tudi zneski prometa, ki ne vplivajo na izračun odbitnega deleža (dobava osnovnih sredstev, priložnostne transakcije z nepremičninami in priložnostne finančne transakcije).

Davčni zavezanec lahko določi odbitni delež za vse transakcije ali pa ločeno za vsako področje dejavnosti, če zagotavlja ustrezno knjigovodstvo in izbran način določanja odbitnega deleža priglasijo davčnemu organu. Izbrani način mora uporabljati najmanj 12 mesecev.

Določbe povzemajo 41. člen sedanjega zakona.

K 66. členu:

V tem členu je za določeno blago in storitve predpisana omejitev odbitka DDV.

Davčni zavezanec si tako ne more odbiti DDV od nabav jaht, čolnov, namenjenih za šport in razvedrilo, zasebnih zrakoplovov in osebnih avtomobilov, z določenimi izjemami ter tudi ne od storitve, ki so tesno povezane s temi prevoznimi sredstvi in od stroškov reprezentance. Po predlogu tega člena so iz omejitve odbitka DDV po novem izključena vozila, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevozov s taksiji.

Člen povzema šesti odstavek 40. člena sedanjega zakona.

K 67. členu:

Ta člen določa pogoje, ki jih mora davčni zavezanec izpolnjevati za uveljavljanje pravice do odbitka DDV v zvezi z dobavami blaga in storitvami od drugega davčnega zavezanca, transakcijami, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev, pridobitvami blaga znotraj Skupnosti, transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti, uvoza blaga oziroma v primerih, ko je dolžan plačati DDV kot naročnik ali prejemnik blaga ali storitev.

Odbitek DDV opravi tako, da od skupnega dolgovanega DDV za dano davčno obdobje odšteje skupni DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka DDV, če so izpolnjeni predpisani pogoji. Predpisano je tudi zadnje davčno obdobje, v katerem davčni zavezanec še lahko opravi odbitek DDV, če ga še ni opravil v davčnem obdobju, ko je pridobil pravico do odbitka DDV.

Ta člen povzema sedmi, osmi, deveti, deseti in enajsti odstavek 40. člena sedanjega zakona, ki je redakcijsko popravljen in se vsebinsko ne razlikuje od sedaj veljavnega zakona.

K 68. členu:

V tem členu so določeni primeri, ko mora davčni zavezanec popraviti odbitek DDV (sprememba upravičenosti do odbitka in sprememba dejavnikov, ki so merodajni za določitev zneska odbitka). V člen je vključena nova določba, ki vključuje primere, ko ni potrebno opraviti odbitka vstopnega DDV (uradno dokazanega uničenja ali izgube ter dajanje daril manjše vrednosti ali vzorcev).

Člen povzema določbe prvega odstavka 42. člena sedanjega zakona.

K 69. členu:

V tem členu je predpisan popravek odbitka DDV pri osnovnih sredstvih, ki se razporedi na obdobje 5 let, z izjemo nepremičnin, za katere se popravek razporedi na obdobje 20 let. Obdobje popravka začne teči z začetkom uporabe osnovnega sredstva, za kar se šteje davčno obdobje, v katerem je izvršen (oziroma ni izvršen) odbitek DDV. Določeno je, da se letni popravek upošteva v višini 1/5 oziroma 1/20 zneska DDV, zaračunanega na osnovna sredstva. Popravka ni potrebno izvršiti, če je razlika manjša od 10 evrov.

Člen povzema določbe drugega do petega odstavka 42. člena sedanjega zakona.

K 70. členu:

V ta člen je na novo vključena določba glede popravka odbitka v primeru prodaje osnovnih sredstev tekom obdobja popravka.

Tako se pri prodaji osnovnih sredstev, ki so dobavljena tekom obdobja popravka, šteje kot, da se osnovno sredstvo uporablja za ekonomsko dejavnost (obdavčeno ali oproščeno) do poteka obdobja popravka.

K 71. členu:

V tem členu je določeno, da prehod iz oprostitve obračunavanja DDV na obračunavanje DDV ne pomeni spremembe pogojev, merodajnih za odbitek DDV.

K 72. členu:

Ta člen določa popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega in carinskega organa.

K 73. členu:

Ta člen določa pogoje vračila DDV na podlagi obračuna DDV v primerih, ko davčni zavezanec izkazuje presežek DDV. Presežek DDV se v načelu prenese v naslednje davčno obdobje. Na zahtevo davčnega zavezanca se lahko presežek DDV vrne v 60 dneh. Pretežnim izvoznikom oziroma davčnim zavezancem, ki pretežno dobavljajo blago znotraj Skupnosti, pa se presežek DDV vrne v 30 dneh. V primerih, da davčni organ ne vrne presežka DDV v predpisanih rokih, je davčni zavezanec upravičen do zakonskih zamudnih obresti. V kolikor pa ima davčni zavezanec davčni dolg iz naslova drugih davkov, mu davčni organ vrne presežek DDV, po poplačilu davčnega dolga.

V tem členu so povzete določbe 53. člena sedanjega zakona.

K 74. členu:

V tem členu so predpisani pogoji za vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Sloveniji in se uporablja tako za davčnega zavezanca s sedežem v drugi državi članici kot za davčnega zavezanca s sedežem zunaj Skupnosti, pri čemer za slednjega velja pogoj reciprocitete. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ima pravico do vračila DDV, ki mu je bil zaračunan v Sloveniji za dobave blaga in storitev s strani davčnih zavezancev v Sloveniji oz. pri uvozu blaga v Slovenijo, če izpolnjuje predpisane pogoje, in sicer, ne sme opravljati dobav blaga oziroma storitev, za katerega se šteje, da je bil opravljen v Sloveniji, razen nekaterih natančno predpisanih storitev oziroma transakcij. Člen predpisuje še postopek za vračilo DDV, ki obsega predložitev zahtevka za vračilo, predpisuje priloge k zahtevku za vračilo in minimalne zneske, na katere se glasi zahtevk.

Člen povzema določbo 54. člena sedanjega zakona.

K 75. členu:

S tem členom so predpisani pogoji za uveljavljanje vračila DDV v potniškem prometu v skladu z 52. členom predloga zakona. Tuja fizična oseba, ki nima prebivališča v Skupnosti, ter kupi blago v Sloveniji in ga iznese v osebni prtljagi na območje izven Skupnosti lahko uveljavi vračilo plačanega davka na dodano vrednost. Iz pravice do vračila DDV so izvzeta mineralna olja, alkohol in alkoholne pijače ter tobачni izdelki.

- X. Obveznosti davčnih zavezancev in določenih oseb, ki niso davčni zavezanci

K 76. členu:

Ta člen določa osebe, ki so po zakonu dolžne plačati DDV. Plačnik DDV je vsak davčni zavezanec, ki opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, lahko pa je DDV dolžna plačati tudi druga oseba. Določbe tega člena se vsebinsko ne razlikujejo od sedaj veljavnega zakona z izjemo 7. točke prvega odstavka, po kateri je plačnik DDV oseba, ki povzroči, da se za blago končajo postopki v carinskem oziroma davčnem skladišču.

V tem členu so povzete določbe 12. člena sedanjega zakona.

K 77. členu:

S tem členom so določeni plačilni pogoji in predpisan skrajni rok za plačilo DDV, ki je usklajen z rokom za predložitev obračuna DDV, to je najkasneje na zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Enak rok je predpisan za pridobitve novega prevoznega sredstva znotraj Skupnosti, če le-ta niso namenjena nadaljnji prodaji ter za pridobitve trošarinskih izdelkov znotraj Skupnosti. Izjeme so predpisane za pridobitev novega prevoznega sredstva, če le-tega pridobi oseba, ki ni identificirana za namene DDV, saj ta oseba ne predlaga obračuna DDV, temveč plača DDV na podlagi odločbe davčnega organa. V primeru uvoza blaga pa se DDV plača kot da bi bil uvozna dajatev.

V tem členu so povzete določbe 39. člena sedanjega zakona.

Dodana sta nova peti in šesti odstavek, ki sta nujno potrebna zaradi uvedbe enotnih dovoljenj v skladu s carinsko zakonodajo. Pri izdaji enotnih dovoljenj s centraliziranim načinom carinjenja, se uvozne dajatve pobirajo tam, kjer se vloži deklaracija. Ker pa je blago sproščeno v prost promet v Sloveniji, se mora vzpostaviti nov način pobiranja slovenskega davka na dodano vrednost, ki se obračuna in plačuje pri uvozu, kakor je opredeljeno v petem in šestem odstavku tega člena.

K 78. členu:

Ta člen določa obveznost prijavljanja za vsako osebo, ki začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec. Prijaviti mora tudi vsako spremembo in prenehanje opravljanja dejavnosti. Obveznost prijave se nanaša tudi na davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, in opravlja pridobitve blaga znotraj Skupnosti, če skupna vrednost pridobitve blaga tekom tekočega in tekom preteklega koledarskega leta preseže znesek 10.000 evrov oziroma opravlja pridobitve blaga znotraj Skupnosti, ki ne izpolnjujejo pogoje za oprostitev po 53. in 54. členu predloga zakona. Navedene osebe se davčnemu organu prijavijo s predložitvijo zahtevka za izdajo identifikacijske številke.

V tem členu so povzete določbe prvega in drugega odstavka 58. člena sedanjega zakona in ne pomenijo vsebinske spremembe, razen da davčni zavezanec že ob prijavi davčnemu organu predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

K 79. členu:

Ta člen določa, katere davčne zavezance mora davčni organ identificirati z identifikacijsko številko za DDV, in sicer vsakega davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali storitve na ozemlju Slovenije in ima pravico do odbitka DDV, razen, če je kot plačnik DDV določen naročnik ali prejemnik blaga oziroma storitve. Identificirati mora tudi vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga, ki je predmet obdavčitve v Sloveniji ali pa pridobi blago v Sloveniji za namene transakcij v zvezi ekonomskimi dejavnostmi, ki jih je opravil zunaj ozemlja Slovenije.

V tem členu so povzete določbe 59. člena sedanjega zakona.

K 80. členu:

V tem členu je določeno prenehanje identifikacije za namene DDV. O prenehanju identifikacije za namene DDV odloči davčni organ po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pa po uradni dolžnosti.

Člen povzema določbe 59.a člena sedanjega zakona.

K 81. členu:

Ta člen določa v katerih primerih je potrebno, da davčni zavezanec izda račun in pogoje, ki so predpisani v primerih, ko namesto davčnega zavezanca, ki je po zakonu dolžan izdati račun, le-tega izda kupec blaga ali naročnik storitev ali tretja oseba v imenu in za račun davčnega zavezanca. Določbe glede pogojev so prenesene iz 91. člena veljavnega pravilnika o izvajanju zakona o davku na dodano vrednost.

Po tem členu je omogočena izdaja skupnega računa v primerih, ko davčni zavezanec opravi več posameznih dobav blaga ali storitev. Gre za primere dobav blaga ali storitev, ki se v večjih količinah dobavljajo oziroma opravljajo na redni osnovi.

Člen smiselno povzema določbe 33. člena sedanjega zakona, razen drugega odstavka, katerega vsebina je vključena 82. člen predloga zakona.

K 82. členu:

V tem členu so predpisani obvezni podatki na računu, če davčni zavezanec, identificiran za namene DDV izda račun drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana na namene DDV. Pri določbah, ki se nanašajo na oprostitev, posebne ureditve in obrnjeno davčno obveznost je dodano sklicevanje na Šesto direktivo.

Člen povzema določbe 34. člena sedanjega zakona.

K 83. členu:

Ta člen predpisuje poenostavljene račune v primerih, ko davčni zavezanec izda račun drugim osebam kot osebam navedenim v 81. členu predloga tega zakona. Predpisani so minimalni podatki, ki se zahtevajo pri izdaji računa drugim osebam. V primeru, ko davčni zavezanec izda račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev, za katero je predpisana oprostitev plačila DDV, je dodano še sklicevanje na Šesto direktivo, podobno kot je to določeno v 82. členu predloga tega zakona.

V tem členu so povzete določbe 35. člena sedanjega zakona s tem, da je dodan nov podatek o količini in vrsti blaga oziroma obsegu in vrsti storitve.

K 84. členu:

Ta člen prepisuje posebne določbe glede izdaje računa in načina izdaje in pošiljanja računov v elektronski obliki. Glede na uvedbo evra s 1. januarjem 2007 mora biti znesek DDV, ki ga je treba plačati, izražen v evrih. Glede pošiljanja računov v elektronski obliki je dodan nov četrti odstavek, ki omogoča pošiljanje računov preko EDI, saj je pošiljanje oziroma sprejemanje elektronskih računov preko EDI po Šesti direktivi obvezujoč.

V tem členu so povzete določbe 35.a člena dosedanjega zakona. Dosedanji tretji odstavek 35.a člena ZDDV je prenesen v 12. točko 82. člena predloga zakona.

K 85. členu:

V tem členu so predpisane splošne obveznosti glede vodenja davčnega knjigovodstva. Davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti vse potrebne podatke za obračun in nadzor DDV.

Posebej pa mora davčni zavezanec voditi posebno evidenco tistega blaga, ki ga prenese v drugo državo članico za namene transakciji iz točk f), g) in h) drugega odstavka 9. člena predloga zakona ter zagotoviti dovolj podrobne podatke o blagu, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca, identificiranega za DDV v drugi državi članici, zaradi opravljanja storitev na tem blagu (cenitev nepremičnin in druge storitve na teh nepremičninah).

Ta člen smiselno povzema določbe 56. in 56.a člena sedanjega zakona, s tem, da ni več določena obveznost vodenja posebnih knjig..

K 86. členu:

V tem členu so predpisane posebne obveznosti v zvezi s hrambo računov. Davčni zavezanec mora hraniti račune, lahko jih hrani tudi zunaj ozemlja Slovenije, mora pa zagotoviti dostop do shranjenih podatkov. Rok hrambe za izdane in prejete račune ostaja 10 let, za račune, ki se nanašajo na nepremičnine pa 20 let.

Ta člen smiselno povzema določbe 57. člena sedanjega zakona.

K 87. členu:

Ta člen predpisuje vsebino obračuna DDV, ki ga mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu za davčno obdobje.

Določba prvega odstavka razširja določbo šestega odstavka 38. člena sedanjega zakona. Določba drugega odstavka je nova in predpisuje druge podatke, ki jih je potrebno izkazati v obračunu DDV, vendar pa vsebinsko ne pomenijo novih podatkov, saj se v veljavnem obračunu DDV že zagotavljajo.

K 88. členu:

V tem členu je predpisan rok za predložitev obračuna DDV, ki je usklajen s skrajnim rokom za plačilo DDV, torej najkasneje do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Predpisani so tudi drugi primeri v katerih mora davčni zavezanec ali druga oseba predložiti obračun DDV kot tudi primeri predložitve obračuna DDV ob prenehanju identifikacije za namene DDV in v primerih uvedbe likvidacijskega ali stečajnega postopka.

K 89. členu:

S tem členom se predpisano davčno obdobje, ki je v splošnem koledarski mesece, v določenih primerih glede na višino doseženega prometa blaga oziroma storitev, pa tudi koledarsko trimesečje. Zaradi uvedbe evra je prilagojen znesek vrednostnega limita za določitev trimesečnega davčnega obdobja.

Za davčne zavezance, ki šele začenjajo opravljati dejavnost, je v prvih 12 mesecih predpisano davčno obdobje koledarski mesec. Neodvisno od vrednostnih limitov se pretežni izvozniki in davčni zavezanci, ki pretežno dobavljajo blago v druge države članice, lahko odločijo za enomesečno davčno obdobje, če o tem obvestijo davčni organ. Vrednostni limit za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Sloveniji, ne velja. Zanje je v vsakem primeru predpisano davčno obdobje koledarski mesec.

K 90. členu:

V tem členu je predpisana obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila za tiste davčne zavezance, ki dobavljajo blago osebam, identificiranim za namene DDV v drugo državo članico pod pogoji iz 1. in 4. točke 46. člena predloga zakona. Obveznost poročanja se nanaša tudi na dobave blaga osebam, identificiranim za namene DDV, če je bilo davčnemu zavezancu to blago dobavljeno na način pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s četrnim odstavkom 23. člena predloga zakona.

Predpisani so tudi obvezni podatki, ki jih mora vsebovati rekapitulacijsko poročilo. V zadnjem odstavku je na novo pojasnjeno, kdaj je določene podatke potrebno prijaviti v rekapitulacijskem poročilu.

V tem členu so povzete določbe prvega odstavka 39.a člena sedanjega zakona in tretjega odstavka 39.b člena sedanjega zakona in so redakcijsko popravljene.

K 91. členu:

V tem členu je natančneje pojasnjeno katere podatke mora davčni zavezanec navesti v rekapitulacijskem poročilu v primeru, ko dobavlja blago v drugo državo članico osebam, identificiranim za namene DDV, če je to blago pridobil iz druge države članice, ki ni namembna država članica, z namenom nadaljnje dobave tega blaga v drugo državo članico.

K 92. členu.

Ta člen določa obdobje poročanja ter rok in način predložitve rekapitulacijskega poročila. Davčni zavezanec mora sestaviti rekapitulacijsko poročilo za vsako koledarsko trimesečje in ga predložiti davčnemu organu do 10. dne drugega meseca, ki sledi koledarskemu trimesečju. Predložitev rekapitulacijskega poročila je predpisana le v elektronski obliki.

Člen povezuje določbe drugega odstavka 39.a člena sedanjega zakona in določbe drugega, četrtega in petega odstavka 39.b člena sedanjega zakona.

K 93. členu:

V tem členu je urejena obdavčitev za blago, ki se v Slovenijo uvaža iz tretjih ozemelj oziroma izvaža iz Slovenije na eno od tretjih ozemelj. Davčni zavezanec mora izpeljati vse formalnosti v zvezi z uvozom oziroma izvozom blaga pri pristojnem carinskem organu. Ta carinski organ je pristojen, da v primeru uvoza obračuna uvozni DDV oziroma da potrdi izvozno dokumentacijo, ki davčnemu zavezancu služi kot dokazilo o tem, da je bilo blago izvoženo in da zato ni bil dolžan obračunati DDV od tega blaga.

Člen povzema določbe 32.a člena sedanjega zakona.

XI. Posebne ureditve

K 94. členu:

V tem členu je predpisana oprostitve obračunavanja DDV za male davčne zavezance in kmete pavšaliste. Prag za uveljavljanje oprostitve obračunavanja za male davčne zavezance je iz 5.000.000 tolarjev povišan na cca. 6.000.000 tolarjev (25.000 evrov).

Na novo je dodana definicija obdavčljivega prometa, ki se mora upoštevati pri presoji o tem, ali gre za malega davčnega zavezanca, ki je lahko oproščen izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV. Po novi definiciji je tako iz obdavčljivega prometa izvzeta vrednost oproščenega prometa, za katerega davčni zavezanec nima pravice do odbitka vstopnega DDV, z izjemo transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije pomožne transakcije. Prav tako se v obdavčljivi promet ne všteva odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

Drugi odstavek 94. člena določa načelno oprostitev obračunavanja DDV tudi za dobave blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če katastrski dohodek članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7.500 evrov. Posebna določba, ki na drugačen način določa prag obsega dejavnosti in davčnega zavezanca, je potrebna zaradi posebne ureditve ugotavljanja dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti v okviru dohodnine in se nanaša le na fizične osebe, ki opravljajo to dejavnost v okviru kmečkega gospodinjstva, kot ga definirajo predpisi o dohodnini. Prav tako je omejena le na osnovo kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, za katero se dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, saj je za tako dejavnost zlahka mogoče evidentirati dejanski promet. Določba se nanaša le na osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, za katero se osnovni dohodek ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka na zemljišča (katastrski dohodek) ali na panj.

Po predpisih o dohodnini se šteje, da v okviru kmečkega gospodinjstva opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost člani gospodinjstva, ki so lastniki oziroma uporabniki kmetijskih ali gozdnih zemljišč ter čebeljih panjev. Za potrebe izvajanja DDV sistema je potrebno za dejavnost določiti enega davčnega zavezanca. Določeno je, da se kot davčni zavezanec šteje predstavnik kmečkega gospodinjstva, ki je lahko kateri koli član gospodinjstva, ki je zavezanec za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti po predpisih o dohodnini in ga drugi zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika kmečkega gospodinjstva.

K 95. členu:

S 95. členom se ureja posebna shema uveljavljanja vračila dela DDV za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost iz drugega odstavka 94. člena tega zakona. In sicer se določa, da ima davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena tega zakona, torej predstavnik kmečkega gospodinjstva, v primeru dobave blaga in storitev, ki so rezultat osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti iz drugega odstavka 94. člena, pravico do pavšalnega nadomestila, kadar dobavlja blago in storitve davčnim zavezancem, ki morajo plačevati DDV po naših predpisih. Taki kupci so upravičencem do pavšalnega nadomestila dolžni na odkupno vrednost blaga ali storitve obračunati še 4 % pavšalnega nadomestila. To dodatno plačilo pa se jim priznava kor odbitek DDV. Za pridobitev pravice do pavšalnega nadomestila mora dobavitelj pridobiti dovoljenje davčnega organa. Določba mu tudi nalaga obveznost letnega poročanja o obsegu prometa, za katerega je pridobil pavšalno nadomestilo. Za izvajanje določbe minister izda podrobnejši predpis.

K 96. členu:

Za zagotovitev enake obravnave davčnih zavezancev za DDV znotraj Evropske unije, kot zahteva enotni pravni red unije, je v 96. členu davčnim zavezancem za dobavo kmetijskih pridelkov in storitev v okviru njihove osnovne kmetijske in osnovne

gozdarske dejavnosti v Sloveniji dana možnost, da uveljavijo pravico do 4 % pavšalnega nadomestila tudi v primeru dobave blaga davčnim zavezancem v drugo državo članico ali davčnim zavezancem, ki so identificirani za namene DDV v drugih državah članicah EU. Tudi v tem primeru morajo davčni zavezanci najprej pridobiti dovoljenje davčnega organa. Prav tako so tudi za ta promet dolžni letno poročati. Kupci blaga ali storitev pa imajo v primeru takega prometa pravico do vračila pavšalnega nadomestila na način, kot se izvaja vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji. Za izvajanje določbe minister izda podrobnejši predpis.

K 97. členu:

Ta člen določa posebno ureditev obračunavanja in plačevanja DDV za potovalne agencije, ki delujejo v svojem imenu, pri tem pa uporabljajo blago ali storitve drugih davčnih zavezancev. Vse transakcije, ki jih potovalne agencije opravijo v zvezi s potovanjem, štejejo za enotno storitev potniku

Ta člen povzema rešitve iz 47. člena sedanjega zakona, razen določbe o določitvi davčne osnove, ki se zaradi preglednosti, predlaga v ločeni določbi.

K 98. členu:

Ta člen določa davčno osnovo, od katere plačujejo DDV potovalne agencije, ki obračunavajo DDV po posebni ureditvi.

DDV se plačuje od razlike v ceni (med celotnim zneskom, brez DDV, ki ga plača potnik in dejanskimi stroški za blago in storitve, ki jih zagotavljajo drugi davčni zavezanci, če je neposredni uporabnik teh transakcij potnik).

Ta člen povzema rešitve iz tretjega odstavka 47. člena sedanjega zakona.

K 99. členu:

Ta člen določa, da se od dobav blaga oz. storitev drugih davčnih zavezancev, ki so za potovalne agencije opravljene izven Skupnosti, ne plačuje DDV. V primeru, da je del teh transakcij opravljen znotraj Skupnosti, se navedena davčna oprostitvev ne nanaša na ta del transakcij.

Ta člen povzema rešitve iz četrtega odstavka 47. člena sedanjega zakona.

K 100. členu:

V tem členu je določeno, da potovalne agencije, ki obračunavajo DDV po posebni ureditvi, nimajo pravice do odbitka DDV, niti do vračila DDV, ki jim ga zaračunajo drugi davčni zavezanci v zvezi z dobavami blaga in storitev, ki so v neposredno korist potnika.

Ta člen povzema rešitve iz petega odstavka 47. člena sedanjega zakona.

K 101. členu:

V tem členu so za namene posebne ureditve, ki je predvidena za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, opredeljene definicije "rabljenega blaga", "umetniških predmetov", "zbirk", "starin", "plemenitih kovin", "dragega kamenja", "obdavčljivega preprodajalca", "organizatorja prodaje na javni dražbi" in "principala organizatorja prodaje na javni dražbi".

Kaj šteje za umetniške predmete, zbirke in starine, je navedeno v Prilogi III predloga zakona.

Ta člen povzema rešitve iz 48. člena sedanjega zakona. Po novem so le, zaradi večje preglednosti, umetniški predmeti, na katere se nanaša posebna ureditev, vključeno v Prilogo k zakonu, in ne več v člen zakona.

K 102. členu:

V tem členu je določeno, da se od dobav rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki jih opravijo preprodajalci, obračunava DDV po posebni ureditvi, to je od ustvarjene razlike v ceni.

Iz posebne ureditve so izključene dobave novih prevoznih sredstev v drugo državo članico.

Ta člen povzema rešitve iz prvega odstavka 48. člena veljavnega zakona in tretjega odstavka 52. a člena veljavnega zakona.

K 103. členu:

Ta člen določa, od katerih oseb morajo biti umetniški predmeti, zbirke in starine pridobljeni, da se v zvezi z dobavami tega blaga obračuna DDV po posebni ureditvi.

Ta člen povzema rešitve iz sedmega odstavka 48. člena veljavnega zakona.

K 104. členu:

Ta člen določa davčno osnovo za dobave umetniških predmetov, zbirk in starin, od katerih se obračunava DDV po posebni ureditvi.

DDV se plačuje od razlike v ceni (med prodajno ceno, ki jo zaračuna obdavčljivi preprodajalec za blago in nabavno ceno).

Ta člen povzema rešitve iz 49. člena veljavnega zakona.

K 105. členu:

Člen (opcijsko) predvideva uporabo posebne ureditve tudi v primeru dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih preprodajalec uvozi sam, dobav umetniških predmetov, ki jih pridobi od avtorjev ali pravnih naslednikov in v primeru dobav umetniških predmetov, ki jih preprodajalec pridobi po nižji stopnji od davčnega zavezanca, ki ni preprodajalec.

Ta člen povzema rešitve iz 50. člena veljavnega zakona.

K 106. členu:

Ta člen omogoča preprodajalcu, da od dobav rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, obračunava DDV po splošni ureditvi (in ne po posebni ureditvi). Če se tako odloči, ima preprodajalec pravico do odbitka vstopnega DDV, ki mu je bil zaračunan oz. ga je plačal pri nakupu oz. uvozu tega blaga. Preprodajalec, ki obračunava DDV po splošni ureditvi, odbije vstopni DDV takrat, ko opravi promet s tem blagom.

K 107. členu:

V tem členu je določeno, da je izvoz rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, od katerih se sicer obračunava DDV po posebni ureditvi, oproščen plačila DDV.

Ta člen povzema rešitve iz 50. a člena veljavnega zakona.

K 108. členu:

Ta člen jasno določa, da preprodajalec, ki obračuna DDV po posebni ureditvi tudi od dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih sam uvozi, dobav umetniških predmetov, ki jih pridobi od avtorjev ali pravnih naslednikov in v primeru dobav umetniških predmetov, ki jih preprodajalec pridobi po nižji stopnji od davčnega zavezanca, ki ni preprodajalec, ne sme odbiti vstopnega DDV od tako pridobljenega blaga.

K 109. členu:

Preprodajalec, ki obračunava DDV po splošni in po posebni ureditvi, mora v svojem knjigovodstvu ločeno izkazati promet ter obračunati DDV za vsako ureditev posebej.

Ta člen povzema rešitve iz četrtega odstavka 50. člena veljavnega zakona.

K 110. členu:

V tem členu je določeno, da preprodajalec za dobave blaga, za katere uporabi posebno ureditev, na izdanih računih ne sme posebej izkazati DDV.

Ta člen povzema rešitve iz 50. c člena veljavnega zakona.

K 111. členu:

Ta člen določa posebno ureditev obračunavanja in plačevanja DDV za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih opravi organizator prodaje na javni dražbi v svojem imenu in za račun oseb, ki so naštete v 112. členu predloga zakona. DDV se pri tej posebni ureditvi se obračuna od razlike v ceni, ki jo doseže organizator prodaje na javni dražbi. Ta ureditev se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, ki je opravljena pod pogoji, v zvezi s katerimi je v 46. členu zakona določena oprostitvev plačila DDV.

Ta člen povzema rešitve iz prvim odstavkom 51. člena veljavnega zakona.

K 112. členu:

Organizator prodaje na javni dražbi lahko prodaja rabljeno blago, umetniške zbirke in starine po posebni ureditvi, če prodaja v svojem imenu in za račun osebe: ki ni davčni zavezanec; drugega davčnega zavezanca, kolikor je dobava oproščena plačila DDV v skladu s 44. členom zakona; "malega " davčnega zavezanca kolikor gre za njegova osnovna sredstva ali drugega preprodajalca.

Ta člen povzema rešitve iz tretjega odstavka 51. člena veljavnega zakona.

K 113. členu:

Ta člen določa trenutek, ko je opravljen promet, s čimer je povezan nastanek obveznosti obračuna DDV.

Člen povzema rešitve iz osmega odstavka 52. člena veljavnega zakona.

K 114. členu:

Ta člen določa davčno osnovo za dobave umetniških predmetov, zbirk in starin, od katerih se obračunava DDV po posebni ureditvi, ki je določena za organizatorje prodaje na javni dražbi. Osnovo za DDV predstavlja razlika med skupnim zneskom, ki ga organizator prodaje na javni dražbi zaračuna kupcu, neto zneskom, ki ga je oz. ga bo organizator prodaje plačal svojemu principalu (le-ta je enak razliki med ceno blaga, doseženo na javni dražbi in zneskom provizije, ki jo je oz. jo bo pridobil organizator prodaje od svojega principala na podlagi sklenjene pogodbe) ter zneskom DDV, ki ga mora organizator prodaje plačati od svoje provizije.

Člen povzema rešitve iz prvega in drugega odstavka 52. člena veljavnega zakona.

K 115. členu:

Organizatorji prodaje na javni dražbi, ki obračunavajo DDV po posebni ureditvi, morajo v svojem knjigovodstvu ločeno izkazati podatke o zneskih, ki jih dobijo od kupcev blaga in zneske, ki jih morajo vrniti prodajalcem blaga.

K 116. členu:

Ta člen določa sestavine oz. podatke, ki jih mora vsebovati račun, ki ga mora organizator prodaje na javni dražbi izdati kupcu blaga na javni dražbi. Na računu DDV ne sme biti ločeno izkazan.

Člen povzema rešitve iz četrtega in petega odstavka 52. člena veljavnega zakona.

K 117. členu:

Ta člen določa obveznost izdaje obračuna, ki ga mora svojemu principalu v zvezi s prodajo izdati organizator prodaje blaga na javni dražbi. Člen določa podatke, ki jih mora obračun izkazovati in, da se navedeni obračun prizna kot račun, ki ga mora davčni zavezanec izdati v skladu z 81. členom zakona.

K 118. členu:

V tem členu je podana definicija investicijskega zlata, ki se obdavčuje po posebni ureditvi za investicijsko zlato. Med investicijsko zlato se uvršča zlato v obliki palic ali ploščic s predpisano maso in zlati kovanci, ki izpolnjujejo predpisane pogoje in se ne prodajajo v zbirateljske namene.

S tem členom je povzeta določba 52. b člena sedanjega zakona in ne pomeni nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 119. členu:

V tem členu je opredeljeno pod kakšnimi pogoji so dobave, pridobitve znotraj Skupnosti in uvoz investicijskega zlata oproščeni plačila DDV. Oprostitev plačila DDV velja tudi za storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun drugega, kadar posredujejo pri dobavah investicijskega zlata za svojega principala.

S tem členom so povzete določbe 52. c člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 120. členu:

V tem členu je predpisana možnost izbire za obdavčitev investicijskega zlata za davčne zavezance, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo kakršnokoli zlato v investicijsko zlato oziroma za davčne zavezance, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene. V primerih, ko se dobavitelj odloči za obdavčitev, ima pravico do izbire za obdavčitev tudi posrednik.

S tem členom so povzeta določbe 52. d člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 121. členu:

V tem členu je opredeljena pravica do odbitka DDV od nabav investicijskega zlata. Davčna oprostitev po splošnih načelih ne dovoljuje odbitka vstopnega DDV, vendar pa je davčnemu zavezancu dana pravica do odbitka DDV za nabavljeno investicijsko

zlato ali drugo zlato, ki ga kasneje predela v investicijsko zlato ter za storitve v zvezi z investicijskim zlatom.

S tem členom so povzete določbe 52. e člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 122. členu:

V tem členu so določene posebne obveznosti za davčne zavezance, ki trgujejo z investicijskim zlatom. Da bi se zagotovila preglednost obdavčevanja in preprečile davčne utaje mora davčni zavezanec voditi evidence o transakcijah z investicijskim zlatom in hraniti dokumentacijo najmanj 10 let po poteku leta, na katero se te listine nanašajo.

S tem členom so povzete določbe 52. f člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 123. členu:

V tem členu so podane definicije, ki se uporabljajo za posebno ureditev, ki jo uporabljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Skupnosti, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža, je davčni zavezanec, ki ni zavezan k identifikaciji za namene DDV znotraj Skupnosti in nima niti sedeža niti poslovne enote znotraj Skupnosti.

Elektronske storitve in elektronsko opravljene storitve so storitve, kakor so opredeljene v točki k) prvega odstavka 29. člena predloga zakona.

Država članica za identifikacijo je tista država članica, ki si jo davčni zavezanec, ki nima sedeža, izbere kot državo, v kateri bo izpolnjeval administrativne obveznosti po tej ureditvi. Čeprav tak davčni zavezanec opravlja elektronske storitve osebam v več državah članicah, se mu v drugih državah članicah ni potrebno identificirati za namene DDV.

Poseben obračun DDV je poročilo, v katerem so informacije o znesku davka, ki pripada posamezni državi.

S tem členom so povzete določbe 52.g člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 124. členu:

Ta člen opredeljuje pogoje za uporabo poseben ureditve za elektronsko opravljene storitve. Davčni zavezanec, ki nima sedeža sme uporabiti posebno ureditve le v primeru, če elektronske storitve opravlja osebam, ki niso davčni zavezanci, torej končnim potrošnikom, če imajo sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebivajo v katerikoli državi članici.

S tem členom so povzete določbe 52.h člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 125. členu:

V tem členu je določeno, da se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, prijaviti davčnemu organu, ki mu dodeli identifikacijsko številko in ga vključi v posebno evidenco. Predpisana je tudi vsebina prijave, ki jo mora davčni zavezanec davčnemu

organu posredovati v elektronski obliki. Davčni organ o davčnih zavezancih, ki nimajo sedeža, in jim je dodeljena identifikacijska številka, vodi posebno evidenco.

S tem členom so povzete določbe 52.i člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 126. členu:

V tem členu so določeni primeri, zaradi katerih davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža, izključi iz posebne evidence in sicer, če davčni zavezanec, ki nima sedeža obvesti davčni organ, da ne opravlja več elektronskih storitev, ali če ne izpolnjuje zahtev za uporabo te ureditve ali krši pravila te ureditve oziroma, če davčni organ domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti.

S tem členom so povzete določbe 52.j člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 127. členu:

S tem členom je predpisan rok predložitve in vsebina posebnega obračuna DDV, ki ga mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, predložiti davčnemu organu v elektronski obliki. Obračun DDV je trimesečni, oddan pa mora biti v 20 dneh po koncu obračunskega obdobja. V obračunu mora za vsako državo članico potrošnje izkazati njej pripadajoči davek, ki jim ga slovenski davčni organ kasneje nakaže. Zneski v obračunu DDV so izkazani v evrih.

S tem členom so povzete določbe 52.k člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 128. členu:

Ta člen določa plačilo DDV po posebni ureditvi za elektronsko opravljene storitve. Davčni zavezanec, ki nima sedeža, plača DDV, izkazan v obračunu DDV, ob predložitvi posebnega obračuna DDV.

S tem členom je povzeta določba 52.l člena sedanjega zakona in ne pomeni nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 129. členu:

Ta člen ureja vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža. Davčni zavezanec, ki nima sedeža, nima pravice do odbitka DDV, ima pa pravico do vračila DDV. Zahtevke za vračilo DDV predloži v elektronski obliki.

S tem členom so povzete določbe 52.m člena sedanjega zakona in ne pomenijo nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 130. členu:

V tem členu so predpisane evidence, ki jih mora voditi davčni zavezanec, ki nima sedeža, po posebni ureditvi od elektronsko opravljenih storitev. Predpisano je obvezno vodenje evidenc, iz katerih bodo razvidni podatki za ugotavljanje pravilnosti obračuna DDV. Evidence morajo biti na voljo v elektronski obliki in na zahtevo posredovane davčnim organom vseh držav članic EU. Evidence je potrebno hraniti najmanj 10 let po koncu leta, ko je bila storitev opravljena.

S tem členom je povzeta določba 52.n člena sedanjega zakona in ne pomeni nikakršnih vsebinskih sprememb.

K 131. členu:

V tem členu so opredeljene splošne določbe glede uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, po kateri se DDV obračunava in plačuje na podlagi prejetih plačil za opravljanje dobav blaga in storitev in jo lahko uporabljajo tisti davčni zavezanci, vključno s povezanimi osebami, katerih vrednost obdavčenega prometa ne preseže 208.000 evrov (brez DDV) niti v zadnjih 12 mesecih niti v naslednjih 12 mesecih. V ta znesek se ne všteva prodaja osnovnih sredstev.

Trenutek obveznosti obračuna DDV je vezan na dan, ko davčni zavezanec prejme plačilo, vendar pa sme ta davčni zavezanec pravico do odbitka DDV uveljaviti šele z dnem izvršitve plačila.

Ta člen povzema določbe 52.o člena sedanjega zakona.

K 132. členu:

V tem členu so navedene transakcije, ki so izvzete iz posebne ureditve po plačani realizaciji. Tako je iz posebne ureditve po plačani realizaciji izključen uvoz in izvoz blaga ter pridobitve in dobave blaga znotraj Skupnosti. Izvzete so tudi tiste dobave, pri katerih lastninska pravica preide kasneje, dobava na podlagi kreditne ali posojilne pogodbe, dobave po računih, kjer je rok plačila daljši od 60 dni. Izvzeti so tudi računi, ki so bili izdani, preden je bila opravljena dobava blaga oziroma storitev.

Ta člen povzema določbe 52.p člena sedanjega zakona.

K 133. členu:

V tem členu so predpisani pogoji za začetek uporabe posebne ureditve tako za davčne zavezance, ki so že identificirani za namene DDV kot tudi za tiste davčne zavezance, ki se bodo na novo identificirali za namene DDV. Prepovedana je retroaktivna uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji. Davčni zavezanec mora o začetku uporabe obvestiti davčni organ, ki pa lahko prepove začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji v primeru obstoja suma zlorabe te ureditve oziroma zaradi preverjanja točnosti in popolnosti podatkov iz obvestila.

Ta člen povzema določbe 52.r člena sedanjega zakona.

K 134. členu:

V tem členu sta opredeljena začetek in prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji. Davčni zavezanec lahko začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji prvi dan kateregakoli svojega predpisanega davčnega obdobja. Prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji je lahko prostovoljno ali obvezno. O prostovoljnem prenehanju mora davčni zavezanec obvestiti davčni organ, obvezno pa mora prenehati uporabljati to ureditev, če vrednost obdavčenih dobav v obdobju zadnjih 12 mesecev preseže 208.000 evrov (brez DDV). Pri prenehanju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji mora davčni zavezanec v davčnem obdobju, v katerem preneha z uporabo te ureditve, izkazati in plačati ves DDV od dobav blaga in storitev, za katere je DDV obračunaval po posebni ureditvi po plačani realizaciji, vendar plačila za te dobave še ni prejel, z upoštevanjem odbitka DDV.

Ta člen povzema določbe 52.s člena sedanjega zakona.

K 135. členu:

V tem členu so predpisani posebni primeri prenehanja posebne ureditve po plačani realizaciji v primeru storitve kaznivega dejanja ali hujšega prekrška v zvezi z DDV,

nepravilnega uveljavljanja odbitka DDV in zlorabe posebne ureditve. V davčnem obdobju, v katerem je davčnemu zavezancu prenehala pravica do uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, mora davčni zavezanec izkazati in plačati ves DDV, ki ga ugotovi na enak način kot pri prenehanju uporabe te ureditve iz 134. člena predloga zakona.

Ta člen povzema določbe 52.t člena sedanjega zakona.

K 136. členu:

V tem členu je predviden enak rok hrambe, kot je določen v 86. členu predloga zakona, tudi za prejete račune, za katere je davčni zavezanec izvršil plačilo in uveljavljal odbitek DDV po plačani realizaciji. Enak rok je določen tudi za hrambo dokazil o opravljenih plačilih.

Obveznost poročanja o izdanih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta je predpisana za davčne zavezance, ki do 31. decembra niso prenehali uporabljati posebne ureditve po plačani realizaciji.

Ta člen povezama določbe 52.u člena sedanjega zakona.

K 137. členu:

V tem členu je dano pooblastilo ministru za finance, ki bo izdal podrobnejše predpise o izvajanju posebne ureditve po plačani realizaciji in, po potrebi, način izvajanja posebne ureditve za posebne transakcije.

Ta člen povzema določbo 52.v člena sedanjega zakona.

XII. Nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV

K 138. členu:

Člen določa pristojnost in nadzor davčnega in carinskega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV. Nadzor se opravlja v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, pristojnosti davčnega in carinskega organa pa so določene tudi z zakonom o davčni službi in zakonom o carinski službi.

Ta člen povzema rešitve iz 60. člena sedanjega zakona. Na novo je določena pristojnost carinskega in davčnega organa v primeru nadzora nad davčnimi skladišči iz 58. člena predloga zakona.

K 139. členu:

Člen določa (napotuje), da se v zvezi s pravnimi sredstvi in drugimi vprašanji procesne narave, ki niso urejene s tem zakonom, postopa po zakonu, ki ureja davčni postopek, zakonom, ki ureja davčno službo in z zakonom, ki ureja carinsko službo.

XIII. Kazenske določbe

K 140. členu:

Člen določa sankcije za kršitve določb zakona, ki so taksativno navedene v tem členu. Za storjene prekrške je predvidena globa, ki je predpisana v razponu. Določba je usklajena s 17. členom veljavnega zakona o prekrških, po katerem se globa za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, lahko predpiše v razponu od 400 do 125.000 eurov ter za odgovorno osebo pravne osebe ali odgovorno osebo samostojnega podjetnika posameznika v razponu od 40 do 4.100 eurov.

K 141. členu:

Tudi ta člen določa sankcije za kršitve določb zakona, ki so taksativno navedene v tem členu. Glede na predhodni člen, gre v tem členu za »hujše« davčne prekrške po tem zakonu. Ker pa veljavni zakon o prekrških prekrškov ne deli več na t.i. »navadne« in »hujše«, temveč je vsak prekršek moč storiti v osnovni ter kvalificirani, hujši obliki, prekrški v tem členu niso več poimenovani »hujši prekrški«, kot so bili v veljavnem zakonu. Globa za kvalificirane primere kršitev je predvidena v posebnem, 142. členu predloga zakona.

K 142. členu:

Predlagana ureditev je v skladu s petim odstavkom 17. člena veljavnega zakona o prekrških, po katerem se sme za najhujše kršitve s področja davkov, glede na višino povzročene škode oz. višino protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oz. njegovega namena koristoljubnosti, storilca sankcionirati strožje, s trikratnikom splošno zagrožene višine globe.

K 143. členu:

Predlagana ureditev je v skladu s četrtim odstavkom 17. člena veljavnega zakona o prekrških, ko je zaradi višine utajenega davčnega dolga in s tem (večje) teže prekrška smiselno določiti globa v odstotku oziroma mnogokratniku dolgovanega davka. V primerih, ko je sicer globa razpisana v razponu, mora prekrškovni organ v hitrem postopku vedno (razen, če ni s tem zakonom, na podlagi pooblastila iz zakona o prekrških, določeno drugače) izreči najnižjo predpisano mero globe.

K 144. členu:

Predlagana ureditev je v skladu s 43. členom veljavnega zakona o prekrških, po katerem lahko poseben zakon za prekrške, ki so glede na višino povzročene škode oz. višino protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oz. njegovega namena koristoljubnosti, storjeni v kvalificirani, hujši obliki, določa rok, ki je daljši od splošnega zastaralnega roka za prekrške.

XIV. Posebne določbe

K 145. členu:

V tem členu je dano pooblastilo Vladi, da pod določenimi pogoji spreminja zneske, ki so predpisani v zakonu ter omogoča, da se stopnji DDV po tem zakonu spremenita z zakonom o izvrševanju proračuna.

K 146. členu:

V tem členu je določeno, da se za razvrstitev izdelkov po tem zakonu uporablja kombinirana nomenklatura, za razvrstitev dejavnosti pa standardna klasifikacija

dejavnosti. V členu je tudi dano pooblastilo ministru za finance za izdajo podzakonskih aktov k tem zakonu.

XV. Prehodne in končne določbe

K 147. členu:

Ta člen določa veljavnost nižje stopnje DDV iz tretjega odstavka 41. člena, ki je predvidena za dobave in gradnjo stanovanjskih objektov, ki niso del socialne politike ter za obnove in popravila zasebnih stanovanj. Le-ta je vezana na obdobje trajanja prehodnega obdobja, v katerem je Sloveniji odobrena uporaba nižje stopnje DDV po Pristopni pogodbi oz. drugem pravnem aktu Skupnosti.

K 148. členu:

Ta člen določa, da se ureditev v zvezi z oprostitvami DDV v davčnih skladiščih začne uporabljati po objavi potrditve ureditve po zaključenem postopku posvetovanj v skladu z 29. členom Šeste direktive Sveta 77/388/EGS in, da potrditev objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

K 149. členu:

V tem členu je določeno, da z dnem uveljavitve zakona prenehajo veljati zakon o davku na dodano vrednost in vsi podzakonski predpisi, izdani na njegovi podlagi.

K 150. členu:

Ta člen nalaga ministru, pristojnemu za finance, da izda podrobnejše predpise za izvajanje zakona v enem mesecu po uveljavitvi zakona, in da se do začetka uporabe teh predpisov, uporabljajo sedanji predpisi.

K 151. členu:

Ta člen določa, da začne zakon veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, in da se uporablja od 1. januarja 2007.